

ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง
เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

วิทยานิพนธ์

ของ

สุมิตรา สดทรงศิลป์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้

กุมภาพันธ์ 2564

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

**EFFECTS OF LEARNING MANAGEMENT AS A SECOND LANGUAGE
LEARNING METHOD BY USING SONGS TO ENHANCE
CHINESE LISTENING - SPEAKING SKILLS AND VOCABULARY
KNOWLEDGE OF MATTHAYOMSUKSA 1 STUDENTS**

Sumittra Sodsongsilp

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of
Master of Education Program in Curriculum and Learning Management**

February 2021

Copyright of Buriram Rajabhat University

คณะกรรมการสอบการวิทยานิพนธ์ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของ นางสาวสุมิตรา สดทรงศิลป์
เรียบร้อยแล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

คณะกรรมการสอบ

..... ประธานกรรมการสอบ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ประสาท เมืองเฉลิม)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรัชย์ ปิยานุกุล)
ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วันทนี นามสวัสดิ์)
ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤมล ศักดิ์ปริญ์กานต์)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้

.....
(อาจารย์ ดร. พชณี กุลทานันท์)

คณบดีคณะครุศาสตร์

วันที่.....เดือน..... พ.ศ.

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นฤมล สมคุณา)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่.....เดือน..... พ.ศ.

ชื่อเรื่อง	ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สองเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1		
ชื่อผู้วิจัย	สุมิตรา สดทรงศิลป์		
ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรชัย ปิยานุกูล	ที่ปรึกษาหลัก	
	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วันทนี นามสวัสดิ์	ที่ปรึกษาร่วม	
ปริญญา	ครุศาสตรมหาบัณฑิต	สาขาวิชา	หลักสูตรและการจัดการเรียนรู้
สถานศึกษา	มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์	ปีที่พิมพ์	2564

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง ตามเกณฑ์ 80/80 2) ศึกษาความสามารถด้านทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการเรียน โดยใช้เพลง 3) เปรียบเทียบความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการเรียน โดยใช้เพลง 4) ศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของการใช้เพลง และ 5) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการเรียนโดยใช้เพลง กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่กำลังเรียนวิชาภาษาจีน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม โดยการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีรูปแบบการวิจัยเป็นการทดลองกลุ่มเดียว ดำเนินการทดสอบก่อนและหลังเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง จำนวน 8 แผน 2) เพลงประกอบการสอน จำนวน 8 เพลง 3) แบบทดสอบทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน จำนวน 16 ข้อ 4) แบบทดสอบวัดความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 16 ข้อ และ 5) แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ Dependent Sample t - test

ผลการวิจัยพบว่า

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ

2. นักเรียนมีความสามารถด้านทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

3. นักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

4. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าดัชนีประสิทธิผล เท่ากับ 0.8033 คิดเป็นร้อยละ 80.33

5. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง อยู่ในระดับพึงพอใจมาก

มหาวิทยาลัยราชภัฏบรไน
Buniraam Rajabhat University

TITLE	Effects of Learning Management as a Second Language Learning Method by Using Songs to Enhance Chinese Listening - Speaking Skills and Vocabulary Knowledge of Matthayomsuksa 1 Students		
AUTHOR	Sumittra Sodsongsilp		
THESIS ADVISOR	Assistant Professor Dr. Surachai Piyanukool	Major Advisor	
	Assistant Professor Dr. Wantanee Namsawat	Co - Advisor	
DEGREE	Master of Education	MAJOR	Curriculum and Learning Management
SCHOOL	Buriram Rajabhat University	YEAR	2021

ABSTRACT

The purposes of this study were to 1) develop the efficiency of learning management plans to meet the E_1 / E_2 criteria set of 80/80, 2) compare the listening - speaking Chinese language skills of Matthayomsuksa 1 students before and after learning Chinese through songs, 3) compare the students' vocabulary knowledge before and after learning Chinese through songs, 4) find out the effectiveness index of learning Chinese by songs, and 5) study the satisfaction of the samples towards learning Chinese through songs. The samples of this study were 40 Matthayomsuksa 1 students recruited by Cluster Random Sampling. This study was a one - group - pretest - posttest design. The research instruments were 1) 8 lesson plans, 2) 8 Chinese songs, 3) a-16 item Chinese listening and speaking tests, 4) a-16 item with 4 multiple - choice Chinese vocabulary tests, and 5) a satisfaction questionnaire. The collected data was analyzed through percentage, mean, standard deviation, and t-test (dependent).

The researcher found the following results:

1. The efficiency of the lesson plans (E_1 / E_2) was 87.21/84.60, which was higher than the set criteria.

2. The listening and speaking Chinese language skills of Matthayomsuksa 1 students after learning Chinese through songs was higher than before learning.

3. The vocabulary knowledge of Matthayomsuksa 1 students after learning Chinese through songs were higher than before learning.
4. The effectiveness index of learning Chinese through songs was 0.8033 or 80.33 percent.
5. The students' satisfaction towards learning Chinese through songs was at a high level ($\bar{X} = 4.23$).

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ อย่างดียิ่ง จาก รองศาสตราจารย์ ดร.ประสาธ เนืองเฉลิม ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรชัย ปิยานุกูล ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วันทนี นามสวัสดิ์ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤมล ศักดิ์ปกรณ์กานต์ ที่กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำ ให้ความรู้ รวมทั้งให้ข้อคิดที่เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัย ตลอดจนช่วยเหลือและเสียสละเวลาตรวจแก้ไข ข้อบกพร่องต่าง ๆ ซึ่งทำให้การดำเนินการวิจัยสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง ในความช่วยเหลือและคำแนะนำที่ได้รับดังกล่าว จึงขอกราบขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 ท่าน ประกอบด้วย นายสุรพงษ์ รัตนโคตร ผู้อำนวยการ โรงเรียนตากวงวิทยา รัชมิ่งคลาภิเษก นายวัชรกร ชูเชิด ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนตากวงวิทยา รัชมิ่งคลาภิเษก นางสาวปิยธิดา หงษา ครู โรงเรียนเพ็ญพิทยาคม นางสาวสุดาทิพย์ อารินทร์ ครู โรงเรียนดำนมะขามเตี้ยวิทยาคม และนายเกียรติศักดิ์ ศรีแพงแสน มัคคุเทศก์อิสระ ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญ ในการตรวจสอบและแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขอขอบคุณคณะผู้บริหาร คณะครูและนักเรียน โรงเรียนวิวัฒน์โยธิน จังหวัดสุรินทร์ ที่ให้กำลังใจ และให้ความอนุเคราะห์ในการทดลองใช้และเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อการวิจัยในครั้งนี้ ขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนวิวัฒน์โยธิน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ในการวิจัย ทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยความเต็มใจ

ท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ เพื่อน ๆ และญาติพี่น้องที่คอยให้กำลังใจ ตลอดจนสนับสนุนและให้ความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ

คุณค่าและประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณ ของบิดา มารดา ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่ได้ให้สติปัญญาและเป็นแรงผลักดันให้ผู้วิจัย ประสบความสำเร็จในการวิจัยครั้งนี้

ศุมิตรา สดทรงศิลป์

สารบัญ

	หน้า
หน้าอวมุติ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ง
ประกาศคุณูปการ	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง	ฎ

บทที่

1	บทนำ.....	1
	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	5
	สมมติฐานของการวิจัย.....	6
	ความสำคัญของการวิจัย.....	6
	ขอบเขตของการวิจัย.....	6
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
2	เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
	หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551	
	แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง.....	23
	เพลง.....	36
	การฟัง.....	47
	การพูด.....	55
	ความรู้ด้านคำศัพท์.....	73
	แผนการจัดการเรียนรู้.....	78
	ประสิทธิภาพ.....	86
	ดัชนีประสิทธิผล.....	90

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ความพึงพอใจ.....	94
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	100
งานวิจัยในประเทศ.....	100
งานวิจัยต่างประเทศ.....	104
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	109
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	109
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	109
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	123
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	126
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	127
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	132
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	132
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	132
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	133
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	139
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	139
สมมติฐานของการวิจัย.....	140
วิธีดำเนินการวิจัย.....	140
สรุปผลการวิจัย.....	142
อภิปรายผล.....	143
ข้อเสนอแนะ.....	148
บรรณานุกรม.....	150

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ภาคผนวก	165
ภาคผนวก ก	166
รายนามผู้เชี่ยวชาญ	167
หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย	168
หนังสือขอความอนุเคราะห์ทดลองเครื่องมือในวิจัย	173
ภาคผนวก ข	174
แผนการจัดการเรียนรู้	175
เพลงประกอบแผนการจัดการเรียนรู้	196
ภาคผนวก ค	197
แบบทดสอบการฟัง - พูดภาษาจีน	198
แบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์	202
ภาคผนวก ง	208
แบบสอบถามความพึงพอใจ	209
ภาคผนวก จ	211
แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน	213
แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง สำหรับผู้เชี่ยวชาญ	213
แบบประเมินความสอดคล้อง (IOC) ของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้เพลง	215
แบบประเมินความเที่ยงตรงเชิงปรากฏ (Face Validity) ระหว่างจุดประสงค์กับเพลงประกอบแผนการจัดการเรียนรู้ สำหรับผู้เชี่ยวชาญ	217
แบบประเมินความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ สำหรับผู้เชี่ยวชาญ	219

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
แบบประเมินความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความพึงพอใจ สำหรับผู้เชี่ยวชาญ	224
ภาคผนวก ฉ	228
ค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง	229
ค่าความสอดคล้อง (IOC) ของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง	231
ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้	233
ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟัง - พุทธภาษาจีนก่อนและหลังเรียน	236
ผลการเปรียบเทียบความรู้ด้านคำศัพท์ก่อนและหลังเรียน	239
ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ 1 : 100 (ภาคสนาม)	242
ค่าความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดทักษะการฟัง – พุทธภาษาจีน ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (B) และค่าความเชื่อมั่น (r) ของแบบทดสอบการฟัง - พุทธภาษาจีนทั้งฉบับ	247
ค่าความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์	248
ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (B) และค่าความเชื่อมั่น (r) ของแบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ทั้งฉบับ	250
ค่าความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความพึงพอใจ	251
ความพึงพอใจของนักเรียน	254
ประวัติย่อของผู้วิจัย	256

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
3.1	รายละเอียดของเพลง เนื้อหา เวลาเรียน 111
3.2	รูปแบบการทดลอง..... 122
3.3	กำหนดการสอน 124
4.1	ค่าประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ 132
4.2	เปรียบเทียบทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนก่อนและหลังเรียน..... 133
4.3	เปรียบเทียบความรู้ด้านคำศัพท์ก่อนและหลังเรียน..... 134
4.4	ดัชนีประสิทธิผลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้เพลง 134
4.5	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อการเรียน โดยใช้เพลง 135
ฉ.1	ค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง..... 228
ฉ.2	ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง 230
ฉ.3	ค่าประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง 232
ฉ.4	ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนก่อนและหลังเรียน..... 235
ฉ.5	ผลการเปรียบเทียบความรู้ด้านคำศัพท์ก่อนและหลังเรียน..... 238
ฉ.6	ผลการหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง ในการทดลองภาคสนาม 241
ฉ.7	ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดทักษะการฟัง - พูด 244
ฉ.8	ค่าความยาก (P) ค่าอำนาจจำแนก (B) และค่าความเชื่อมั่น(r_{cc}) ของแบบทดสอบวัดทักษะการฟัง - พูดทั้งฉบับ 246
ฉ.9	ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ 247
ฉ.10	ค่าความยาก (P) ค่าอำนาจจำแนก (B) และค่าความเชื่อมั่น(r_{cc}) ของแบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ทั้งฉบับ 249
ฉ.11	ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความพึงพอใจ..... 250
ฉ.12	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียน โดยใช้เพลง 253

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือและทักษะสำคัญที่จำเป็นสำหรับมนุษย์ในศตวรรษที่ 21 เป็นอย่างมาก ซึ่งสังเกตได้จากการเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ที่ส่งผลให้มนุษย์ทั่วโลกได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกันเพิ่มมากขึ้น ภาษาจึงเปรียบเสมือนบันไดสำคัญในการเชื่อมโยงผู้คนเข้ากับโลก การมีความรู้ในด้านภาษาที่หลากหลาย นอกจากจะทำให้เราสามารถติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่นได้แล้วนั้น ผู้ที่มีทักษะทางภาษาที่ดี จะเป็นผู้ที่มีโอกาสและมีทางเลือกในชีวิตเพิ่มขึ้น ไม่ว่าจะเป็นโอกาสทางการศึกษา ธุรกิจ การประกอบอาชีพ วิทยาการความรู้ และประโยชน์อื่น ๆ อีกนับประการ

ในปัจจุบันผู้คนต่างให้ความสำคัญกับการเรียนภาษามากกว่าที่เคย แต่ในเวลาการเรียนภาษาที่สองเพียงภาษาเดียวไม่เพียงพอที่จะนับข้อได้เปรียบมากเช่นในอดีตได้ การเรียนภาษาที่สามจึงเข้ามามีบทบาทในการสร้างข้อได้เปรียบและเป็นทางเลือกให้กับมนุษย์มากยิ่งขึ้น ภาษาจีนจึงถือได้ว่าเป็นตัวเลือกที่น่าสนใจในการเลือกศึกษา และกำลังได้รับความนิยมอย่างมาก เนื่องจากการเติบโตทางด้านเศรษฐกิจของประเทศจีน เพราะประเทศจีนเป็นประเทศที่มีอิทธิพลต่อเศรษฐกิจโลก และมีการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง การค้าขายระหว่างประเทศ และการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีนก็เพิ่มมากขึ้นด้วย ส่งผลให้ผู้ที่มีความสามารถทางภาษาจีนยิ่งเป็นที่ต้องการในตลาดแรงงานเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้ภาษาจีนก็ยังได้รับการรับรองให้เป็นภาษาทางการในองค์การการท่องเที่ยวโลก (United Nations World Tourism Organization : UNWTO) และเป็น 1 ใน 6 ภาษาทางการขององค์การสหประชาชาติ (United Nation : UN) (unwto.org : Chinese Language Day, 2019 : 1) จากความสำคัญดังกล่าวข้างต้นนับได้ว่า การเรียนภาษาจีนมีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าการเรียนภาษาอังกฤษ หากนักเรียนสามารถสื่อสารภาษาจีนได้ก็จะเป็นการเพิ่มโอกาสทางอาชีพและสามารถเปิดช่องทางเข้าสู่ตลาดการค้าของประเทศจีน ซึ่งเป็นตลาดธุรกิจขนาดใหญ่ที่มีแนวโน้มที่จะเติบโตต่อไปได้อีกมากในอนาคต

ด้วยเหตุนี้กระทรวงศึกษาธิการจึงได้เล็งเห็นความสำคัญของภาษาจีน และจัดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนขึ้นในสถานศึกษา โดยบรรจุอยู่ในหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 และได้ระบุไว้อย่างชัดเจนว่า

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชน โลก ตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษา และวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมถึงเข้าสู่องค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551ก : 210) ซึ่งสอดคล้องกับความสำคัญของภาษาจีนที่ได้กล่าวในหลักสูตรภาษาจีนว่า ในสังคมไทยภาษาจีนถือเป็นภาษาต่างประเทศที่สอง ที่ผู้คนต่างให้ความสนใจเลือกเรียนมากที่สุด ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา และเป็นนโยบายของรัฐบาลที่ต้องการส่งเสริมให้ผู้เรียนและประชาชนมีความสามารถใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร เพราะเศรษฐกิจจีนเติบโตอย่างมั่นคงและก้าวกระโดด การค้าและการลงทุนระหว่างจีนกับไทยและกับประเทศต่าง ๆ ในทุกทวีปทวีมูลค่าอย่างต่อเนื่องและรวดเร็ว และไม่ใช่ว่าเพียงแต่ประเทศไทยเท่านั้น ที่เห็นความจำเป็นในการเตรียมพร้อมประชาชนของตน ให้สามารถสื่อสารภาษาจีนได้ ประเทศอื่น ๆ ต่างก็มีนโยบาย ในทำนองเดียวกันเพื่อเพิ่มศักยภาพด้านภาษาของประชาชน อันเป็นกลยุทธ์หนึ่งของการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศบนเวทีระหว่างประเทศ (ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ : บทนำ) แต่เมื่อย้อนกลับมาดูผลการศึกษาของศูนย์จีนศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า สภาพการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษาของประเทศไทยในปัจจุบันนั้นยังมีปัญหาอยู่มาก โดยในการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยโดยทั่วไปนั้นยังใช้ระบบเก่า ที่เน้นการท่องจำ อ่าน คัด เขียน วิธีการเหล่านี้ไม่ก่อให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน ที่จะนำไปใช้ในชีวิตจริง อีกทั้งตำราที่ใช้ต่าง ๆ ยังมีความล้าหลังเป็นอย่างมาก จากการอภิปรายของผู้บริหารและครูกว่า 150 คน จาก 124 โรงเรียนทั่วประเทศ พบว่า ปัญหาหลักอยู่ที่เรื่องครูผู้สอนขาดหลักสูตรและแบบเรียน รวมไปถึงขาดการสนับสนุนจากรัฐ วิธีการที่จะให้นักเรียนไทยสามารถเรียนภาษาจีนได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น จะต้องพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพเหมาะสมกับขนบธรรมเนียมและสภาพสังคมไทย (ศูนย์จีนศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551 : 34)

จากสภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยดังกล่าว เน้นการท่องจำ การอ่าน คัด เขียน วิธีการสอนเหล่านี้ ยังไม่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียน ครูผู้สอน ขาดเทคนิคการสอนที่จะดึงดูดให้ผู้เรียนตั้งใจและสนใจในการเรียนภาษาจีน ทำให้การเรียน การสอนภาษาจีนยังไม่สามารถพัฒนาได้อย่างเต็มที่ ผู้วิจัยซึ่งเป็นครูผู้รับผิดชอบสอนในรายวิชา ภาษาจีน โรงเรียนวิวัฒน์โยธิน อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ ได้พบสภาพปัญหาในการเรียน การสอนภาษาจีน คือ นักเรียนส่วนใหญ่มีผลการประเมินด้านการฟัง - พูดต่ำ นักเรียนขาด ความมั่นใจในการสื่อสาร การออกเสียง นอกจากนี้ นักเรียนยังมีโอกาสในการใช้ภาษาจีน แค่เฉพาะในห้องเรียน ทำให้นักเรียนขาดทักษะการสื่อสาร ขาดความมั่นใจ และก่อให้เกิด ความเบื่อหน่ายในการเรียนภาษาจีน อนึ่ง ในการเรียนภาษาจีนให้มีประสิทธิภาพตามจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตรนั้น จำเป็นต้องมีการฝึกฝนทักษะพื้นฐานที่สัมพันธ์ทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารได้ถูกต้อง ตามที่ จิตภา ปิยะเฉลิมชัย (2552 : บทนำ) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาทุกทักษะ คือ การฟัง - พูด อ่าน เขียน สามารถพัฒนาต่อยอดสร้างองค์ความรู้ใหม่ให้เกิดขึ้นได้ โดยทุกหนทุกแห่ง คือห้องเรียน ที่กว้างใหญ่ ภาษาจึงเป็นเครื่องมือสำคัญต่อการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันจริง นักเรียนต้องได้รับ การส่งเสริมให้มีศักยภาพที่จะเรียนรู้อย่างหลากหลาย ต่อเนื่อง สนุกสนาน ทำท่าย และเรียนรู้ อย่างมั่นใจ ซึ่งทักษะการฟัง - พูด ถือเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญที่สุดในการสื่อสาร เพราะ การสื่อสารจะไม่สามารถเกิดขึ้นได้ หากผู้สนทนาไม่เข้าใจความหมายของถ้อยคำ และไม่สามารถ พูดโต้ตอบการสนทนาได้ ซึ่งสอดคล้องกับ สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 107) ที่ได้กล่าวถึง ความสำคัญของทักษะการฟัง - พูดว่าเป็นทักษะพื้นฐานสำคัญของทักษะพื้นฐานอื่น ๆ อีกทั้ง ยังเป็นทักษะที่ผู้เรียนจะมีโอกาสใช้มากที่สุดในการติดต่อกับชาวต่างชาติ ดังนั้น ในการเรียนภาษาจึงควรเริ่มที่ทักษะฟัง - พูด เป็นอันดับแรก

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษางานวิจัยภายในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการฟัง - พูด พบว่า มีงานวิจัยจำนวนมากที่ค้นพบว่าดนตรีและเพลงเป็นสื่อที่มีคุณประโยชน์มากมายในการเรียน การสอนภาษาช่วยพัฒนาทักษะการฟัง - พูด ได้ เนื่องจาก ดนตรีเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตมนุษย์ และเป็นวัฒนธรรมรูปแบบหนึ่งที่สำคัญมากในแทบทุกสังคม ทุกเชื้อชาติ ดนตรีสามารถทำให้ จิตใจสงบและมีความสุข ทำให้สามารถเกิดการเรียนรู้ผ่านเพลงได้ ดังที่ ฤทัย กองทอง (2558 : 3) กล่าวว่า เพลงเป็นศิลปวัฒนธรรมที่ทรงคุณค่าของคนทุกชาติ เป็นสื่อสากลที่ทั่วโลกจะเข้าใจกันได้ โดยไม่มีการขัดแย้ง ไม่เลือกเชื้อชาติ วรรณะ หรืออายุ อีกทั้งเพลงยังทำให้กิจกรรมการเรียนรู้ ในชั้นเรียนนั้นให้มีความน่าสนใจมากขึ้น เป็นทรัพยากรที่มีประโยชน์อย่างมากที่ช่วยพัฒนา ความสามารถของนักเรียนในด้านการฟัง - พูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย

ของ สุภาวดี ชันบุญ (2556 : 3) ที่ได้พบว่า ความสามารถทางด้านดนตรีจัดว่าเป็นความสามารถทางสติปัญญาด้านหนึ่งของมนุษย์ สามารถนำไปใช้เพื่อช่วยส่งเสริมและพัฒนาความสามารถทางปัญญาด้านอื่น ๆ ทั้งนี้เพลงและดนตรีช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์ เพราะผู้เรียนได้เรียนอย่างเพลิดเพลิน สนุกสนาน ไม่ตึงเครียด อีกทั้งกิจกรรมเพลงเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งที่นิยมใช้กันอย่างกว้างขวางในการเรียนการสอนภาษา เนื่องจาก เพลงมีส่วนช่วยในการเรียนรู้ภาษาที่สอง ในรายงานการวิจัย มีการพบว่า เพลงมีผลในแง่บวกในการเรียนทั้งภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง นอกจากนี้ เพลงยังช่วยให้ผู้เรียนภาษาที่สองเรียนรู้เรื่องของคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ พัฒนา ด้านการสะกดคำ และทักษะทั้ง 4 คือการฟัง พูด อ่าน และเขียน ตรงกับงานวิจัยของ การ์ณีย์ สายสุคติ (2557 : 32) ที่ได้กล่าวว่า นักการศึกษาหลายคนได้กล่าวถึงข้อดีหลายประการของการใช้ดนตรีในการเรียนภาษาที่สอง เช่น การร้องเพลงและการฟังเพลงเป็นประสบการณ์ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสุขในการเรียนภาษา และนำไปสู่ระดับความมั่นใจที่สูงขึ้น อีกทั้งยังทำให้ผู้เรียนเกิดความผ่อนคลายและลดความกดดันในการเรียน ในขณะที่เดียวกันเมื่อมีความผ่อนคลายแล้วก็ทำให้มีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ ซึ่งนำไปสู่การรับรู้ที่ดีขึ้นในการเรียนรู้ภาษา นอกจากนี้เพลงและดนตรียังมีส่วนช่วยในเรื่องของความจำ คือ เมื่อข้อมูลทางภาษาได้ถูกนำเสนอพร้อมกับดนตรีก็จะทำให้ความสามารถในการจำมีสูงขึ้น เช่นเดียวกับที่ ชีมาพร สดงสุข (2555 : 25) กล่าวว่า นักทฤษฎีทางภาษาและครูผู้สอน หรือแม้แต่เด็กดนตรี ต่างก็ยอมรับว่าดนตรีเป็นเทคนิคหนึ่งในการเรียนภาษา เพราะมีรูปแบบการสอนที่หลากหลายกระตุ้นให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ ส่งเสริมความสามัคคีในชั้นเรียน และช่วยในการเรียนรู้ในเกือบทุกหลักสูตร

จากงานวิจัยของนักวิจัยหลายท่าน ทั้ง ชีมาพร สดงสุข (2555 : 36) และ พิรุณรักษ์ พลผลดี (2555 : 30) ต่างได้ค้นพบว่า คำศัพท์สามารถเรียนรู้ได้แบบไม่รู้ตัวจากการฟังเพลง และการฟังเรื่องเล่า โดยผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้คำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยได้เมื่อมีการใช้องค์ประกอบอื่น ๆ นอกจากตัวภาษา เช่น รูปภาพประกอบ การแสดงท่าทางประกอบ การที่เราเรียนคำศัพท์จากเรื่องได้ โดยไม่รู้ตัว ก็เนื่องจากคำศัพท์ที่คุ้นเคยในเนื้อหาของเพลงได้ช่วยให้เข้าใจความหมายของคำศัพท์ใหม่หรือคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคย นอกจากนี้รูปภาพประกอบยังช่วยในกระบวนการฟังให้เข้าใจคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยอีกด้วย ดังนั้น ในการใช้กิจกรรมเพลงเพื่อสอนคำศัพท์นั้น ได้รับการออกแบบให้ครูผู้สอนอธิบายและเพิ่มพูนคำศัพท์ให้ผู้เรียนภาษา ซึ่งการใช้เพลงนั้นจะช่วยส่งเสริมทักษะด้านการเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ รัฎฐพร ศิริพันธุ์ (2561 : 105) ได้แสดงให้เห็นว่า การนำเพลงมาใช้ประกอบการเรียนการสอนภาษาจีน นับว่ามีความเหมาะสมอย่างยิ่ง เพราะนอกจากจะได้รับประโยชน์ในการสร้างแรงจูงใจ เสริมความคงทน

ในการจำแลวนั้น การใช้กิจกรรมเพลงยังจะช่วยส่งเสริมความคล่องแคล่วในการใช้คำศัพท์ได้เป็นอย่างดีอีกด้วย

ผู้วิจัยทำหน้าที่ครูผู้สอนภาษาจีนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนวิวัฒโนโยธิน ในทุกระดับชั้น มีอุปสรรคสำคัญที่พบในการเรียนการสอนภาษาจีน คือ นักเรียนไม่สามารถฟัง - พูดภาษาจีนได้ เนื่องจากนักเรียนมีพื้นฐานคำศัพท์จำกัดหรือรู้คำศัพท์น้อย และมีปัญหาในการจดจำคำศัพท์เพิ่ม เพราะเรียนแล้วไม่มีโอกาสได้นำไปใช้จริง และปัญหาที่พบรองลงมาได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาจีน ส่วนใหญ่ไม่เคยเรียนภาษาจีนมาก่อน จึงต้องเริ่มศึกษาตั้งแต่ต้น ซึ่งต้องใช้เวลาในการปูพื้นฐานและเริ่มศึกษาเป็นเวลานาน นอกจากนี้ยังมีปัญหาด้านทัศนคติที่มีต่อภาษาจีน เพราะคิดว่าการเรียนภาษาจีนนั้นเป็นเรื่องยาก ทำให้การเรียนการสอนขาดความน่าสนใจตามพัฒนาการและวัยของผู้เรียน นักเรียนจึงขาดแรงจูงใจ ขาดความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ในสิ่งที่ผู้สอนได้สอนไป ส่งผลกระทบถึงการเรียนรู้ในเนื้อหาอื่น ๆ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนต่ำ และไม่สามารถใช้ภาษาจีนในการสื่อสารได้ดีเท่าที่ควร จากสภาพปัญหาดังกล่าว ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาภาษาจีนในระดับที่ต่ำ โดยในปีการศึกษา 2562 นักเรียนจำนวน 183 คน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาภาษาจีนเพิ่มเติม ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 31.24 ในปีการศึกษา 2561 นักเรียนจำนวน 174 คน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาจีนเพิ่มเติม ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 35.16

จากความเป็นมาและปัญหาที่พบดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาภาษาจีนให้สูงขึ้น และพัฒนาทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพ อีกทั้งเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และสามารถจัดการเรียนการสอนได้ในทุกระดับ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียน ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะด้านการฟัง - พูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการเรียน โดยใช้เพลง
3. เพื่อเปรียบเทียบความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนของของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการเรียน โดยใช้เพลง

4. เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้เพลง เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง - พูดยาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีน
5. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการเรียนโดยใช้เพลง เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง - พูดยาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีน

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนมีทักษะด้านการฟัง - พูดยาจีนหลังการเรียนโดยใช้เพลงสูงกว่าก่อนเรียน
2. นักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนหลังการเรียนโดยใช้เพลงสูงกว่าก่อนเรียน

ความสำคัญของการวิจัย

1. ได้แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อใช้ในการจัดการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. ได้แนวทางให้กับครูผู้สอนภาษาจีน ในการพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีน เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง - พูดยาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ โดยใช้เพลง
3. ได้แนวทางให้กับสถานศึกษาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้เพลงเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง - พูดยาจีนและภาษาต่างประเทศอื่น ๆ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวิวัฒน์โยธิน อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 80 คน ที่เลือกเรียนในรายวิชาภาษาจีน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563

1.2 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวิวัฒน์โยธิน อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 40 คน ที่เลือกเรียนในรายวิชาภาษาจีน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

2. ตัวแปรที่ศึกษา

- 2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การสอนโดยแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง
- 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์

3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยเป็นเนื้อหาวิชาตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (จ20201) หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 - 8 โดยมีเนื้อหาดังนี้

3.1 你好 สวัสดี

3.2 你真好 เธอดีจริงๆ

3.3 五个香蕉 กล้วย 5 ผล

3.4 我喜欢大象 ฉันชอบช้าง

3.5 我的眼睛很大 ตาของฉันโตมาก

3.6 这是我的妈妈 นี่คือคุณแม่ของฉัน

3.7 这不是你的书包 นี่ไม่ใช่กระเป๋าหนังสือของเธอ

3.8 看，我的电脑 ดูสิ คอมพิวเตอร์ของฉัน

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้เวลาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ระหว่าง เดือนกรกฎาคม 2563 ถึง เดือนกันยายน 2563 โดยมีตารางเวลาในการทดลองเครื่องมือกับกลุ่มประชากรและนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้ 1) วันที่ 1 กรกฎาคม - 5 สิงหาคม 2563 ทดลองเครื่องมือกับประชากรรวมเวลาทดสอบก่อนและหลังเรียน 2) วันที่ 29 กรกฎาคม - 3 กันยายน 2563 ทดลองเครื่องมือกับกลุ่มตัวอย่างรวมเวลาทดสอบก่อนและหลังเรียน ใช้เวลาสอนสัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง จำนวน 10 สัปดาห์ รวมระยะเวลาในการวิจัยครั้งนี้ 20 ชั่วโมง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เพลง หมายถึง เพลงที่ผู้สอนแต่งขึ้นเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการสอนการฟัง - พูด การออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน ซึ่งรวมไปถึงการแสดงท่าทางประกอบเพลง และการพูด หรืออ่าน ให้เข้ากับจังหวะเพลง เพื่อให้ให้นักเรียนมีความสุข เกิดความเข้าใจคำศัพท์ มีความสามารถในการฟัง - พูดภาษาจีน และมีความรู้ด้านคำศัพท์ เพื่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ โดยมีเพลงสำหรับการจัดการเรียนรู้ให้กับนักเรียนจำนวน 8 เพลง

2. ทักษะการฟัง - พูดยาภาษาจีน หมายถึง นักเรียนสามารถฟัง - พูดยาภาษาจีนเป็นคำศัพท์ วลี ข้อความและประโยคสั้น ๆ แล้วเข้าใจความหมายด้วยวิธีการเรียน โดยใช้เพลง ซึ่งวัดได้จาก คะแนนของการทำแบบทดสอบวัดทักษะการฟัง - พูดยาภาษาจีน ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นให้นักเรียนสามารถ ฟัง - พูด ปฏิบัติตาม พูดยาออกเสียงคำศัพท์และพยางค์ได้ถูกต้องตามสถานการณ์ เป็นแบบทดสอบ แบบปากเปล่า (Oral Test) ตอบด้วยภาษาจีน จำนวน 8 ข้อ และตอบด้วยภาษาไทย จำนวน 8 ข้อ

3. ความรู้ด้านคำศัพท์ หมายถึง นักเรียนสามารถพุดบอกความหมายของคำศัพท์ และใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องตามสถานการณ์ โดยคำศัพท์ที่ใช้สอนนี้เป็นคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับในชีวิตประจำวันและสอดคล้องกับเนื้อหาการเรียน ซึ่งวัดจากแบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นข้อสอบแบบปรนัยเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 16 ข้อ

4. แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนหรือแนวทางการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง ที่ครูผู้สอนเตรียมไว้ล่วงหน้า เพื่อให้การจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับมาตรฐาน และผลการเรียนรู้ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานและหลักสูตรสถานศึกษา เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ อย่างเป็นระบบและบรรลุผลตามเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ ประกอบการสอน เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยเน้นการใช้เพลงประกอบการสอนเป็นหลัก ควบคู่กับการเรียนในห้องเรียน เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดยาภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 8 แผน แต่ละแผน มีองค์ประกอบดังนี้ มาตรฐาน ผลการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระสำคัญ สาระการเรียนรู้ คุณลักษณะอันพึงประสงค์ ชิ้นงานหรือภาระงาน กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัด และประเมินผลการเรียนรู้

5. ประสิทธิภาพ หมายถึง คุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงเพื่อส่งเสริม ทักษะการฟัง - พูดยาภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้านกระบวนการและผลลัพธ์ ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามเกณฑ์ 80/80 ซึ่งมีความหมาย ดังนี้ 80 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบฝึกหัด ทดสอบการฟัง - พูด และพฤติกรรมระหว่างเรียน และของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการใช้เพลง ได้คะแนนเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 80

80 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบ วัดทักษะการฟัง - พูดยาภาษาจีน จำนวน 16 ข้อ และแบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 16 ข้อ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียน โดยการใช้เพลง ได้คะแนน เฉลี่ยไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 80

6. ดัชนีประสิทธิผล หมายถึง ค่าที่แสดงความก้าวหน้าของทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนก่อนและหลังเรียน จากการเรียนโดยใช้เพลง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมีค่าตั้งแต่ .50 ขึ้นไปซึ่งเป็นเกณฑ์ที่เป็นที่ยอมรับว่าเพลงนั้นช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้จริง

7. ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกในเชิงบวกของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้เพลงประกอบการจัดการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งวัดจากการให้นักเรียนตอบแบบสอบถาม ความพึงพอใจ มีลักษณะเป็นเกณฑ์มาตรฐานส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

8. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนวิวัฒน์โยธิน อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ ที่เลือกเรียนในรายวิชาภาษาจีน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สองเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวิวัฒนนโยธิน อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยได้เรียบเรียงทั้งในประเทศและต่างประเทศ นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน
 - 1.1 สารและมาตรฐานการเรียนรู้
 - 1.2 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน
2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง
 - 2.1 ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง
 - 2.2 ความแตกต่างระหว่างการเรียนภาษาที่หนึ่งกับภาษาที่สอง
3. เพลง
 - 3.1 ความหมายของเพลง
 - 3.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับเพลง
 - 3.3 ความสำคัญและคุณค่าของเพลง
 - 3.4 ประโยชน์ของการใช้เพลงประกอบการสอน
4. การฟัง
5. การพูด
6. ความรู้ด้านคำศัพท์
7. แผนการจัดการเรียนรู้
 - 7.1 ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้
 - 7.2 ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี
 - 7.3 องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้
 - 7.4 หลักในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

8. ประสิทธิภาพ

8.1 ประสิทธิภาพ

8.2 การหาประสิทธิภาพ

9. ดัชนีประสิทธิผล

9.1 ดัชนีประสิทธิผล

9.2 การหาดัชนีประสิทธิผล

10. ความพึงพอใจ

10.1 ความหมายของความพึงพอใจ

10.2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการวัดความพึงพอใจ

11. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

11.1 งานวิจัยในประเทศ

11.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

กระทรวงศึกษาธิการ (2551ข : 2 - 8) กล่าวถึง หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้ชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการปรับเปลี่ยนจุดเน้นในการพัฒนาคุณภาพคนในสังคมไทย ให้มีคุณธรรม และมีความรอบรู้อย่างเท่าทัน ให้มีความพร้อมทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และศีลธรรม สามารถก้าวทันการเปลี่ยนแปลงเพื่อนำไปสู่สังคมฐานความรู้ได้อย่างมั่นคง เตรียมเด็ก และเยาวชนให้มีพื้นฐานจิตใจที่ดีงาม มีจิตสาธารณะ ทักษะและความรู้พื้นฐานที่จำเป็นในการดำรงชีวิต อันจะส่งผลต่อการพัฒนาประเทศแบบยั่งยืน โดยมุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนมีคุณธรรม รักความเป็นไทย มีทักษะการคิดวิเคราะห์ สร้างสรรค์ มีทักษะด้านเทคโนโลยี สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น และอยู่ร่วมกับผู้อื่น ได้อย่างสันติ ประกอบด้วยสาระสำคัญดังนี้

หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

1. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้ เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรม บนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
2. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาค และมีคุณภาพ
3. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น
4. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลา และการจัดการเรียนรู้
5. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
6. เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อจบการศึกษา ดังนี้

1. มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัย และปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
2. มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต
3. มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย
4. มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิต และการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามให้สังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ในการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญดังนี้

1. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1.1 ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรม การใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนคติของตนเอง เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสาร ด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

1.2 ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ เป็นการคิดที่เป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

1.3 ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหา และอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสม บนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

1.4 ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคม ด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม และสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

1.5 ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือกและใช้เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม

ในด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
2. ซื่อสัตย์สุจริต
3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง
6. มุ่งมั่นในการทำงาน
7. รักความเป็นไทย
8. มีจิตสาธารณะ

นอกจากนี้ สถานศึกษายังสามารถกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพิ่มเติมได้ โดยกำหนดให้สอดคล้องกับบริบทและจุดเน้นของตนเอง

มาตรฐานการเรียนรู้

การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุล ต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมอง และหลักทฤษฎีพหุปัญญา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ดังนี้

1. ภาษาไทย
2. คณิตศาสตร์
3. วิทยาศาสตร์
4. สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
5. สุขศึกษาและพลศึกษา
6. ศิลปะ
7. การงานอาชีพและเทคโนโลยี
8. ภาษาต่างประเทศ

ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้ระบุสิ่งที่ผู้เรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ ที่ต้องการให้เกิดแก่ผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน นอกจากนี้ มาตรฐานการเรียนรู้ยังเป็นกลไกสำคัญ ในการขับเคลื่อนพัฒนาการศึกษาทั้งระบบ เพราะมาตรฐานการเรียนรู้ จะสอนให้ทราบ ว่า ต้องการอะไร ต้องสอนอะไร จะสอนอย่างไร และประเมินอย่างไร รวมทั้งเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษา โดยใช้ระบบประเมินคุณภาพภายใน และการประเมินคุณภาพภายนอก ซึ่งรวมถึงการทดสอบระดับเขตพื้นที่การศึกษา และการทดสอบระดับชาติ ระบบการตรวจสอบเพื่อประกันคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอก ซึ่งรวมถึงการทดสอบระดับเขตพื้นที่การศึกษา และการทดสอบระดับชาติ ระบบการตรวจสอบเพื่อประกันคุณภาพดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสะท้อนภาพการจัดการศึกษาว่า สามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามที่มาตรฐานการเรียนรู้กำหนดเพียงใด

สรุปได้ว่า หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มีจุดมุ่งหมาย เพื่อมุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ให้เป็นบุคคลที่มีความสมบูรณ์ทั้งด้านความรู้ ร่างกาย และจิตใจ รวมทั้งมีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดำรงตนโดยยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐานในการดำรงชีวิต และผู้เรียนต้องตระหนักได้ว่าการเรียนรู้สามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ต้องรู้จักแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง รวมทั้งสามารถนำเทคโนโลยีมาปรับใช้เพื่อพัฒนาและเพิ่มพูนทักษะความรู้ เจตคติที่จำเป็นในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ ภายใต้พื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มศักยภาพ

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน

กระทรวงศึกษาธิการ (2551ค : 1 - 2) กล่าวถึง ความสำคัญของการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศภาษาจีน ไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ประกอบไปด้วยสาระสำคัญดังนี้

ความสำคัญ

การเรียนรู้ภาษาจีน คือ การสร้างศักยภาพในการใช้ภาษาจีนเพื่อสื่อสารกับชาวจีน หรือผู้คนที่ใช้ภาษาจีน ด้วยวัตถุประสงค์ต่าง ๆ เช่น การทำธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ การศึกษา การท่องเที่ยว การร่วมมือกันของภาครัฐและเอกชน การกระชับความสัมพันธ์และแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม

จุดมุ่งหมาย

กระทรวงศึกษาธิการ (2551ค : 3) กล่าวถึง จุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คือ พัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและสามารถสื่อสารภาษาจีนขั้นพื้นฐาน อย่างมีประสิทธิภาพตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการแสดงออก สามารถใช้ภาษาจีนในการแสวงหาความรู้ ศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ มีความรู้ความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมจีน เพื่อเข้าถึงปรัชญา วิถีคิด และวิถีชีวิตของชาวจีน สามารถเปรียบเทียบและถ่ายทอดความคิดวัฒนธรรมไทย - จีน ด้วยภาษาจีนอย่างสร้างสรรค์ และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาจีน ดังนั้น เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว สาระสำคัญของการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จึงประกอบด้วย

การใช้ภาษาจีนในการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน การแสดงออก แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ดีความ สรุปความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

การใช้ภาษาจีนตามแบบแผนและวัฒนธรรมจีน รู้และเข้าใจความเหมือน และความแตกต่าง ระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของจีนกับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

การใช้ภาษาจีนในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐาน ในการพัฒนาแสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

การใช้ภาษาจีนในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก

จุดประสงค์การเรียนรู้

กระทรวงศึกษาธิการ (2551ค : 6) การเรียนรู้ในแต่ละหลักสูตรเริ่มจากระดับพื้นฐาน ตามสภาพที่เป็นจริงของนักเรียนไทย แล้วทวีความซับซ้อนขึ้นทั้งแนวลึกและกว้างตามระดับวัยของผู้เรียน ตั้งแต่เริ่มเรียนรู้และทำความเข้าใจเนื้อหาภาษาง่าย ๆ ที่เป็นเรื่องใกล้ตัว แล้วค่อย ๆ ขยายออกในลักษณะซ้ำแล้วซ้ำ ผู้เรียนจะเข้าใจกลวิธีการเรียนรู้แต่ละเนื้อหา การเชื่อมโยงข้ามเนื้อหา จนถึงขั้นพัฒนาวิธีการเรียนรู้ที่เป็นของตนเอง สามารถสื่อสารด้วยภาษาจีน มีความสนุกสนาน และความมั่นใจในการเรียน และการใช้ภาษาจีน เมื่อเรียนรู้ด้วยระยะเวลาที่เพียงพอและครบถ้วน ตามมาตรฐานในหลักสูตร เมื่อจบหลักสูตรผู้เรียนทั้ง 3 หลักสูตร จะมีความรู้ความสามารถและทักษะ การสื่อสารภาษาจีนในระดับที่เท่าเทียมกัน

ครูผู้สอนต้องทำความเข้าใจหลักสูตรและออกแบบบทเรียน โดยบูรณาการกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้พัฒนาทั้งด้านความรู้ ทักษะ และค่านิยมทางวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับระดับวัยและความสามารถของผู้เรียน จุดประสงค์การเรียนรู้ที่เรามุ่งหวังเพื่อการพัฒนาจะเกิดผลลัพธ์ใน 3 ลักษณะ ได้แก่ ความรู้ทางภาษา ทักษะและสมรรถนะ และความเข้าใจในวัฒนธรรมจีน ซึ่งขยายความโดยสังเขปได้ดังนี้

ความรู้ทางภาษา

1. รู้และเข้าใจการออกเสียง รู้พยัญชนะและสระในรูปสัทอักษรพินอินพร้อมเปรียบเทียบกับอักษรจีน สามารถประสมพยัญชนะกับสระได้ รู้และเข้าใจการออกเสียงต่อเนื่องและการเปลี่ยนเสียงการแยกแยะเสียง สามารถสร้างความเชื่อมโยงระหว่างเสียง ตัวอักษร และความหมายได้ รู้ว่าภาษาจีนมีเสียงวรรณยุกต์ 4 เสียง และเสียงเบา 1 เสียง เมื่อเข้าใจหลักการเบื้องต้นเช่นนี้ จึงสามารถใช้เป็นฐานในการพัฒนาการเรียนรู้ของตนในขั้นสูงเป็นลำดับได้ จนสามารถออกเสียงได้อย่างคล่องแคล่วและเป็นธรรมชาติ รวมทั้งออกเสียงด้วยทำนองเสียงและน้ำหนักเสียงเพื่อสื่อสารความหมายพิเศษได้

2. รู้ตัวอักษรและคำศัพท์ รู้ตัวอักษรและคำศัพท์ โดยเริ่มจากส่วนที่ใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน สามารถจำและอ่านตัวอักษรจีนและคำศัพท์ สามารถแยกแยะเสียงอ่าน รูป และความหมายของตัวอักษรจีน รู้เส้นขีดและลำดับขีดของตัวอักษรจีน รู้เส้นขีดพื้นฐานและเส้นขีดพิเศษที่ใช้บ่อยของตัวอักษรจีน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรกับคำศัพท์ รู้ตัวอักษรเดี่ยวและอักษรประสม รู้หมวดคำและตัวประกอบของอักษรจีน รู้วิธีประกอบตัวอักษรและโครงสร้างของตัวอักษร เข้าใจความหมายของคำศัพท์ในบริบทต่าง ๆ เรียนรู้และเพิ่มพูนคำศัพท์ใหม่ ๆ จากเรื่องใกล้ตัวและเรื่องราวในชีวิตประจำวัน จนถึงเรื่องในสังคมวงกว้างและข้ามสารวิชา สามารถเลือกใช้คำศัพท์เพื่อสื่อสาร และสื่อความหมายในหัวข้อต่าง ๆ ในระดับประถมศึกษา ควรรู้จักตัวอักษรประมาณ 200 ตัว คำศัพท์พื้นฐานที่เกี่ยวข้องประมาณ 500 - 600 คำ ส่วนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ควรรู้และใช้คำศัพท์ ไม่ต่ำกว่า 1,000 คำ และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ควรรู้และใช้คำศัพท์ไม่ต่ำกว่า 1,500 คำ

3. รู้และสามารถใช้ไวยากรณ์ รู้และเข้าใจหน้าที่ของคำที่ใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน เพราะ คำศัพท์แต่ละคำจะสื่อความหมาย และทำหน้าที่ต่างกัน เมื่อนำมาเรียงกันตามหลักไวยากรณ์ จึงจะสื่อความหมายได้ครบถ้วนและกว้างขึ้น ผู้เรียนจึงต้องรู้และเข้าใจหน้าที่ของคำ ได้แก่ คำนาม

ลักษณะนาม สรรพนาม บุพบท สันธาน คุณศัพท์ คำวิเศษณ์ คำกริยา กริยาช่วย การซ้ำคำกริยา และรู้ลำดับของคำ โครงสร้างและรูปประโยคที่ใช้บ่อย ได้แก่ ประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม ประโยคอุทาน ประโยคเปรียบเทียบ ประโยคความรวมประเภทต่าง ๆ ที่ซับซ้อนขึ้นเป็นลำดับในบริบทต่าง ๆ รวมทั้งไวยากรณ์อื่น ๆ ที่เป็นแบบแผนสำหรับการสื่อสารที่ถูกต้องตามระเบียบวิธีทางภาษา เพราะ เมื่อผู้เรียนรู้คำศัพท์และความหมายของคำเหล่านั้นแล้ว ไวยากรณ์จะเป็นส่วนที่จัดเรียงคําลงในลำดับ ตามหน้าที่ที่ถูกต้องของคํานั้น ๆ เพื่อสื่อความหมาย

ทักษะทางภาษา

1. มีสมรรถนะทางภาษา เข้าใจ และสามารถใช้ทักษะการสื่อสารที่คล่องแคล่วขึ้นเป็นลำดับตามวัยและประสบการณ์ที่สั่งสม ได้แก่ การทักทาย อำลา ขอบคุณ ขอโทษ ชมเชย อวยพร เชื้อเชิญ แนะนำ สอบถาม เตือน เล่าเรื่อง อธิบาย บรรยาย แสดงอารมณ์ความรู้สึก ทำที่ ความคิดเห็น สนทนาได้ตอบพุดคุยเกี่ยวกับการใช้ชีวิต การเรียน สถานการณ์ ประเด็นทางสังคมและวัฒนธรรม
2. เข้าใจและสามารถใช้ประเด็นสนทนา จากเรื่องใกล้ตัวในชีวิตประจำวัน สู่เรื่องไกลตัว เช่น ข้อมูลส่วนตัว งานอดิเรก ครอบครัว โรงเรียน ชีวิตการเรียน การดำเนินชีวิตในสังคม สภาพแวดล้อม ขนบธรรมเนียมประเพณี ประเด็นเกี่ยวกับสังคม ศิลปวัฒนธรรม วิทยาศาสตร์ สิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ การเมือง ทั้งในระดับชาติและนานาชาติ เรื่องในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต
3. เข้าใจและสามารถสื่อความหมายตรงตัว และความหมายแฝง จับใจความสำคัญ ใช้ภาษากายหรือสิ่งของเพื่อช่วยในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เขียนความเรียง และจัดกลาภาษาได้อย่างเหมาะสม

คุณภาพผู้เรียน

ภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศในจำนวนหลายภาษาที่หลักสูตรกำหนดให้ผู้เรียนเลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ ซึ่งแต่ละโรงเรียนมีระดับความพร้อมและจุดเน้นในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนแตกต่างกัน จำนวนผู้เรียนและจำนวนคาบเรียนในแต่ละระดับชั้น และในแต่ละโรงเรียนก็แตกต่างกัน บางแห่งอาจมาก บางแห่งอาจน้อย ขึ้นอยู่กับความพร้อมและจุดเน้นของโรงเรียน จากสภาพการณ์ดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการ (2551ค : 4) กล่าวถึง คุณภาพของผู้เรียน เมื่อเรียนจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาาระดับชั้นต่าง ๆ ไว้ว่า สำนักงานคณะกรรมการ

การศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้ออกแบบหลักสูตรภาษาจีนให้สอดคล้องและเอื้ออำนวยต่อสถานการณ์ดังกล่าวข้างต้น รวม 3 หลักสูตร ได้แก่

1. หลักสูตรภาษาจีนต่อเนื่อง 12 ปี สำหรับการเรียนต่อเนื่อง ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
2. หลักสูตรภาษาจีน 6 ปี สำหรับการเริ่มเรียนตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และต่อเนื่องจนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
3. หลักสูตรภาษาจีน 3 ปี สำหรับการเริ่มเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6

ซึ่งในโรงเรียนวิวัฒน์โยธินได้ออกแบบหลักสูตรที่สอดคล้องกับหลักสูตรภาษาจีน โดยกำหนดคุณภาพผู้เรียนเมื่อจบหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไว้ดังนี้

1. มีทักษะการใช้ภาษาจีน (เน้นการฟัง - พูด - อ่าน - เขียน) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่าง และนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ - ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา วิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและอื่น ๆ ที่จำเป็นตามสถานการณ์
2. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำในกลุ่มมือการใช้งานต่าง ๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงคำ ประโยค สามารถฟัง และพูดในเรื่องใกล้ตัวได้
3. สนทนาและตอบโต้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องใกล้ตัว สถานการณ์ และสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม พูดแสดงความต้องการ ตอบรับและปฏิเสธในสถานการณ์จำลอง หรือในสถานการณ์จริงได้อย่างเหมาะสม
4. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง กริยาท่าทางเหมาะสมกับระดับของบุคคล เวลา โอกาส และสถานที่

สรุปได้ว่า คุณภาพของผู้เรียนในการเรียนภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 และหลักสูตรของวิวัฒน์โยธิน มีความต้องการไปในทางเดียวกัน คือ ต้องการให้ผู้เรียนสามารถฟังพูดภาษาจีน และใช้ภาษาจีนในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมในทุกสถานการณ์

มาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

หลักสูตรภาษาจีน ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ตามมาตรฐานการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ดังนี้

1. สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

1.1 มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

1.2 มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

1.3 มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

2. สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

2.1 มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

2.2 มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษา และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

3. สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

3.1 มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้และเปิดโลกทัศน์ของตน

4. สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

4.1 มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

4.2 มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สรุปได้ว่า มาตรฐานการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้กำหนดมาตรฐานในการใช้ภาษาต่างประเทศ ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาจีนไปในทิศทางเดียวกัน เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ และคำชี้แจงง่าย ๆ ที่ฟังและอ่าน
2. อ่านออกเสียงข้อความ นิทาน และบทหรือโครงสั้น ๆ ตามหลักการออกเสียง
3. ระบุนโยบายและข้อความ หรือตอบคำถามให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่

ความเรียงที่อ่าน

4. ระบุนห้วข้อเรื่อง ใจความสำคัญ และตอบคำถาม จากการฟังและการอ่าน

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

1. สนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม และสถานการณ์ต่าง ๆ

ในชีวิตประจำวัน

2. ใช้คำขอร้อง คำแนะนำ และคำชี้แจง ในสถานการณ์ต่าง ๆ

3. พูดและเขียนแสดงความต้องการขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธ

ในสถานการณ์ต่าง ๆ

4. พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง

หรืออ่าน

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

1. พูดและเขียนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน ประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว

2. พูดหรือเขียนสรุปใจความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว

3. พูดหรือเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมหรือเรื่องใกล้ตัว พร้อมให้

เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

1. ใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพเหมาะสม ตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมของจีน

2. บรรยายเกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ ชีวิตความเป็นอยู่ และประเพณีของจีน

3. เข้าร่วมหรือจัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมของจีนตามความสนใจ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

1. บอกความเหมือนหรือความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาจีนและภาษาไทย

2. เปรียบเทียบความเหมือนหรือความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลอง วันสำคัญ และชีวิตความเป็นอยู่ของจีนกับของไทย

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

1. ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูลหรือข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูดหรือการเขียน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

1. ใช้ภาษาจีนสื่อสารในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

1. ใช้ภาษาจีนในการสืบค้น ค้นคว้า และนำเสนอความรู้หรือข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ

จากการศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 จะเห็นว่า ภาษาจีนเป็นอีกหนึ่งภาษาที่กระทรวงศึกษาธิการให้ความสำคัญ และสถานศึกษาต้องจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นรายวิชาเพิ่มเติม และได้มีการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรภาษาจีน แต่ก็ยังพบว่าความสำเร็จ

ในการเรียนรู้และการใช้ภาษาสื่อสารของผู้เรียนยังอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและคำศัพท์ ซึ่งถือเป็นทักษะเบื้องต้นและปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญของทักษะอื่น ๆ ผู้วิจัยสนใจจะศึกษาหาแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอน โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามมาตรฐานและสาระการเรียนรู้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง

ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง

การเรียนรู้ภาษาของมนุษย์เป็นพฤติกรรมที่สำคัญสำหรับการอยู่ร่วมกันเป็นสังคมมนุษย์ จำเป็นต้องสื่อสารด้วยภาษาเพื่อบอกเล่าความรู้สึกนึกคิด รวมถึงสาระข้อเท็จจริงต่าง ๆ ตามที่ต้องการ ดังนั้น มนุษย์ทุกคนจึงจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษา เริ่มต้นจากภาษาแม่เป็นภาษาแรก แล้วจึงมีการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศเพิ่มขึ้นเพื่อการใช้ประโยชน์บางประการ เช่น การศึกษา การค้าขาย การเจริญสัมพันธไมตรี เป็นต้น

นักการศึกษาหลายท่าน ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง ดังนี้

เครเชน และเทอเรล (Krashen & Terrel. 1983 : 175) ได้กล่าวถึงสมมติฐาน

ในการเรียนรู้ภาษาที่สองสองไว้ 5 ประการ สรุปได้ ดังนี้

1. การเรียนแบบรับรู้ภาษา (Learning Acquisition) เป็นวิธีการเรียนรู้ภาษาที่มีกระบวนการคล้ายคลึงกันหรือเหมือนกับการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่ง คือ เป็นการเรียนภาษาจากการใช้ภาษาในการสื่อสารจริง ๆ การเรียนแบบนี้ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ในตัวภาษาขึ้นตามธรรมชาติ เป็นการเรียนภาษาที่ใกล้เคียงกับการเรียนภาษาที่หนึ่ง ส่วนการเรียนภาษาที่ไม่เป็นวิธีการเรียนที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติเป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับตัวภาษา เช่น รูปแบบและไวยากรณ์ของภาษาผู้เรียนตัวอยู่ตลอดเวลาว่ากำลังเรียนอะไร กล่าวคือ เป็นการเรียนภาษาจากกฎเกณฑ์ของภาษา การเรียนภาษาที่เน้นหนักไปในการเรียนรู้กฎเกณฑ์ของตัวภาษา และความผิดในการใช้ภาษาเป็นการเรียนในลักษณะที่ไม่ใกล้เคียงกับการเรียนภาษาแบบรับรู้ภาษา ทั้งนี้เพราะในการเรียนภาษาแบบรับรู้ภาษา เด็กไม่ได้เรียนรู้ภาษาจากกฎเกณฑ์ของภาษา

2. การเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาจะเป็นไปตามลำดับก่อนหลังธรรมชาติ นั่นคือ ผู้เรียนสามารถเรียนรู้โครงสร้างของภาษาบางอย่างได้ก่อนโครงสร้างอื่น ๆ และลำดับขั้นตอนการเรียนรู้กฎเกณฑ์นี้ เกิดขึ้นคล้ายคลึงกันในผู้เรียนทุกคน ไม่ว่าผู้ใหญ่หรือเด็กที่เรียนภาษาที่สอง หรือแม้แต่ในภาษาแรกก็ตาม ดังนั้น การสอนภาษาจึงไม่มีประโยชน์ที่ผู้สอนจะเริ่มสอน หรือแก้ความผิดของกฎเกณฑ์บางอย่าง ในขณะที่ผู้เรียนยังไม่อยู่ในขั้นที่จะรับรู้กฎเกณฑ์นั้น ๆ ได้

3. การเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาจะช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษา ได้น้อยมาก เพราะเป็นการเรียนรู้ภาษาแบบตรวจแก้ภาษาเท่านั้น เมื่อเราพูดประโยคในภาษาที่สอง เพื่อจุดมุ่งหมายในการสื่อสารอย่างใดอย่างหนึ่งนั้น เรามุ่งความสนใจไปที่เนื้อหามากกว่าตัวภาษา เรานำความรู้เรื่องกฎเกณฑ์ภาษามาใช้ ก็ต่อเมื่อเรารู้ว่าจะกล่าวอะไร โดยนำมาตกแต่งเนื้อหา ที่สร้างขึ้นมาให้ถูกต้องยิ่งขึ้น ดังนั้น กฎเกณฑ์ของภาษาจึงไม่ช่วยให้เราพูดภาษากล่องขึ้น แต่มีบทบาท เพียงแค่ตรวจแก้ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาเท่านั้น และการตรวจแก้ไขนี้ ทำได้ในวงที่จำกัด และมีเงื่อนไขที่สำคัญ 3 ประการ คือ ผู้ใช้ภาษามีเวลาเพียงพอ ผู้ใช้ภาษาต้องให้ความสนใจ ในเรื่องรูปแบบและความถูกต้องของภาษา และผู้ใช้ภาษารู้กฎเกณฑ์ในภาษา

4. มนุษย์เรียนรู้ภาษาเพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลาจากภาษาที่คนได้รับฟังหรืออ่าน อย่างเข้าใจ เช่น เด็กเรียนภาษาแรกจากการได้ฟังผู้ใหญ่พูดกับตน ทั้งนี้ เพราะภาษาที่ผู้ใหญ่ พูดกับเด็กนั้นมีทั้งคำศัพท์และกฎเกณฑ์รูปแบบใหม่ ๆ ของภาษาร่วมด้วยอยู่เสมอ แต่เนื่องจากผู้ใหญ่ ใช้กฎเกณฑ์ทางภาษาหรือคำศัพท์ใหม่ ๆ ในบริบทรอบ ๆ ตัวเด็ก หรือใช้ข้อมูลนอกเหนือจากภาษา เช่น ท่าทางต่าง ๆ เข้ามาช่วยจึงทำให้เด็กสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้ใหญ่พูดได้ เมื่อเด็กเข้าใจเนื้อหาของภาษาแล้ว ก็สามารถเรียนรู้ตัวภาษาโดยไม่รู้ตัว

5. ทักษะคิดเป็นตัวแปรที่มีผลกระทบต่อความสำเร็จในการเรียนภาษา นักภาษาศาสตร์หลาย ท่าน ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สองจากสมมติฐานดังกล่าวไว้ ดังนี้ ฮาร์เมอร์ และบลานซ์ (Harmer & Blance. 1989 : 55) กล่าวว่า เป็นการยาก ที่จะทำนายได้ว่าเมื่อใดผู้เรียนที่จะเรียนภาษาได้จากการใช้ภาษา หรือเมื่อไรจะเรียนภาษาได้ จากการเรียนกฎเกณฑ์ของภาษา เพราะการเรียนภาษาขึ้นอยู่กับความสามารถของแต่ละบุคคล สเตวิก (Stevick. 1982 : 12) มีความเห็นว่า การเรียนภาษาแบบธรรมชาติ และการเรียนภาษาแบบไม่เป็นธรรมชาติ มีส่วนอยู่ในกระบวนการเดียวกัน และต่างก็เกี่ยวข้อง

ซึ่งกันและกัน ทั้งนี้ เพราะการใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ เราต้องใช้ภาษาอย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง
 ดังนั้น ในการเรียนภาษาผู้สอนจึงควรให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทั้งรับรู้และเรียนรู้ เพื่อที่ผู้เรียนจะได้
 มีความสามารถในการใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ

การ์ดเนอร์ และแลมเบิร์ต (Gardner & Lambert. 1972 : 85) พบว่า ทักษะคิด
 และแรงจูงใจในการเรียนมีผลต่อความสำเร็จในการเรียนของนักเรียนมากเช่นกัน แรงจูงใจที่มีผล
 ต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองของผู้เรียนมี 2 ประเภท คือ แรงจูงใจที่ผู้เรียนต้องการจะเข้าสู่สังคม
 ของภาษาที่เรียนและแรงจูงใจของผู้เรียนที่ต้องการเรียน เพื่อนำไปประกอบอาชีพในอนาคต แรงจูงใจ
 ในประเภทแรกจะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จมีความสำเร็จมีความสามารถทำเทียมกับ
 เจ้าของภาษาได้มากกว่า และพบว่า ทักษะคิดของผู้ปกครองมีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียน
 ภาษาที่สองของผู้เรียนเป็นอย่างมาก ผู้ปกครองที่เห็นคุณค่าและมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาที่สอง จะส่งเสริม
 และเอาใจใส่ให้เด็กของตนให้เรียนภาษานั้น ๆ เป็นอย่างดีและเด็กเองก็จะมทัศนคติที่ดี

ศรีวิไล พลมณี (2545 : 101) ได้อธิบายว่า ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง หมายถึง
 กฎเกณฑ์การเรียนรู้ภาษาที่สองของมนุษย์โดยไม่ได้เกิดขึ้นง่ายด้ายกับทุกคนเหมือนกับการเรียน
 ภาษาแรกแม้จะมีเวลามากกว่าก็ตาม บางคนก็อาจจะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองมากกว่า
 คนอื่นที่อยู่ในสังคมแวดล้อมเดียวกัน ทั้งนี้เพราะมีปัจจัยหลาย ๆ อย่าง ที่มีผลต่อการเรียนภาษาที่สอง
 เช่น

1. อายุผู้ที่มีอายุน้อยจะเรียนภาษาได้ดีกว่าผู้ที่มีอายุมาก
2. ระดับชั้นการเรียน เด็ก ๆ จะมีความสนใจในการเรียนเมื่อโตขึ้น และจะพยายาม
 เรียนในห้องเรียน
3. แรงจูงใจในการเรียนภาษา เพราะต้องการเป็นส่วนหนึ่งในสังคม เช่น กลุ่มเพื่อน
4. ความมั่นใจในตนเองสูง มีความกล้าที่จะใช้ภาษาโดยไม่กลัวผิดจะทำให้เรียน
 ภาษาได้ดี
5. มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาโดยการเห็นประโยชน์ในการนำไปใช้ การเรียนภาษาเมื่อนั้น
 เราารู้สึกว่าเรียนได้ง่าย ทั้งนี้ เพราะความเคยชิน อารมณ์ บุคลิกภาพ ความฉลาดพัฒนาไปพร้อมกับ
 การเรียนภาษา เด็กที่ได้ภาษาสองภาษาตั้งแต่แรกเลยนั้น จะได้อย่างเป็นปกติ ซึ่งการได้ภาษาสองภาษา
 ไม่ได้ทำให้สมองช้าหรือเสื่อมแต่อย่างใด ในแง่ของวิชาภาษาศาสตร์ นักภาษาศาสตร์ในแง่ของ

การเรียนรู้ภาษาที่สองมากกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นักภาษาศาสตร์ของประเทศอเมริกาที่ได้รับคำสั่งจากรัฐบาลให้เป็นผู้จัดทำโครงการสอนภาษาต่างชาติ เพื่อให้ทหารเรียนตั้งแต่สมัยสงครามโลกครั้งที่สองเป็นต้นมา ความสำเร็จของการสอนภาษาทหาร ทำให้ครูในโรงเรียนสามัญเอาแบบอย่างไปใช้ บางหลักการของนักภาษาศาสตร์เน้น โครงสร้าง คือ การเรียนภาษาเป็นการเปลี่ยนพฤติกรรม การเปลี่ยนนั้นต้องเกิดจากการกระทำซ้ำ ๆ จนเป็นนิสัย เนื้อหาสำคัญที่ต้องเรียน คือ เสียง เพราะเสียงสำคัญที่สุดและมาก่อนที่จะเรียนพูด และไม่ใช่วิธีการดั้งเดิม คือ ท่องศัพท์ แพล และเรียนไวยากรณ์ การเรียนเสียงนั้นจะต้องมีกระบวนการ คือ

1. จำได้ (Recognition) คือ ทราบว่าเสียงนั้นเป็นอย่างไร
2. เลียนแบบ (Imitation) คือ การเลียนแบบพยายามทำให้เหมือน
3. พูดย้ำ (Repetition) คือ การพูดย้ำหลาย ๆ ครั้ง
4. ท่องจำ (Memorization) เมื่อนักเรียนจำได้ ฟัง ได้คล่องแล้ว จึงเรียบเรียงเนื้อเรื่อง

ประเภททฤษฎีอื่น ๆ ที่หลัง ที่ต้องฝึกมากเพราะเชื่อว่า ภาษาเป็นพฤติกรรมและการฝึกซ้ำ ๆ เป็นการสร้างนิสัย

ขั้นตอนต่อมาเมื่อได้เสียงแล้ว นักเรียนจะฝึกรวมประโยค หรือ Pattern Practice เพราะนักภาษาศาสตร์ เชื่อว่าระดับประโยคมีความสำคัญเช่นกัน และปกติแล้วคนเราจะไม่พูดเป็นคำ ๆ เสียงเมื่อเข้าประโยคก็จะมีเปลี่ยนแปลง มีความกลมกลืนของเสียงและการเรียงเรื่องประโยค ก็คือ การเรียนเรื่องไวยากรณ์ไปด้วย เช่น ในภาษาอังกฤษ เมื่อได้คำว่า boy แล้วก็จะต่อเป็น a boy และ He is a boy. เป็นต้น

การฝึกรวบประโยคจะมีประโยคพื้นฐานก่อนมีตัวแปรหรือเพิ่มคำขึ้น เพื่อเป็นการหัดพูด ให้มีความหมาย รู้จักเน้นเสียงหนักเบา ทำนองเสียงจังหวะเมื่อได้สิ่งเหล่านี้ครบถ้วนแล้ว นักเรียนจึงกลับมาเรียนเรื่องประเภทของคำ เช่น นาม กริยา ต่อไป การเรียนแบบนี้ปัจจุบันก็ยังใช้อยู่ในโรงเรียนต่าง ๆ เป็นการเรียนที่มีอุปกรณ์สำคัญ คือ ห้องปฏิบัติการทางภาษาและโสตทัศนูปกรณ์อื่น ๆ ซึ่งช่วยในการฝึกซ้ำให้จำได้ การฝึกภาษาแบบเข้ม (Intensive Course) นั้น ก็ได้พิสูจน์แล้วว่า ได้ผลดีเป็นส่วนใหญ่ เพราะผู้เรียนได้ฝึกเรียนมาจนลืมนภาษาตนเองก่อนพูด

รุ่งฤดี แผลงสร (2560 : 31 - 32) กล่าวถึง ธรรมชาติของความแตกต่างระหว่างการเรียนรู้ภาษาแม่กับภาษาต่างประเทศไว้ว่า

1. ก่อนการเรียนภาษาต่างประเทศผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาแม่ของตนมาก่อน ทำให้มักมีแนวความคิดที่สัมพันธ์กับลักษณะภาษาแม่ตลอดเวลา การเรียนภาษาต่างประเทศจึงไม่ได้ผลเท่าที่ควร

2. ผู้เรียนมักพบปัญหาด้านวัฒนธรรมและสถานการณ์ที่ต่างไปจากภาษาแม่ ซึ่งเป็นความแตกต่างนอกเหนือไปจากตัวภาษา เช่น การจัดหมวดหมู่สิ่งของ คน ลักษณะ อากา ร เวลา สถานที่ เป็นต้น

3. ปัญหาด้านอายุ การเรียนภาษาต่างประเทศ ยิ่งผู้เรียนมีอายุมาก ผู้เรียนต้องให้ความสนใจและความพยายามมากขึ้น เนื่องจาก มีความเคยชินกับ โครงสร้างของภาษาแม่ และมักจะนำมาใช้ในภาษาต่างประเทศ หรือเรียกว่า เกิดการแทรกซ้อนของภาษาแม่

แนวคิดเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาต่างประเทศ

ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารที่มนุษย์สร้างขึ้นเพื่อใช้สื่อความรู้ ความคิด หรือความรู้สึกของตนไปยังผู้อื่น (ผู้รับสาร) อันจะทำให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกันในกลุ่มสังคมเดียวกัน นอกจากการเรียนรู้ภาษาของสังคมตนเองแล้ว มนุษย์ยังเรียนรู้ภาษาของสังคมอื่น เพื่อสร้างความเข้าใจระหว่างคนต่างเชื้อชาติอีกด้วย ดังนั้น ภาษาจึงเป็นเครื่องมือสื่อสารของมนุษย์ทุกชาติที่สำคัญอย่างยิ่ง หากกล่าวถึงประเภทของภาษา โดยทั่วไปนักภาษาศาสตร์แบ่งภาษาเป็น 3 ประเภท ได้แก่ ภาษาที่หนึ่ง หรือภาษาแม่ (First Language or Mother Tongue) ภาษาที่สอง (Second Language) และภาษาต่างประเทศ (Foreign Language) การเรียนรู้ภาษาทั้ง 3 ประเภท มีความแตกต่างกัน กล่าวคือ การเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่เป็นภาษาที่เด็กเรียนรู้เป็นภาษาแรกในชีวิต เพราะเด็กได้ยินได้ฟังภาษาที่พ่อแม่ ญาติพี่น้อง หรือพี่เลี้ยงสื่อสารกับเด็กในครอบครัว ทำให้สมองของเด็กเรียนรู้และจดจำ จนถึงวัยที่สามารถใช้ภาษาสื่อสารได้ แต่การเรียนรู้ภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนรู้หลักไวยากรณ์ของภาษานั้น เพื่อให้สามารถใช้ภาษานั้นได้อย่างเจ้าของภาษา ดังนั้น ผู้สอนจำเป็นต้องเข้าใจแนวคิดเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาต่างประเทศ เพื่อนำไปปรับใช้ในการจัดการเรียนการสอน

แนวคิดเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาต่างประเทศมีหลากหลายแนวคิด ซึ่งเกิดจากการเห็นข้อจำกัดของแนวคิดที่เกิดขึ้นก่อน จึงเกิดแนวคิดใหม่เพื่อแก้ไขปรับปรุงแนวคิดเดิมให้ดียิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม ไม่มีแนวคิดใดที่ดีที่สุดในการสอนภาษาต่างประเทศ ผู้สอนจึงควรเลือกนำแนวคิดแต่ละแนวคิดที่สอดคล้องกับวิธีสอนของผู้สอนมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อให้การเรียน

การสอนบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ แนวคิดวิธีสอนภาษาต่างประเทศมีหลายแนวคิด สามารถสรุปรายละเอียดได้ ดังนี้ (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2540 : 40 - 119)

1. วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล (The Grammar - Translation Method) หรือ (Translation Method) เกิดขึ้น ในช่วงเวลาที่แนวคิดหรือความเชื่อที่ว่า ภาษาเป็นสิ่งที่ต้องเรียนรู้ ผ่านกระบวนการลอกเลียนแบบและท่องจำตามแนวคิดของ กลุ่ม โครงสร้างนิยม วิธีการสอนแบบนี้ ใช้วิธีการแปลเป็นหลัก โดยถือว่าภาษานั้นประกอบด้วยคำเป็นจำนวนมาก ซึ่งมีความหมายตรงกับคำ ในภาษาอื่น การสอนไวยากรณ์จะสอนท่องกฎเกณฑ์และข้อศัพท์เฉพาะต่าง ๆ ในไวยากรณ์มากกว่า ที่จะเรียนระบบโครงสร้างของภาษานั้น ๆ และผู้สอนเน้นที่ข้อยกเว้นต่าง ๆ ซึ่งบางครั้งก็เป็นคำ ที่ไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้เมื่อแปลข้อความผู้แปลก็ต้องคิดถึงหลักของไวยากรณ์ ในการแปลให้ถูกต้องอีกด้วย วิธีการสอนแบบนี้จะมีประโยชน์สำหรับผู้เริ่มเรียนระยะแรก แต่ผู้เรียน จะไม่ได้เรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ จึงอาจทำให้ผู้เรียน ไม่สามารถพูดได้

2. วิธีสอนแบบตรง (The Direct Method) วิธีนี้เน้นเรื่องการพูดและห้ามการแปล โดยเด็ดขาด ผู้เรียน ไม่จำเป็นต้องเอาใจใส่กฎเกณฑ์ของภาษา แต่ผู้เรียนจะเรียนไวยากรณ์ด้วยการใช้ และพูดประโยคต่าง ๆ ด้วยปากเปล่าซ้ำ ๆ การสอนศัพท์จะใช้อุปกรณ์หรือรูปภาพประกอบ ส่วนคำ ที่แสดงกิริยาได้ก็แสดงกิริยาให้ดูและการสอนศัพท์แต่ละคำจะไม่ปรากฏเดี่ยว ๆ เป็นอันขาด แต่อยู่ในรูปของประโยคที่สามารถนำไปใช้ได้ วิธีสอนดังกล่าวนี้ จึงตรงข้ามกับวิธีสอนแบบไวยากรณ์ และการแปล คือ ผู้เรียน ไม่จำเป็นต้องท่องคำศัพท์หรือจดจำหลักเกณฑ์ทางภาษามากมาย แต่ผู้เรียน เรียนภาษาในสถานการณ์จริง เน้นทักษะการฟังและการพูด ส่วนทักษะการอ่านเป็น การนำเรื่องที่ผู้เรียน ได้ฟัง และพูดแล้วมาฝึกอ่านออกเสียงและพยายามหาคำศัพท์จากบริบท สำหรับทักษะการเขียนเริ่มจาก ฝึกเขียนสรุปเนื้อเรื่องที่ได้อ่านหรือพูดคุยกันมาแล้ว

3. วิธีสอนแบบฟัง - พูด (Audio - Lingual Approach) เกิดจากแนวคิดทางจิตวิทยา พฤติกรรมและจิตวิทยาการเรียนรู้ รวมทั้งแนวคิดว่าการเรียนรู้ภาษาเชิง โครงสร้าง ได้รับการยอมรับ และผสมผสานกันออกมาเป็นวิธีการและกระบวนการเรียนรู้ภาษา แนวการสอนนี้เน้นกระบวนการ เรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ โดยเริ่มจากการฟังให้เข้าใจก่อนแล้วจึงพูด อ่าน และ เขียนตามลำดับ การสอนระยะแรกเน้นที่การฝึกฟังและการออกเสียงให้ถูกต้อง เพื่อให้เกิดการจดจำรูปแบบ โครงสร้าง ภาษา และการทำแบบฝึกหัดเพื่อการท่องจำหรือการฝึกซ้ำ ๆ การสอน โครงสร้างของภาษาจะสอน

จากง่ายที่สุดขึ้นไปเป็นขั้น ๆ นอกจากนี้ ผู้สอนสามารถใช้ภาษาของผู้เรียนเพื่ออธิบายเนื้อหาที่ยากได้ เพื่อประหยัดเวลา แต่ผู้สอนควรใช้เท่าที่จำเป็น

4. วิธีสอนตามทฤษฎีความรู้ความเข้าใจ (The Cognitive Code Learning Theory)

วิธีสอนแบบนี้อิงแนวคิดที่ว่า ภาษาเป็นระบบที่วิ่งไปตามกฎเกณฑ์ความเข้าใจและการแสดงออกทางภาษาขึ้น อยู่กับความเข้าใจกฎเกณฑ์ เมื่อผู้เรียนเข้าใจรูปแบบของภาษาและความหมายแล้ว ก็จะสามารถใช้ภาษาได้ นอกจากนี้การเรียนภาษาเป็นกระบวนการภายในสมอง มนุษย์สามารถเรียนรู้ภาษามาตั้งแต่เกิด ไม่ได้เกิดจากการวางเงื่อนไขเพียงอย่างเดียว วิธีการสอนแบบนี้คล้ายกับวิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปลในส่วนที่เน้นความเข้าใจโครงสร้างทางภาษา แต่แตกต่างที่จุดมุ่งหมายในการสอน วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปลมุ่งสอนไวยากรณ์เพื่อนำไปใช้แปลข้อความ ความสำคัญจึงอยู่ที่ความสามารถในการเทียบเคียงภาษาทั้งสอง แต่การสอนตามทฤษฎีความรู้ความเข้าใจมุ่งให้ผู้เรียนได้เรียนรู้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของภาษาที่เรียนก่อนนำไปใช้ การเลียนแบบและจดจำไม่ได้ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจภาษา ดังนั้น สิ่งที่น่ามาให้ผู้เรียนเรียนต้องเป็นสิ่งที่มีความหมายเสมอและมีการจัดลำดับความยากง่ายของเรื่องที่เรียนด้วย

5. วิธีสอนแบบเงียบ (The Silent Way) เป็นวิธีการเรียนรู้ภาษาที่มีแนวคิดพื้นฐาน

ใกล้เคียงกับวิธีสอนแบบธรรมชาติ แต่มีวิธีสอนแตกต่างกัน คือ ไม่ได้เน้นการฟังเป็นเวลานาน แต่ฟังแล้วต้องพูดตาม ออกเสียงให้ใกล้เคียงมากที่สุด ผู้สอนจะสอนการออกเสียงคำต่าง ๆ ด้วยการใช้อุปกรณ์ การสอนที่เป็นแท่งไม้เป็นจุดเริ่มต้นและอุปกรณ์อื่น ๆ ต่อมาสอนรูปประโยคต่าง ๆ โดยนำเอาคำมารวมกัน ฝึกอ่านประโยคต่าง ๆ ที่ผู้เรียนสร้างขึ้นโดยอาศัยแผนภูมิและผู้สอนพูดให้น้อยที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนฝึกพูดและคิดริเริ่มสร้างสรรค์ภาษาออกมา ผู้เรียนจะมีบทบาทในการพูดค่อนข้างสูง เช่นเดียวกับวิธีการเรียนรู้แบบกลุ่มสัมพันธ์ (Community Language Learning) ที่ให้บทบาทของผู้สอนเป็นเหมือนผู้ให้คำปรึกษาคอยบอกคำหรือประโยค ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นในห้องเรียน

6. วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (The Total Physical Response)

แนวการสอนแบบนี้ให้ความสำคัญ ต่อการฟังเพื่อความเข้าใจ แนวความคิดเรื่องการเน้นทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจได้มาจากการสังเกตการเรียนรู้อาษาแม่ของเด็ก เด็กจะใช้เวลาฟังผู้คนรอบข้างก่อนที่จะเริ่มพูด เด็กจึงมีเวลาหาความหมายจากเสียงที่เขาได้ยิน ระยะเวลาเริ่มแรกผู้เรียนไม่ต้องพูด แต่เป็นผู้ฟัง

และทำตามผู้สอน หลังจากเรียน โดยทำตามคำสั่งระยะหนึ่ง เมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะพูด ก็จะเป็นผู้ออกคำสั่งเองและเรียนอ่านเขียนต่อไป วิธีสอนแบบนี้จึงไม่ทำให้ผู้เรียนรู้สึกวิตกกังวลในการเริ่มเรียนภาษา เพราะเริ่มต้นเรียนด้วยการฟังและทำตามคำสั่งของผู้สอนเท่านั้น

7. วิธีสอนแบบธรรมชาติ (The Natural Method หรือ The Natural Approach)

แนวคิดของวิธีสอนแบบธรรมชาติอิงแนวคิดการสอนภาษาตามแบบการรู้ภาษา (Acquisition) คือกระบวนการเรียนรู้ภาษาเหมือนเด็กพูดภาษาแม่ได้โดยธรรมชาติ การสอนใช้วิธีการพูดเป็นหลัก และผู้สอนจะเน้นเรื่องคำศัพท์อย่างมาก โดยถือว่า การเรียนภาษานั้น คือ การเรียนคำศัพท์ ส่วนไวยากรณ์ที่เรียนนั้น เป็นแบบให้คำจำกัดความและกฎเกณฑ์ ส่วนเนื้อเรื่องที่เรียนมักยึดเอาเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นในขณะนั้นเป็นเกณฑ์ วิธีสอนแบบธรรมชาติคล้ายกับวิธีสอนแบบตรง กล่าวคือ การสอนแบบวิธีธรรมชาติผู้เรียนฟังผู้สอนพูดภาษาต่างประเทศตั้งแต่เริ่มเรียนและผู้สอนจะใช้กิจกรรมต่าง ๆ เพื่อสื่อสารกับผู้เรียนเช่นเดียวกับวิธีสอนแบบตรง แต่มีข้อแตกต่างจากวิธีสอนแบบตรง คือ วิธีสอนแบบธรรมชาติผู้เรียน พูดภาษาแม่ควบคู่กับภาษาต่างประเทศได้ จึงทำให้ผู้เรียนไม่รู้สึกวิตกกังวลในการสื่อสารกับผู้สอนมาก

8. วิธีสอนแบบชักชวน (Suggestopedia) วิธีสอนแบบชักชวนมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารในชีวิตประจำวัน ผู้สอนจะเป็นคนที่ผู้เรียนไว้วางใจการเรียนการสอนเน้นการจัดบรรยากาศไม่ทำให้ผู้เรียนรู้สึกเครียด หรือวิตกกังวล จะเห็นได้ว่า วิธีสอนแบบชักชวนเน้นการจัดบรรยากาศห้องเรียนให้เป็นธรรมชาติเป็นกันเอง สนุกสนาน หรือเหมือนพักผ่อน เพื่อให้การเรียนรู้เกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ โดยผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งการเล่นละคร บทบาทสมมติ การเล่นเกมต่างๆ ที่จะช่วยให้ผู้เรียนจดจำได้ดียิ่งขึ้น แต่วิธีสอนแบบชักชวนไม่เหมาะกับผู้เรียนกลุ่มใหญ่ เนื่องจากผู้สอนอาจดูแลไม่ทั่วถึง

9. วิธีสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ (Community Language Learning) วิธีการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ผู้สอนจึงทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาทางภาษาให้แก่ผู้เรียน การสอนแบบนี้ส่วนมากจะไม่มีแผนการเรียนที่ชัดเจนขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้เรียน โดยปกติแล้วการเรียนการสอน ผู้สอนจะให้ผู้เรียนพูดแสดงความรู้สึกเป็นภาษาของผู้เรียน แล้วผู้สอนจะแปลหรือตีความเรื่องให้ผู้เรียนพูดให้ทั้งชั้นฟังบรรยากาศในชั้นเรียนจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความรู้สึก หรือความคิดเห็นเกี่ยวกับบทเรียนที่เรียนอย่างอิสระ เน้นให้ทุกคนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน วิธีการสอน

แบบกลุ่มสัมพันธ์ไม่เหมาะกับผู้เรียนกลุ่มใหญ่เช่นเดียวกับวิธีสอนแบบชักชวน เนื่องจากผู้สอนอาจจะดูแลผู้เรียนไม่ทั่วถึง

10. วิธีสอนแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (The Communication Approach)

การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในระยะหลัง มีแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาเปลี่ยนไปเป็นการสอนเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม เนื่องจากมีความเชื่อว่า ภาษาไม่ได้เป็นเพียงระบบไวยากรณ์เท่านั้น แต่ภาษาคือระบบการสื่อสารหรือสื่อความหมาย ดังนั้น การสอนภาษา จึงควรสอนให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้สื่อสาร หรือสื่อความหมายได้ (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2540 : 107) ฉะนั้น การเรียนรู้ภาษาผู้สอนต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกฝนการใช้ภาษาในบริบททางภาษาและวัฒนธรรมตามความเป็นจริง การเรียนการสอนจึงเน้นเนื้อหาที่ใช้ในการสื่อสารมากกว่า เน้นการยึดเสียงและรูปแบบ รูปประโยคที่ใช้ฝึกจึงเป็นรูปประโยคที่สร้างตามสถานการณ์จริงที่ใช้พูดกันในชีวิตประจำวัน เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง และใช้ได้ถูกต้องเหมือนเจ้าของภาษา แนวคิดเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาต่างประเทศดังกล่าวข้างต้น เป็นแนวคิดที่ผู้สอนภาษาต่างประเทศทุกภาษา ควรมีความเข้าใจเป็นเบื้องต้นเกี่ยวกับข้อดีและข้อจำกัดของแต่ละแนวคิดเกี่ยวกับวิธีสอนภาษา ต่างประเทศ ซึ่งในการวิจัย เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวิวัฒน์โยธิน อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ ผู้วิจัยได้นำวิธีสอนแบบฟัง - พูด (Audio - Lingual Approach) มาใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เพราะเป็นวิธีการสอนที่สอดคล้องกับธรรมชาติของการเรียนภาษา ที่เริ่มจากการฟัง แล้วจึงค่อยฝึกการพูดออกเสียงไปตามลำดับ

ความแตกต่างระหว่างการเรียนภาษาที่หนึ่งกับภาษาที่สอง

ความแตกต่างระหว่างการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง โดย รุ่งฤดี แพลงสร (2560 : 35 - 36) อธิบายความไว้ 8 ประการว่า

1. เด็กเรียนภาษาที่หนึ่งได้อย่างง่ายดาย รวดเร็วและสมบูรณ์แบบ ไม่มีเด็กปกติคนใดที่อยู่ในสภาพแวดล้อมของภาษาแล้วพูดภาษาไม่ได้ เมื่อพูดได้แล้วเด็กจะพัฒนาภาษาอย่างต่อเนื่องและสมบูรณ์ เมื่ออายุประมาณ 5 ปี แต่ผู้เรียนภาษาที่สองบางคนอาจประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในการเรียนภาษาที่สองก็ได้ ซึ่งความสำเร็จของผู้เรียนภาษาที่หนึ่ง หมายถึง ผู้เรียนมีความรู้ทั้งตัวภาษาและความสามารถในการใช้ภาษา แต่สำหรับผู้เรียนภาษาที่สองส่วนมาก

จะประสบความสำเร็จมีลักษณะเพียงใกล้เคียงเจ้าของภาษาเท่านั้น และผู้เรียนส่วนมากจะประสบความสำเร็จด้านใดด้านหนึ่งเท่านั้น เช่น สามารถใช้ภาษาสื่อสารได้อย่างดี แต่อาจใช้ไวยากรณ์บางเรื่องผิดหรือออกเสียงไม่ชัดเจนบางคำ

2. หากเด็กไม่มีความบกพร่องทางร่างกายและสมอง รวมทั้งมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรอบข้างได้ เด็กทุกคนจะสามารถเรียนรู้ภาษาแรกได้ประสบความสำเร็จคล้ายกัน แต่ความสำเร็จของการเรียนรู้ภาษาที่สองจะแตกต่างกันมาก แม้จะใช้เวลาเรียนเท่าๆ กัน บางคนพูดได้คล่องแคล่ว ฟังได้เข้าใจ แต่บางคนพูดไม่ได้เลย ฟังไม่เข้าใจด้วย

3. เด็กที่เรียนภาษาแรกมีจุดมุ่งหมายของความสำเร็จอยู่ที่ความรู้ความสามารถในภาษานั้น (Competence) เด็กจะสามารถเข้าใจกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ของภาษาได้อย่างดีและนำความรู้เกี่ยวกับภาษานั้นมาใช้ได้อย่างดี (Performance) โดยไม่มีใครสอน แต่ผู้เรียนภาษาที่สองอาจไม่สนใจความรู้ความสามารถในภาษา ไม่สนใจว่าต้องเข้าใจกฎเกณฑ์ของภาษาทั้งหมด แต่ผู้เรียนจะสนใจความคล่องแคล่ว (Fluency) ในการใช้ภาษามากกว่า เพราะหากคำนึงถึงความถูกต้องมากเกินไปอาจจะทำให้สื่อสารยากขึ้น

4. เมื่อผู้เรียนเรียนภาษาที่สองไปถึงระดับหนึ่งจะเกิดสภาวะการหยุดชะงัก (Fossilization) คือ ผู้เรียนไม่สามารถพัฒนาความรู้เกี่ยวกับลักษณะหนึ่ง ๆ ของภาษานั้นต่อไปได้ ไม่ว่าจะเรียนซ้ำกี่ครั้งแต่จะไม่พบในการเรียนภาษาแรก

5. ผู้เรียนภาษาแรกมีสัญชาตญาณของเจ้าของภาษาที่จะรู้ว่าคำพูดใดหรือประโยคใดถูกต้องหรือไม่ แต่ในการเรียนภาษาที่สองหากไม่ได้เรียนมา บ่อยครั้งที่ผู้เรียนไม่สามารถบอกได้ว่าประโยคนั้นถูกหรือผิด

6. เด็กปกติเรียนรู้ภาษาแรกโดยไม่ต้องเรียนในห้องเรียน เพราะเด็กจะเรียนรู้และฝึกฝนการใช้ภาษาในสภาพแวดล้อมที่มีการใช้ภาษานั้น และพัฒนาภาษาตามลำดับอายุโดยไม่มี การสอนเช่นกัน แต่ในการเรียนภาษาที่สองมักอาศัยการเรียนการสอน ในชั้นเรียนจึงจะสามารถเรียนรู้ภาษานั้น ๆ ได้

7. การแก้ไขสิ่งที่เด็กพูดผิดไม่จำเป็นในการเรียนภาษาแรก เพราะเด็กจะมีพัฒนาการของตนเอง แต่ในการเรียนภาษาที่สอง เมื่อมีการแก้ไขข้อผิดพลาดจะทำให้ผู้เรียนมีการพัฒนาขึ้น

8. ปัจจัยด้านอารมณ์ ความรู้สึก แรงจูงใจ และทัศนคติไม่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาแรกของเด็ก แต่สิ่งเหล่านี้มีผลอย่างมากต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองให้ประสบผลสำเร็จ

ข้อมูลข้างต้น สรุปได้ว่าในการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งกับภาษาที่สองมีความแตกต่างกันเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้น ผู้สอนภาษาจึงต้องมีความรู้ด้านความแตกต่างนี้ เพื่อนำไปประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอนทั้งภาษาแรกและภาษาที่สอง รวมถึงภาษาต่างประเทศอื่นๆ ด้วย ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งหรือเรียกกันว่า ภาษาแม่และทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง และภาษาต่างประเทศ ซึ่งเป็นทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สำคัญและยังคงเป็นที่นิยมกล่าวถึง ดังนี้

ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่

ภาษาที่หนึ่ง (First Language, L1) หรือ ภาษาแม่ (Mother Tongue, Native Language) หมายถึง ภาษาแม่หรือภาษาที่บุคคลเรียนรู้หรือหัดพูดเป็นภาษาแรก ส่วนมากมักเป็นภาษาของแม่ หรือคนเลี้ยงดูใกล้ชิด บางคนอาจมีภาษาแม่มากกว่า 1 ภาษา แต่คนส่วนใหญ่ในโลกมีภาษาแม่เพียง 1 ภาษา (พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์. 2553 : 273)

ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง

ภาษาที่สอง (Second Language, L2) หมายถึง ภาษาที่บุคคลเรียนรู้หลังจากภาษาแรก เป็นภาษาที่มีบทบาทสำคัญในสังคม ในฐานะภาษาราชการ ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสาร เพื่อการศึกษา เพื่อธุรกิจ และเพื่อการเมืองการปกครอง (พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์. 2553 : 397) ซึ่ง อรุณี วิริยะจินดา และสุมิตรา อังวัฒนกุล ได้กล่าวว่า แนวคิดที่ได้รับความนิยมคือแนวคิดของทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศของ แครชเชน (Krashen. 1982 : 84) ประกอบไปด้วย สมมุติฐานทั้งหมด 5 ข้อ ดังนี้

1. สมมุติฐานเกี่ยวกับการรับภาษาและการเรียนรู้ (The Acquisition Learning Hypothesis) สมมุติฐานนี้ประกอบด้วยการรับภาษา (Language Acquisition) และการเรียนรู้ภาษา (Language Learning) การรับภาษาเป็นกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่ใกล้เคียงการเรียนรู้ภาษาแม่ เป็นการเรียนรู้ภาษาโดยไม่รู้ตัว แต่มุ่งที่การใช้ภาษาเพื่อสื่อสารเท่านั้น เป็นการเรียนรู้แบบเป็นธรรมชาติและไม่เป็นทางการ ส่วนการเรียนรู้ภาษาเป็นการเรียนรู้ภาษาอย่างรู้ตัว เป็นการเรียนรู้รูปแบบและกฎเกณฑ์ของภาษา ผู้เรียนสามารถอธิบายกฎเกณฑ์ทางภาษาได้และมีความรู้เกี่ยวกับตัวภาษา

ที่เรียน แต่กระบวนการเรียนรู้ด้วยวิธีนี้ ไม่มีการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเหมือนในชีวิตประจำวัน จึงเป็นการเรียนรู้ภาษาอย่างเป็นทางการ

2. สมมติฐานเกี่ยวกับขั้นตอนในการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ (The Natural Order Hypothesis) สมมติฐานนี้กล่าวว่าการเรียนรู้ภาษามีขั้นตอนการเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาเป็นไปตามลำดับก่อนหลังตามธรรมชาติ ไม่ว่าจะเป็นผู้เรียนวัยใดหรือแม้แต่เรียนภาษาแม่ก็ตาม ในการสอนภาษาจึงไม่มีประโยชน์ที่ผู้สอนจะเริ่มสอนหรือแก้คำผิดของกฎเกณฑ์บางอย่างขณะที่ผู้เรียนยังไม่อยู่ในขั้นที่จะรับรู้เกณฑ์นั้น ๆ ได้

3. สมมติฐานเกี่ยวกับกลไกทดสอบภาษา (The Monitor Hypothesis) สมมติฐานนี้กล่าวว่า การรับภาษาและการเรียนรู้ภาษานำไปใช้ประโยชน์ต่างกัน การรับภาษาทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อสารได้จริงอย่างคล่องแคล่ว ส่วนการเรียนรู้ภาษามีประโยชน์ในการตรวจสอบความถูกต้องของภาษา (Monitor) เท่านั้น ดังนั้น กฎเกณฑ์ของภาษาจึงไม่ได้ช่วยให้ผู้เรียนพูดภาษาได้คล่อง แต่ใช้ตรวจสอบความถูกต้องของภาษา

4. สมมติฐานเกี่ยวกับการรับรู้ข้อมูลทางภาษา (The Input Hypothesis) สมมติฐานข้อนี้คือ ปัจจัยที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ภาษาคือข้อมูลทางภาษา (Input) ที่อาจได้มาจากการฟัง หรือการอ่าน ซึ่งผู้เรียนต้องสามารถเข้าใจข้อมูลดังกล่าวได้ และข้อมูลต้องมีความหมายในเนื้อหาด้วย ไม่ใช่เป็นเพียงกฎเกณฑ์หรือโครงสร้างของภาษาเท่านั้น รวมทั้งเป็นข้อมูลที่น่าสนใจและเกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน นอกจากนี้ ข้อมูลทางภาษาที่ได้รับควรเป็นข้อมูลที่ใช้ภาษาในระดับที่สูงกว่าระดับความรู้ทางภาษาที่ผู้เรียนมีอยู่เล็กน้อย จึงจะทำให้การเรียนรู้ภาษาประสบความสำเร็จได้

5. สมมติฐานเกี่ยวกับความแตกต่างด้านจิตใจ (The Affective - Filter Hypothesis) สมมติฐานนี้มีสาระสำคัญว่า ทัศนคติหรือเจตคติเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษา เช่น ความมุ่งมั่นในการเรียนภาษา ความผ่อนคลายไม่วิตกกังวล ความพร้อมในการเรียน เป็นต้น

การใช้เพลงในการเรียนการสอนภาษาที่สองประกอบไปด้วยทฤษฎีทั้ง 2 คือ ทฤษฎีการรับรู้ข้อมูล และทฤษฎีแรงด้านความรู้สึก เมื่อผู้เรียนภาษาที่สองได้ยินเพลงที่มีเนื้อเรื่อง ซึ่งเป็นเพลงที่มีเนื้อหาประกอบ ผู้เรียนก็จะสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้เช่นเดียวกับการฟังนิทาน แต่เนื่องจากผลของดนตรีที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง อาจทำให้เพลงที่มีเนื้อเรื่องสามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียนได้ดีกว่าการเล่านิทานปากเปล่า ส่วนในทฤษฎีแรงด้านความรู้สึกก็มีส่วนเกี่ยวข้องในการเรียนการสอน

ภาษาที่สอง คือ ความรู้สึกและทัศนคติของผู้เรียนมีผลกับการเรียนรู้เต็มที่ ดังนั้น เมื่อผู้เรียนมีความวิตกกังวล ไม่มีแรงจูงใจในการเรียน หรือขาดความมั่นใจ ก็จะทำให้การเรียนภาษามีข้อจำกัด ซึ่งคนตรีมีส่วนช่วยสร้างบรรยากาศในทางที่ดีแก่ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีความสุขในการเรียนรู้ และสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้เรียนอีกด้วย

การใช้เพลงในการเรียนการสอน

การใช้เพลงในการเรียนการสอน ตั้งอยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง ซึ่งมีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของการเรียนรู้ภาษาที่สอง ดังนี้

มนวิภา เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา (2545 : 23) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้ภาษาที่สองว่า การเรียนรู้ภาษาที่สองตามทฤษฎีของเครเชนและเทอร์เรล (Krashen and Terrell) นั้น เกิดได้ 2 ลักษณะ คือ การรับภาษาและการเรียนรู้ภาษา การรับภาษา คือ การรับภาษาแบบไม่รู้ตัว ไม่ได้เน้นที่กฎเกณฑ์ทางภาษา และการเรียนรู้ภาษา คือ การเรียนรู้ที่ตัวภาษา ผู้เรียนสามารถบอกถึงกฎเกณฑ์ทางภาษาได้ ซึ่งการเรียนรู้ภาษานี้เหมาะในการใช้เพื่อตรวจสอบแก้ไขความถูกต้องของภาษา

ศรีวิไล พลมณี (2545 : 101) ได้อธิบายว่า ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง หมายถึง กฎเกณฑ์การเรียนรู้ภาษาที่สองของมนุษย์ โดยไม่ได้เกิดขึ้นง่ายด้ายกับทุกคนเหมือนกับการเรียนภาษาแรก แม้จะมีเวลามากกว่าก็ตาม บางคนก็อาจจะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองมากกว่าคนอื่นที่อยู่ในสังคมแวดล้อมเดียวกัน ทั้งนี้ เพราะมีปัจจัยหลาย ๆ อย่าง ที่มีผลต่อการเรียนภาษาที่สอง เช่น

1. อายุผู้ที่มีอายุน้อยจะเรียนภาษาได้ดีกว่าผู้ที่มีอายุมาก
2. ระดับชั้นการเรียน เด็ก ๆ จะมีความสนใจในการเรียนเมื่อโตขึ้น และจะพยายามเรียนในห้องเรียน
3. แรงจูงใจในการเรียนภาษา เพราะต้องการเป็นส่วนหนึ่งในสังคม เช่น กลุ่มเพื่อน
4. ความมั่นใจในตนเองสูง มีความกล้าที่จะใช้ภาษาโดยไม่กลัวผิดจะทำให้เรียนภาษาได้ดี
5. มีทัศนคติที่ดีต่อภาษา โดยการเห็นประโยชน์ในการนำไปใช้

วูฟกัง (Wolfgang. 1990 : 51) กล่าวว่า การเรียนภาษาที่สองสามารถเรียนรู้ได้หลายวิธี ทุกเพศ และทุกระดับ ซึ่งการเรียนรู้ภาษาที่สองนั้นเกิดจากกระบวนการ 2 กระบวนการ ได้แก่

การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นเอง ซึ่งอาจเกิดจากการพูดสนทนาในทุก ๆ วัน และการเรียนรู้ที่เกิดจากการได้รับการสอนหรือการแนะนำ

ไมเคิล (Michael. 1994 : 210) ได้กล่าวถึงการเรียนภาษาที่สองว่า การเรียนภาษาที่สอง คือ การเรียนภาษาอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากภาษาแรก โดยหมายความรวมถึงภาษาต่างประเทศและภาษาที่ไม่ใช่ภาษาแม่ แม้ว่าจะเป็นภาษาที่ใช้สื่อสารในถิ่นของตนเอง

สรุปได้ว่า การเรียนรู้ภาษาที่สองหมายถึง การเรียนรู้ภาษาอื่นที่นอกเหนือจากภาษาแม่หรือภาษาแรก โดยผ่านกระบวนการรับภาษาและการเรียนรู้ภาษา

เพลง

เพลงนับเป็นสื่อที่มีอิทธิพลอย่างมากในการกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน เพลงจะถ่ายทอดและสะท้อนให้เห็นถึงอารมณ์ ความรู้สึก ตลอดจนประสบการณ์ต่าง ๆ ในชีวิต เพลงจึงมีความสำคัญต่อจิตใจของผู้ฟัง ให้ความบันเทิงและลดความเครียด ผ่อนคลายอารมณ์ ทำให้มนุษย์เกิดสุนทรียภาพทางอารมณ์ ซึ่งในปัจจุบันได้นำเพลงมาใช้ในการเรียนการสอนเพิ่มมากขึ้นเห็นได้จากงานเทพเพลง การศึกษาเกี่ยวกับเด็ก เป็นต้น

ความหมายของเพลง

เพลง หมายถึง บทร้อยกรอง คำนำ หรือเสียงของดนตรีที่สร้างขึ้นมา โดยใส่เนื้อร้องทำนองไว้ เพื่อขับร้องหรือบรรเลงประกอบดนตรีโดยได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของเพลงไว้ดังนี้

ราชบัณฑิตยสถาน (2546 : 258) เพลง คือ สำเนียง เนื้อร้อง ดนตรี กระบวนการรำคาบ เป็นต้น บทเพลง หมายถึง บทเพลงเป็นวรรณกรรมประเภทหนึ่ง เพราะเป็นการรังสรรค์ขึ้น จากความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์ผ่านภาษาอันเป็นวัสดุในการสื่อสาร เช่นเดียวกับวรรณกรรมโดยทั่วไป บทเพลง มีลักษณะเด่น 2 ประการ คือ ด้านการใช้ภาษาที่ผ่านการเลือกสรรกลั่นกรอง (Diction) และเรียงร้อยอย่างมีศิลปะ โดยผสมผสานกับท่วงทानองอย่างกลมกลืนกันระหว่างวรรณศิลป์และคีตศิลป์

กมลจันทร์ ชื่นฤทธิ (2550 : 40) กล่าวว่า เพลง คือ เสียงเพลง ทำนอง ดนตรี การขับร้อง องค์ประกอบของเสียงดนตรี จังหวะและเนื้อร้อง เพลงจึงเป็นสื่อในการสร้างสัมพันธภาพระหว่าง

มนุษย์ เพลงถือเป็นยอคศิลปะในการสื่อภาษา เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่มนุษย์ยอมรับโดยไม่รู้ตัว ซึ่งถือเป็นภาษาสากลที่ใช้สื่อความหมายในด้านต่าง ๆ และยังเป็นศิลปวัฒนธรรมประจำชาตินั้น ที่ใช้เพลงเป็นสื่อ

พรรณนที โชติพงศ์ (2552 : 23) กล่าวว่า เพลง คือ ภาษาย่างหนึ่งที่สามารถสื่อความคิดเป็นจินตนาการ และความรู้สึกออกมาในรูปของถ้อยคำและเสียง ซึ่งผู้ฟังแต่ละคนสามารถรับรู้ด้วยจินตนาการที่แตกต่างกันออกไป

กันยรัตน์ เฟิงสา (2553 : 34) ได้กล่าวว่า เพลง หมายถึงบทร้อยกรอง คำนำ หรือเสียงของดนตรีที่สร้างขึ้นมา โดยใส่เนื้อร้อง ทำนองไว้เพื่อขับร้องหรือบรรเลง หรือขับร้องประกอบดนตรีของมนุษย์นั่นเอง

นิวเฟลด์ และกูราลนิก (Neufeldt & Guralnik. 1994 : 1978) ให้ความหมายของเพลงไว้ว่า

1. การกระทำหรือศิลปะของการขับร้อง
 2. ดนตรีที่บรรเลงหรือแต่งขึ้นเพื่อบรรเลงเพลง
 3. คำประพันธ์หรือร้อยกรองที่แต่งไว้สำหรับขับร้อง เช่น คำโคลงหรือโคลง
- ที่แสดงความรู้สึก
4. เสียงดนตรีที่บรรเลงเพลง

สรุปได้ว่า เพลง คือ เสียง จังหวะ การขับร้อง ทำนองดนตรี ที่แสดงออกถึงพฤติกรรมของผู้ร้องเพลง ซึ่งรวมถึงการแสดงท่าทางประกอบ และการพูดเข้าจังหวะดนตรี เพลงช่วยให้เกิดความพึงพอใจ ความสุขใจ และความสนุกสนานเพลิดเพลิน

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับเพลง

ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น สิ่งที่ครูจำเป็นต้องคำนึงถึง คือ หลักการแนวคิดและทฤษฎีที่ควรจัดให้การเรียนการสอนเกิดความสอดคล้องกับความสนใจ ดึงดูดใจ รวมทั้งเหมาะสมกับวัย ความสามารถและความแตกต่างของบุคคล ซึ่งทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมเพลงที่สำคัญ ได้แก่ ทฤษฎีพหุปัญญา (Theory of Multiple Intelligences) ของ (Gardner. 1983) ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สองของ เครเชน (Krashen. 1995)

ทฤษฎีพหุปัญญา (Theory of Multiple Intelligences)

ทฤษฎีพหุปัญญา (Theory of Multiple Intelligences) ของ (Gardner. 1983) ได้กล่าวถึงศักยภาพความสามารถของมนุษย์ในการแก้ปัญหาหรือออกแบบงานและสร้างสรรค์ผลงาน

ในสถานการณ์ธรรมชาติ ซึ่ง Gardner ได้จำแนกความสามารถทางปัญญาของมนุษย์ออกมาเป็น 8 ด้าน ได้แก่

1. เซาว์ปัญญาด้านภาษา (Linguistic Intelligence)
2. เซาว์ปัญญาด้านการใช้เหตุผลเชิงตรรกศาสตร์หรือด้านคณิตศาสตร์ (Logical Mathematical Intelligence)
3. เซาว์ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ (Spatial Intelligence)
4. เซาว์ปัญญาด้านดนตรี (Musical Intelligence)
5. เซาว์ปัญญาด้านการเคลื่อนไหวร่างกายและกล้ามเนื้อ (Bodily Kinesthetic Intelligence)
6. เซาว์ปัญญาด้านการสัมพันธ์กับผู้อื่น (Interpersonal Intelligence)
7. เซาว์ปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence)
8. เซาว์ปัญญาด้านการเข้าใจสภาพธรรมชาติ (Naturalist Intelligence)

ทฤษฎีพหุปัญญาเป็นทฤษฎีที่สนับสนุนเรื่องการใช้ดนตรีในการเรียนภาษาที่สอง ซึ่งการ์ดเนอร์ได้พูดถึงความสามารถทางปัญญา 8 ด้านของมนุษย์ ทฤษฎีพหุปัญญาไม่เพียงแต่จะอธิบายถึงลักษณะของปัญญาทั้ง 8 ด้านเท่านั้น แต่มีสาระสำคัญเกี่ยวกับปัญญาเหล่านี้ คือ

1. คนทุกคนมีปัญญาทั้ง 8 ด้าน เพียงแต่ว่าจะมากน้อยด้านใด คนส่วนใหญ่มักจะมีสูงเพียงหนึ่งถึงสองด้านเท่านั้น ส่วนด้านอื่น ๆ จะไม่สูงมากนัก
2. คนทุกคนสามารถพัฒนาปัญญาแต่ละด้านให้สูงขึ้นถึงระดับที่ใช้การได้ มีการฝึกอบรมและการได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครอง รวมทั้งสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมด้วย
3. ปัญญาด้านต่าง ๆ ทำงานร่วมกันได้ ยกเว้นกรณีที่มีความพิการทางสมอง
4. ปัญญาแต่ละด้านจะมีการแสดงความสามารถหลายอย่าง เช่น บางคนไม่มีความสามารถทางด้านการอ่าน แต่มีความสามารถเล่าเรื่องได้เก่งและใช้ภาษาพูดได้คล่องแคล่ว เนื่องจากเซาว์ปัญญาแต่ละด้านถูกควบคุมโดยสมองส่วนต่าง ๆ ดังนั้นหากสมองส่วนใดส่วนหนึ่งถูกทำลาย ความสามารถในด้านที่สมองส่วนนั้นควบคุม ก็จะได้รับผลกระทบกระเทือนหรือเสียไปด้วย สำหรับสมองส่วนที่ไม่ถูกทำลาย ความสามารถในส่วนที่สมองนั้นควบคุมก็จะยังเป็นปกติ อย่างไรก็ตามเซาว์ปัญญาแต่ละด้านไม่ได้ทำงานแยกจากกัน แต่มักจะทำงานในลักษณะผสมผสานกันไปแล้วแต่กิจกรรมที่ทำอยู่ ว่าต้องการสติปัญญาส่วนใดบ้าง ทฤษฎีพหุปัญญาเป็นทฤษฎี

ที่สนับสนุนเรื่องการใช้ดนตรีในการเรียนภาษาที่สองซึ่งการ์ดเนอร์ ได้พูดถึงความสามารถทางปัญญา 8 ด้านของมนุษย์ และมีงานวิจัยเกี่ยวกับสมองของมนุษย์ได้กล่าวถึงว่า ความสามารถทางปัญญาเหล่านี้ มีรากฐานทางชีววิทยา และทางวัฒนธรรมคือ มีเซลล์สมองคอยควบคุมและเป็นฐานรองรับ ถ้าผู้ป่วยได้รับความกระทบกระเทือนทางสมองบางส่วนก็จะมีผลต่อหุปัญญา นอกจากนั้น วัฒนธรรม และสภาพแวดล้อมทางสังคมก็เป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาหุปัญญาอีกด้วย นอกจากนี้การ์ดเนอร์ ยังเชื่อว่าเป็นความรับผิดชอบขององค์กรการศึกษาที่จะฝึกฝนความสามารถทางปัญญาเหล่านี้ให้แก่ ผู้เรียน นักการศึกษาจำเป็นที่จะต้องรู้ว่า โรงเรียนส่วนมากเน้นการพัฒนาความสามารถทางปัญญา เพียงสองด้าน คือ ปัญญาด้านภาษาและปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ ซึ่งเป็นมุมมองที่แคบ เพราะมนุษย์มีความสามารถทางปัญญามากมาย ดังนั้น โรงเรียนจึงควรตระหนักในเรื่องของ ความสามารถทางปัญญาของผู้เรียน ถึงแม้ว่าจะเป็นไปไม่ได้ที่ผู้สอนจะฝึกฝนความสามารถทางปัญญา ทั้งหมดได้ ในเวลาเดียวกัน แต่ผู้สอนจำเป็นต้องใช้วิธีการที่หลากหลายในการที่จะทำให้ผู้เรียน ประสบความสำเร็จในการเรียนได้ดีกว่าที่ผ่านมา

แคมเบล และดิกินสัน (Campbell & Dickinson, 1996 : 328) กล่าวว่า การใช้ดนตรี เป็นเครื่องมือในการเรียนการสอนภาษาได้หลายทาง เช่น ผู้เรียนสามารถฟังดนตรีขณะที่เขียนบทความ ในเรื่องของทักษะการสื่อสาร อาจจะให้นักเรียนได้ฟังดนตรีคลาสสิกหรือดนตรีแจ๊สในการที่จะทำให้ ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ อาจจะให้ผู้เรียนได้ฟังนิทานเพลง ขณะที่ผู้สอนซึ่งรูปภาพประกอบตาม หรืออาจจะให้ผู้เรียนร้องเพลงที่เนื้อเพลงประกอบด้วยโครงสร้างทางภาษา จะเห็นได้ว่าดนตรีสามารถ นำไปใช้ในการสอนภาษาได้เป็นอย่างดี ซึ่งการนำกิจกรรมเพลงหรือดนตรีที่สอดคล้องกับเนื้อหา บทเรียน และทักษะที่ต้องเรียนรู้ ช่วยให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดี มีความมั่นใจในการเรียน และยังช่วยให้ ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะทางด้านดนตรีอีกด้วย ยิ่งไปกว่านั้นผู้เรียนที่มีความสามารถทางดนตรีอยู่แล้ว ก็จะประสบความสำเร็จในการเรียนได้มากยิ่งขึ้น

ความสำคัญและคุณค่าของเพลง

ได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญและคุณค่าของเพลง ไว้ดังนี้
โกวิท ขันศิริ (2520 : 135) กล่าวถึง ความสำคัญของการสอนเพลง ไว้ดังนี้

1. ช่วยพัฒนาความเจริญเติบโตของเด็กในด้านต่าง ๆ
2. เสี่ยงและดนตรีมีอิทธิพลต่อการแสดงออกและการตอบสนองของเด็ก
3. ช่วยพัฒนาความสามารถในทางดนตรีของเด็กให้เข้าสู่หลักเกณฑ์

4. เป็นสื่อการแสดงออกทางด้านอารมณ์

5. เป็นภาษาหนึ่งที่สามารถสื่อความหมาย โดยที่ภาษาพูดไม่สามารถจะแสดงออกได้
 สุมนา พาณิช (2531 : 96) กล่าวว่า การนำเพลงเข้ามาประกอบการสอนเด็กวัยต่าง ๆ นั้น จะพบว่ามีกรนำไปใช้กับเด็กเล็กมากที่สุด เนื่องจากเด็กในวัยนี้ชอบความสนุกสนาน เป็นวัยที่ชอบเรียนรู้และชอบเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา เพลงจึงเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยให้เด็กมีโอกาสเคลื่อนไหวร่างกายประกอบเพลงได้นอกจากนี้เพลงจะช่วยพัฒนาเด็กทั้งทางด้านร่างกายอารมณ์ สังคม และสติปัญญา

อดิศา เบญจรัตนานนท์ และคณะ (2552 : 79) ยังกล่าวอีกว่า เพลงยังทำให้เกิดความเพลิดเพลิน ความซาบซึ้ง หรือความประทับใจซึ่งนำไปสู่ทัศนคติที่ดีต่อการเรียน จึงเป็นผลให้การเรียนรู้ภาษาเป็นไปอย่างมีความสุข ดังนั้น หากผู้สอนนำเพลงเข้ามาใช้เป็นตัวในการเรียนการสอนภาษา ผู้สอนก็จะมีโอกาสเสนอกระบวนการเรียนรู้โดยใช้ท่วงทำนอง จังหวะ และดนตรีในบทเพลง เพื่อที่จะเปลี่ยนสภาพการเรียนการสอนที่เคยจำเจน่าเบื่อ มาสู่สภาพห้องเรียนที่น่าตื่นเต้น ช่วยกระตุ้นหรือเร้าความสนใจของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนสนุกสนานร่าเริง แจ่มใส และยังช่วยสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเองให้กับผู้เรียนด้วย ดังนั้น ครูควรจะเรียนรู้วิธีการหรือเทคนิคการใช้เพลงประกอบการเรียนการสอน เพราะถ้าครูสามารถเตรียมบทเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว ผู้เรียนจะได้รับความรู้ทางภาษาพร้อมกับความสนุกสนานไปด้วย

ราตรี รุ่งทวิชัย (2539 : 41) กล่าวว่า ในการสอนหากผู้สอนมีเทคนิคในการนำเพลงมาสอนสอดแทรกได้ทุกครั้ง นักเรียนจะมีความสุขในการเรียนมาก อาจใช้เพื่อนำเข้าสู่บทเรียน หรือใช้ในการทบทวนบทเรียน การร้องเพลงควรเป็นกิจกรรมหลักส่วนการเล่นเครื่องดนตรี หรือการฟ้อนรำจะเป็นกิจกรรมรองลงมา

กันยรัตน์ เฟิงสา (2553 : 42) กล่าวว่า เพลงมีอิทธิพลต่อชีวิตเป็นอย่างยิ่ง ทุกวงการอาศัยเพลงเป็นสื่อกลางเพื่อนำไปสู่เป้าประสงค์ ในทางการศึกษาก็เช่นเดียวกัน การนำเพลงไปใช้ประกอบการสอนนักเรียน ให้นำเข้าสู่บทเรียนหรือสรุป จะช่วยให้ให้นักเรียนมีความสุขสนุกสนาน และมีความสุขในการเรียน

กริฟฟี (Griffie. 1992 : 4 - 6) กล่าวว่า กิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้เพลงเป็นสื่อ นั้นสามารถช่วยให้ทั้งผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลาย สร้างบรรยากาศที่เป็นมิตรซึ่งส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกัน ช่วยให้ ผู้เรียนเข้าใจวัฒนธรรมและคุณลักษณะของเจ้าของภาษาและให้ความรู้พื้นฐานมากมาย รวมทั้งบริบททางสังคมและประวัติศาสตร์ที่มีอยู่ในเนื้อหาของเพลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งโลกโลกาภิวัตน์ในปัจจุบัน

ซึ่งมีอินเทอร์เน็ตและเครือข่าย (WWW) นั้น ยิ่งเปิดโอกาสให้ใช้ประโยชน์จากเพลงทั้งในชีวิตประจำวัน และในชั้นเรียนได้สะดวกมากยิ่งขึ้น

นิวเฟลด์ และกูราลนิก (Neufeldt & Guralnik. 1994 : 1978) ให้ความหมายของเพลงไว้ ดังนี้

1. การกระทำหรือศิลปะของการขับร้อง
2. ดนตรีที่บรรเลงหรือแต่งขึ้นเพื่อบรรเลงเพลง
3. คำประพันธ์หรือร้อยกรองที่แต่งไว้สำหรับขับร้อง เช่น คาโคลง หรือ โคลง

ที่แสดงความรู้สึกรู้สึก

4. เสียงดนตรีที่บรรเลงเพลง

จากคำกล่าวของนักการศึกษาเกี่ยวกับความสำคัญของเพลงดังกล่าว พอสรุปได้ว่า เพลงมีอิทธิพลต่อชีวิตเป็นอย่างยิ่ง ทุกวงการอาศัยเพลงเป็นสื่อกลางเพื่อนำไปสู่เป้าหมายในทางการศึกษา การนำเพลงไปใช้ประกอบการสอนเด็ก ใช้นำเข้าสู่บทเรียน ใช้สอน ใช้ทบทวน หรือสรุปจะช่วยให้เด็กมีความสนุกสนาน เพลิดเพลินและมีความสุขในการเรียนเช่นเดียวกัน

ประโยชน์ของการใช้เพลงประกอบการสอน

เพลงเป็นปัจจัยที่ทำให้มนุษย์มีความสุข ร่าเริง เบิกบาน ก่อให้เกิดสุนทรียภาพทางอารมณ์ ช่วยคลายเครียดและสร้างบรรยากาศให้รื่นรมย์ จึงนับว่าเพลงมีความสำคัญต่อคนทุกชนชาติ และทุกวงการ นักวิชาการได้กล่าวถึงประโยชน์ของเพลงไว้ดังนี้

กรมวิชาการ (2539 : 270) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของเพลงในด้านกิจกรรมการเรียน การสอนและอารมณ์ว่า

1. สร้างบรรยากาศในการเรียนให้สนุกสนาน ลดความเครียดระหว่างครูกับนักเรียน เพลงช่วยหล่อหลอมลักษณะนิสัย จิตใจ ของนักเรียนให้อ่อนโยน
2. ช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ บุคลิกภาพและด้านสังคมของนักเรียน
3. ใช้นำเข้าสู่บทเรียน สรุปบทเรียนหรือทบทวนบทเรียนเป็นการย้ำสิ่งที่เรียนไปแล้ว เช่น คำศัพท์ รูปประโยค กฎไวยากรณ์บางเรื่อง นอกจากนี้ในเพลงจะมีคำที่เป็นแสลง เป็นสำนวน ซึ่งเป็นภาษาพูดในชีวิตประจำวัน
4. พัฒนาทางภาษา ซึ่งเป็นการฝึกการฟังให้เข้าใจข้อความในเนื้อเพลง พร้อมทั้งเป็นการฝึกการออกเสียง เชื่อมคำ และจังหวะไปในตัว ทำให้เด็กเกิดความภาคภูมิใจที่สามารถร้องเพลงได้ จึงเป็นการปลูกฝังให้เด็กมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาและช่วยส่งเสริมให้การเรียนดีขึ้น

5. เพลงให้ความรู้หลากหลายแก่นักเรียน เช่น วัฒนธรรม สถานที่สำคัญ วันสำคัญ เป็นต้นและใช้เพลงเป็นจุดเริ่มต้นในการสนทนา หรืออภิปรายเนื้อหาที่บรรจุอยู่ในเพลง

ประนอม สุรัสวดี (2540 : 111) กล่าวถึง ประโยชน์ของเพลงว่า เพลงช่วยทำให้บทเรียน น่าสนุกสนาน ผู้เรียนได้เปลี่ยนบรรยากาศ ได้แสดงท่าทางประกอบ การใช้เพลงในชั้นเรียนช่วยเสริมให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษา

ลูมิตรา อังวัฒนกุล (2540 : 101 - 103) ได้กล่าวถึง ประโยชน์การเรียนรู้จากเพลงว่า ทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในสิ่งต่อไปนี้

1. เข้าใจเรื่อง จับประเด็นสำคัญ และถ่ายโอนสิ่งที่รู้ให้คนอื่นฟังต่อไปได้
2. จำแนกและวิเคราะห์ได้ คือ ฟังแล้ว สามารถบอกได้ว่า อะไรเป็นเหตุอะไรเป็นผล ข้อเท็จจริงเป็นอย่างไร และส่วนใดที่บอกความรู้สึกนึกคิด
3. ตีความได้ บางครั้งเนื้อหาสาระที่ฟังไม่ได้บอกไว้อย่างชัดเจน มีความหมายซ่อนเร้นอยู่ ผู้ฟังก็สามารถตีความของสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ได้อย่างถูกต้อง
4. วิเคราะห์ได้ คือ เมื่อฟังแล้ว สามารถบอกได้ว่า ข้อความที่ฟังนั้น มีข้อดี ข้อเสีย อะไรบ้าง ฟังแล้วได้รับประโยชน์อะไรบ้าง

ซาริโคเบน และเมทิน (Saricoban & Metin. 2000 : 1 - 3) ได้สนับสนุนแนวคิดเกี่ยวกับประโยชน์ของเพลงไว้ว่า เพลงช่วยสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน ลดความตึงเครียด เพลงทำให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ทางภาษาโดยธรรมชาติ โดยเฉพาะการเรียนรู้คำศัพท์ การออกเสียง และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษานั้น ๆ เพลงเป็นสื่อที่สามารถนำมาจัดกิจกรรมได้หลากหลายรูปแบบ เช่น เดิมคำตอบคำถาม วาดภาพ จินตนาการจากเพลง เรียงลำดับเหตุการณ์จากเนื้อหาของเพลง เป็นต้น ครูสามารถนำเพลงมาใช้ประกอบการสอนได้ทั้งขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ดำเนินการสอน และสรุปบทเรียน หรือทบทวนสิ่งที่เรียนไปแล้ว เช่น คำศัพท์ รูปประโยค กฎไวยากรณ์

นิพนธ์ เสถียรวิริยะ (2554) กล่าวไว้ว่า ถ้าฟังเพลงโดยไม่คิดอะไรออกแวก ตั้งใจฟังอย่างมีสมาธิจะต้องไม่มีอารมณ์ใด ๆ มาแทรก ซึ่งภายใน 2 - 3 นาทีที่เพลงบรรเลงจิตจะเริ่มนิ่งขึ้น เกิดความสงบ จึงทำให้เกิดประโยชน์จากการฟังเพลง ดังนี้

1. บริหารสมองสร้างความสมดุลทั่วร่างกายและจิตใจ
2. ฝึกการประสานงานของประสาทมองเห็น การมองเห็น การรับฟัง และการเคลื่อนไหว

3. ทำให้มีความสุข และเพลิดเพลิน
4. ลดความเจ็บปวด
5. มีสติความนึกคิดอารมณ์ที่ดี
6. ทำให้ผ่อนคลาย ลดความกังวล

การฟังเพลงที่มีท่วงทำนองที่ไพเราะ นุ่มนวล มีชีวิตชีวา สร้างสรรค์ ให้ความหมายที่ดี นอกจากเพลงที่ชอบฟังเป็นประจำแล้ว หากมีเวลาควรฟังเพลงให้ได้หลากหลายประเภทและไม่ควรฟังเพลงพร้อมกับทำงานที่ต้องใช้ความคิดเพราะอาจได้งานที่ไม่มีประสิทธิภาพพอ

สรุปได้ว่า การใช้เพลงในการเรียนการสอนนอกจากจะทำให้ให้นักเรียนมีความสุข ผ่อนคลาย ลดความกังวล แล้วเพลงยังช่วยเข้าใจเรื่องราว สามารถจับประเด็นสำคัญและถ่ายโอนสิ่งที่รู้ให้คนอื่น ฟังได้ อีกทั้งยังบริหารสมองสร้างความสมดุลทั่วร่างกายและจิตใจ ฝึกการประสานงานของประสาทการมองเห็น การรับฟัง การเคลื่อนไหวและยังช่วยลดความเจ็บปวดได้อีกด้วย

เพลงและการส่งเสริมพัฒนาการของนักเรียน

เพลงเป็นสิ่งที่ช่วยในการส่งเสริมพัฒนาการของนักเรียนในทุก ๆ ด้าน ดังที่ สุมนาพานิช (2531 : 97) กล่าวว่า การสอนเพลงให้แก่เด็กจะช่วยพัฒนาการนักเรียนในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. พัฒนาสุขภาพพลานามัยของนักเรียน โดยมีโอกาสทำท่าประกอบและเคลื่อนไหวไปตามเพลง
2. พัฒนาอารมณ์ ขณะที่นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวกับเพลง นักเรียนจะมีจิตใจร่าเริง แจ่มใส มีความสนุกสนาน คลายความตึงเครียดและนักเรียนที่ขี้อายจะมีโอกาสได้แสดงออกด้วย
3. พัฒนาทางด้านสังคม เพลงเป็นสื่ออย่างหนึ่งซึ่งสามารถชักจูงให้นักเรียนและผู้สอนมีความสนิทสนมกันมากขึ้น และเพลงบางเพลงต้องทำท่าทางร่วมกัน ทำให้นักเรียนใกล้ชิดกันอีกด้วย
4. พัฒนาสติปัญญา เพลงช่วยให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ สามารถจดจำเรื่องราวต่าง ๆ และช่วยพัฒนาทักษะความสามารถด้านต่าง ๆ ดังนี้
 - 4.1 พัฒนาด้านภาษา เมื่อนักเรียนทำท่าทางประกอบเนื้อเพลง ผู้สอนจะสามารถทายได้ว่า นักเรียนเข้าใจความหมายในเนื้อเพลงหรือไม่จากท่าทางที่นักเรียนแสดง

4.2 พัฒนาด้านคณิตศาสตร์ เพลงช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจและจดจำเกี่ยวกับจำนวน และความหมายของคำบางคำทางคณิตศาสตร์

4.3 พัฒนาด้านวิทยาศาสตร์และธรรมชาติศึกษา โดยนักเรียนจะจดจำคำศัพท์ได้แม่นยำ จากเนื้อเพลง เช่น เพลงเกี่ยวกับสัตว์ พืช ปรัชญาการณั้ธรรมชาติ เป็นต้น

4.4 พัฒนาการทางด้านสังคมศึกษา เพลงจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ เช่น โครงสร้างสังคมที่แวดล้อมตัวนักเรียนว่าในครอบครัวมีใครบ้าง เรื่องกิริยามารยาท ระเบียบวินัยที่ควรปฏิบัติ รวมทั้งยังสามารถปลูกฝังการรักษาบ้านเมืองและองค์ประมุขด้วย

จินตนา สุจจันท์ (2554 : 73) ได้แนะนำว่าเนื้อเพลงที่ใช้สำหรับจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจะต้องใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างภาษาเหมาะสมต่อวัย ระดับความสามารถ และอยู่ในความสนใจของนักเรียน

หลักในการเลือกเพลงที่ใช้สอน

การที่จะนำบทเพลงมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้น มีนักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้เสนอแนะถึงวิธีการเลือกเพลงประกอบการสอน ตลอดจนวิธีการใช้เพลงประกอบการสอนไว้ดังนี้

วิจิตรา เจือจันทร์ (2533 : 32) ได้กล่าวถึง หลักการเลือกเพลงประกอบการสอนเอาไว้ดังนี้

1. บทเพลงเกี่ยวกับบ้านและโรงเรียน บทเพลงเกี่ยวกับคน โดยเฉพาะเพลงที่สามารถเติมชื่อของตน ชื่อของเพื่อน ๆ ลงไปได้
2. บทเพลงที่เด็กได้มีโอกาสตบมือ เข้าจังหวะ และแสดงท่าทางต่าง ๆ
3. บทเพลงที่กำลังเป็นที่นิยม ซึ่งได้ยืมมาจากโทรทัศน์ วิทยุ หรือบทเพลงในภาพยนตร์ การโฆษณา
4. บทเพลงเกี่ยวกับเทศกาล ฤดูกาล และวันหยุดพักผ่อนต่าง ๆ
5. บทเพลงที่สามารถแสดงเป็นเรื่องราวได้ หรือเป็นกิจกรรมบทบาทสมมุติ เช่น เพลงเกี่ยวกับการทักทาย การกล่าวลา

จินตนา นุตทัศน (2541 : 4) ได้เสนอแนะในการเลือกเพลงไว้ดังนี้

1. เลือกเพลงที่สนุกเร้าใจ เข้าใจง่าย และมีเนื้อร้องเหมาะกับวัยของผู้เรียน เพลงสั้น ๆ
2. สร้างแบบฝึกหัดได้ เพื่อเรียนภาษาจากเพลง

ประนอม สุรัสวดี (2541 : 33) ได้กล่าวถึงการเลือกเพลงที่นำมาประกอบการสอนฟัง เป็นเพลงที่มีท่วงทำนองสนุกสนาน เนื้อร้องไม่ยากเหมาะสมกับนักเรียนและเนื้อหาในบทเรียน

กิจกรรมการสอนเพลงภาษาจีน

การสอนภาษาจีนในประเทศไทย ถือว่าเป็นการสอนภาษาต่างประเทศ เพราะเรามีภาษาของเราเป็นภาษาแม่ อีกทั้งยังมีภาษาสากลอย่างภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง จึงเป็นการยากที่จะให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกภาษาได้ตามต้องการใน 1 สัปดาห์ นักเรียนอาจจะมีโอกาสคุ้นเคย คลุกคลีกับภาษาเพียง 4 - 5 ชั่วโมง ซึ่งนับว่าน้อยมากสำหรับวิชาทักษะ วิธีการสอนที่ใช้กันหลากหลายวิธี ไม่มีใครสามารถตอบได้ว่า การสอนแบบใดได้ผลดีกว่าใคร ทุกวิธีต่างก็จะมุ่งที่จะให้ผู้เรียนพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้ง 4 ทักษะ คือการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน แทนจะไม่ได้ฟังเสียงเจ้าของภาษาโดยตรง นอกจากฟังจากวิทยุ โทรทัศน์ เทป ซึ่งบางครั้งก็ยากเกินกว่านักเรียนจะเข้าใจ การใช้เพลงจะเป็นสื่อที่ทำให้นักเรียนเข้าใจลึกลับกับภาษามากขึ้น เพลงเป็นสื่อการสอนที่จัดว่าสำคัญอีกอย่างหนึ่งในวิชาภาษาจีน นอกเหนือจากสื่อการสอนอื่น ๆ เราสามารถใช้เพลงประกอบการเรียนการสอนและเป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตร โดยครูจะต้องเป็นผู้เลือกเพลงให้เหมาะสมกับวัยและความรู้ของนักเรียน การสอนเพลงนอกจากจะทำให้ให้นักเรียนมีโอกาสฟังเสียงจริงของเจ้าของภาษาแล้ว ยังทำให้นักเรียนได้เปลี่ยนบรรยากาศ คลายความเครียดจากเนื้อหาวิชา นักเรียนจะได้รับ ความสนุกสนาน เพลิดเพลิน นักเรียนจะได้ฝึกการออกเสียงที่ถูกต้อง เกิดความกล้าที่จะออกเสียงโดยไม่ประหม่าหรือเขินอาย เพลงที่เลือกใช้ในการสอนนั้น อาจเป็นเพลงที่ครูผู้สอนแต่งขึ้นมาใช้สอนเอง ซึ่งมีทำนองที่นักเรียนได้ยิน คุ้นเคยมาแล้ว และมีเนื้อหาที่เข้าใจง่าย

พริ้งพงษ์ ไชยชาวงษ์ (2535 : 29) กล่าวว่า ในกรณีที่จะเลือกเพลงสำหรับเด็กนักเรียน ควรคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้

1. เข้าใจง่าย เนื้อร้องไม่สลับซับซ้อนหรือเปรียบเทียบ
2. เลือกนักร้องที่มีการออกเสียง (Pronunciation) ชัดเจน เสียงใส ฟังง่าย
3. เข้ากับเนื้อหาของภาษาที่นักเรียนกำลังเรียน

4. เป็นเพลงที่เข้ากับฤดูกาล เช่น วันเกิด ขอบคุณ การลา

5. การเตรียมตัวของครูผู้สอน ดังนี้

5.1 ครูผู้สอนแม้จะร้องไม่ได้ แต่ก็ต้องศึกษาเพลงและสารถนั้นมาเป็นอย่างดี

5.2 เตรียมเครื่องเล่นเทป Cassette ไว้ล่วงหน้า

5.3 มีเทคนิคในการสอนที่จะทำให้ให้นักเรียนเข้าใจและร้องตามเนื้อเพลงได้ เช่น

เล่าให้ฟังทีละตอน แนะนำคำศัพท์ก่อน

5.4 หากกิจกรรมที่มาประกอบให้เพลงนั้นน่าสนใจยิ่งขึ้น เช่น อาจมีภาพประกอบ มีรูปแบบในขณะการสอน เช่น ทำท่าประกอบ กิจกรรมเข้าจังหวะ

5.5 มีขั้นตอนในการสอนที่เหมาะสม

เรื่องศักดิ์ อำไพพันธ์ (2542 : 25) ได้เสนอแนวคิดเพิ่มเติมถึงรูปแบบของเพลงที่ใช้ในการสอนภาษาว่ามี 2 ลักษณะ คือ

1. เพลงที่ใช้ทำทางประกอบจะเป็นประเภทที่จัดกิจกรรมประกอบได้ (Active Songs) มีการแสดงท่าทางประกอบเนื้อหาในบทเพลง ผู้สอนอาจกำหนดให้ผู้เรียนคิดสร้างสรรค์กิจกรรมขึ้นมาเองก็ได้ กิจกรรมดังกล่าวนอกจากจะช่วยให้เกิดความสุขสนุกสนานแล้ว ยังช่วยให้ผู้เรียนจดจำเนื้อหาของบทเพลง และทักษะทางภาษาได้อีกด้วย

2. เพลงที่สอน โครงสร้างเนื้อหาทางภาษามีเนื้อหาซับซ้อนยากแก่การจัดกิจกรรมประกอบ (Passive Songs) มักจะเป็นบทเพลงที่เกี่ยวกับแนวคิด ความรัก ความสวยงาม ธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรม เป็นต้น เนื้อหาในบทเพลงมุ่งให้ผู้เรียนฝึกการฟังและเรียนรู้คำศัพท์ ตลอดจนศึกษาโครงสร้างของประโยคที่สำคัญ บทเพลงประเภทนี้เน้นหนักทางด้านเนื้อหามากกว่าที่จะเน้นด้านความสุขสนุกสนาน

สรุปได้ว่า การนำเพลงมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีน หรือกิจกรรมการเรียนภาษาควรเลือกบทเพลงที่เหมาะสมกับวัย และมีความน่าสนใจ พร้อมกับมีเนื้อหาที่ง่าย หรืออาจจะมีท่าทางประกอบเพลงด้วยก็ได้ เพลงที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนนั้นครูสามารถแต่งขึ้นมาเองหรือให้นักเรียนช่วยคิดทำทางประกอบเพลงเพื่อให้การเรียนการสอนด้วยวิธีนี้จะทำให้ชั้นเรียนสนุกมากยิ่งขึ้นได้

การฟัง

การฟัง คือ การรับรู้ความหมายจากเสียงที่ได้ยิน เป็นการรับสารทางหู การฟังถือว่าเป็นกระบวนการทำงานของสมองที่ต่อเนื่องจากการได้ยิน เมื่อสมองรับรู้สิ่งที่ได้ยินก็จะตีความและจับความสิ่งที่รับรู้เข้าใจและจดจำไว้

ความหมายของการฟัง

ในชีวิตประจำวันของคนเรานั้น เราใช้ทักษะการฟังมากกว่าทักษะอื่น ๆ การฟังจึงเป็นทักษะที่สำคัญ การฟังนี้อาจพัฒนาขึ้นได้ ถ้าได้รับการฝึกฝนที่ดี ผู้ที่ได้รับการฝึกจะมีทักษะสูงกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการฝึกฝน โดยทักษะการฟังแยกออกได้ 2 ระดับ คือ ระดับต้นเน้นการฟังเสียงคำวลีแล้วสามารถถอดเสียงได้ถูกต้อง รู้จักการสังเกตและจับเสียงได้ว่าเสียงต่าง ๆ มีความแตกต่างกันอย่างไร และระดับที่สองเป็นการฟังประโยคและเรื่องราวเพื่อความเข้าใจ ดังนั้นการฝึกทักษะการฟังจึงประกอบด้วย การฟังเสียง พยางค์ คำศัพท์ ประโยคการสนทนาและฟังเรื่องแล้วเข้าใจ

ทั้งนี้ได้มีนักภาษาศาสตร์ทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติหลายท่านได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความหมายของการฟัง ไว้ดังนี้

พรสวรรค์ ศรีป้อ (2550 : 151) ได้ให้ความหมายของการฟังว่า การฟัง หมายถึง ทักษะการรับ (Receptive Skill) ประกอบด้วยผู้ส่งสาร สาร และผู้รับสาร ผู้รับสารต้องประมวลข้อมูลที่ได้รับโดยใช้ความรู้เดิมและความรู้ด้านภาษา ต้องมีความสามารถในการแยกแยะ และเข้าใจสิ่งที่ผู้อื่นพูด ซึ่งต้องเข้าใจสำเนียงหรือการออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ของผู้พูด พร้อมกับจับความหมาย การฟังข้อความแต่ ละอย่างแตกต่างกัน เช่น การฟังบทสนทนายาระหว่างเพื่อนย่อมแตกต่างจากการฟังประกาศในสนามบิน เป็นต้น

ศวิมล จันทะบาล (2561 : 36) ได้กล่าวว่า การศึกษาความหมายของการฟังจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจกระบวนการรับรู้สารด้วยการฟังและสามารถนำไปใช้ได้ถูกวิธี ดังนี้

1. การฟัง คือ การถอดเสียงออกมาเป็นความคิด ผู้ฟังจะต้องตั้งใจฟังและพยายามทำความเข้าใจต่อสิ่งที่ฟัง สามารถรับรู้ตีความหมายของข้อความที่ฟัง และต้องพยายามคิดพิจารณาให้ได้ว่าเรื่องที่ฟังมีความหมายอย่างไร
2. การฟัง คือ กระบวนการรับรู้ความหมายจากเสียงที่ได้ยิน ทั้งนี้โดยผ่านขั้นตอนของการรับสาร ติดตามเรื่องราว เข้าใจสาร และสามารถจับใจความสำคัญของสาร ที่ผู้ฟังควรแสดงปฏิกิริยาตอบสนองอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น มีความคิดเห็นคล้อยตามหรือโต้แย้งต่อสารนั้น

ปิยพงษ์ วงศ์มูเงิน (2556 : 19) ได้ให้ความหมายของทักษะการฟังเป็นทักษะพื้นฐานในการเรียนภาษา การฟังด้วยความเข้าใจและมีความหมาย หรือฟังอย่าง มีจุดประสงค์ เป็นความสามารถในการรับสาร และจับใจความสำคัญจากผู้พูดด้วยความเข้าใจและสามารถตอบสนองกันได้อย่างเข้าใจระหว่างผู้พูดและผู้ฟังได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เยนัส (Yanus. 1985 : 46) ได้ให้ความหมายว่า การฟังเป็นทักษะที่สำคัญ เพราะเป็นทักษะที่สัมพันธ์กับการพูดและเกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเกือบทั้งหมด เช่น ภายในห้องเรียนนักเรียนจะฟังคำแนะนำของครู ฟังคำบรรยาย คำอธิบาย ตอบคำถาม ฯลฯ นอกจากนี้ นักเรียนยังต้องได้ฟังสิ่งอื่น นอกจากที่ได้ฟังในห้องเรียนด้วย เช่น ฟังข่าว ฟังเพลง ฟังคำปราศรัย ดูหนัง ละคร รายการทีวี ฯลฯ การฟังเป็นพื้นฐานของการพูด ช่วยให้ผู้พูดสามารถพูดได้ดีขึ้น ทั้งนี้ เนื่องจากทักษะทั้งสองมีความสัมพันธ์กัน ในทั้งการฟังและการพูดจะพัฒนาไปด้วยกัน ในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศและในการพัฒนาสื่อสารกัน ทั้งสองทักษะนี้จะถูกนำมาใช้ด้วยกันมากที่สุด ดังนั้นสิ่งที่จำเป็นในการติดต่อปฏิสัมพันธ์ คือ ความเข้าใจในสิ่งที่ผู้อื่นพูด และรวมถึงความสามารถในการพูดโต้ตอบให้ผู้อื่นเข้าใจด้วย ซึ่งคนจำนวนน้อยที่มีความสามารถด้านนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าการสื่อสารนั้นใช้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งไม่ใช่ภาษาของตนเอง

ฮาซาน (Hasan. 2000 : 140) ได้ให้ความหมายของการฟังว่า การฟัง คือ ความสามารถที่จะบอกและเข้าใจได้ว่าผู้พูดพูดอะไรออกมา คนที่มีความสามารถในการฟัง คือ คนที่สามารถทำนายได้ว่า ผู้พูดกำลังจะพูดอะไรต่อไป กล่าวที่จะเดาความหมายของคำศัพท์ที่ไม่รู้ สามารถนำความรู้ที่มีอยู่เดิมไปต่อกับความรู้ในเนื้อหาที่รับฟังใหม่ได้ จับประเด็นสำคัญแล้วมองข้ามสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ เก็บใจความสำคัญไว้ในความทรงจำ ซึ่งอาจจดบันทึกเพื่อช่วยจำ นอกจากนี้ยังต้องรู้ซึ่งถึงการ ใช้คำเชื่อมต่าง ๆ เพื่อที่จะสามารถปะติดปะต่อเรื่องราว ได้ทราบลักษณะการเน้นเสียงตามความนิยมของภาษา และสังคม

อันเดอร์วูด (Underwood. 2006 : 1) ให้ความหมายของการฟังว่า เป็นกิจกรรมที่ต้องใช้ความสนใจและความพยายามเพื่อให้ทราบความหมายของสิ่งที่ได้ยิน การฟังที่ประสบผลสำเร็จนั้น ผู้ฟังต้องเข้าใจความหมายที่ผู้พูดต้องการสื่อ เพราะความหมายของประโยคที่ผู้พูดพูดนั้นอาจมีความหมายหลายอย่าง ผู้ฟังต้องจำคำพูดและวิเคราะห์สิ่งอื่น ๆ ที่ใช้เสนอข่าวสารนั้น

สรุปได้ว่า การสื่อสารในชีวิตประจำวันนั้นการฟังนับว่าเป็นทักษะรับสารที่สำคัญทักษะหนึ่ง เพราะทักษะการฟังเป็นทักษะที่ต้องใช้มากกว่าทักษะด้านอื่น ๆ การฟังเกิดได้ทั้งสภาพที่ตั้งใจและไม่ตั้งใจ

ตั้งใจ ดังนั้นทักษะการฟังจึงเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้ทักษะอื่น ๆ ต่อไป ทักษะการฟังนั้นเริ่มจากระดับของการจำแนกเสียง การแยกประเภทของคำ การเข้าใจคำศัพท์ ประโยค และความหมายของข้อความที่ได้ยิน เมื่อผู้ฟังเข้าใจก็สามารถแสดงออกทางคำพูดได้ และประสิทธิภาพของการฟังขึ้นอยู่กับความสนใจและความตั้งใจของผู้ฟัง ในด้านการสอนการฟังจึงเป็นทักษะแรกที่ต้องทำการสอน เพราะผู้พูดต้องฟังให้เข้าใจเสียก่อนจึงจะสามารถพูดโต้ตอบ อ่านหรือเขียนได้ ดังนั้นการเรียนการสอน ผู้เรียนจึงควรได้รับการฝึกฝนทักษะการฟังอย่างเพียงพอและจริงจัง เพื่อให้เข้าใจความหมายของผู้พูดอย่างชัดเจน

ความสำคัญของการฟัง

การฟังมีความสำคัญมากต่อการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันของมนุษย์ ดังจะเห็นว่ามนุษย์ใช้เวลาไปกับการฟังมากกว่าการพูด และการฟัง ดังที่ สวิมล จันทะบาล (2561 : 38) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการฟัง สรุปได้ดังนี้

1. การฟังทำให้ได้รับความรู้ เพราะการฟังเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ เช่น การฟังบรรยายของอาจารย์ในชั้นเรียน ฟังวิธีทำขนมไทย ฟังวิธีปลูกไม้ดอก เป็นต้น
2. การฟังทำให้รู้ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม ทำให้รู้เท่าทันความเปลี่ยนแปลงของคนและสังคม
3. การฟังเป็นกระบวนการเรียนรู้อย่างหนึ่งของมนุษย์ ทั้งที่เกิดจากการฟังจากบุคคลโดยตรงหรือฟังผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์
4. การฟังช่วยยกระดับจิตใจ ทำให้เข้าใจความเป็นมนุษย์หรือการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุขได้ เช่น การฟังธรรมเทศนา การฟังโอวาท เป็นต้น
5. การฟังทำให้ได้รับความบันเทิง ช่วยผ่อนคลายความเครียด
6. การฟังช่วยพัฒนาทักษะการพูดให้มีประสิทธิภาพได้ กล่าวคือ การฟังช่วยให้ผู้ฟังได้เรียนรู้วิธีการพูด เนื้อหาสาระของสาร วิธีการนำเสนอสาร บุคลิกภาพ ฯลฯ ซึ่งสามารถนำมาปรับใช้กับวิธีการพูดของตน ทำให้เกิดความมั่นใจขณะพูด และทำให้การพูดของตนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
7. การฟังอย่างมีประสิทธิภาพสามารถสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างคนในสังคม
8. การฟังเป็นเครื่องมือช่วยสืบทอดความงามทางวรรณศิลป์และฉันทลักษณ์ของไทย เช่น การอ่านบทร้อยกรอง บทกวี บทสวดมนต์ เพลงไทยเดิม เป็นต้น

สนิท นิมเล็ก (2546 : 118) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของการฟังแยกได้เป็นประเด็นที่สำคัญ ดังนี้

1. การฟังเป็นทักษะที่ใช้มากที่สุดในชีวิตประจำวัน และการฟังเป็นทักษะแรก
ของภาษาที่ใช้เป็นเครื่องมือการรับรู้ เรียนรู้ให้เกิดความเข้าใจและเป็นพื้นฐานของทักษะอื่น ๆ ทางภาษา
2. การฟังเป็นการสะสมและเพิ่มพูนความรู้ การฟังเป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่ผู้ฟัง
สามารถจะได้รับความรู้ความเข้าใจ และแนวคิดของผู้อื่น อันเป็นการสะสมและเพิ่มพูนความรู้
และความสามารถนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้
3. ความสามารถในการฟังช่วยส่งเสริมทักษะทางภาษาด้านอื่น ๆ ได้แก่ การพูด
การอ่าน การเขียน คือ ถ้าฟังผิดก็จะส่งผลให้พูดผิด พูดไม่ชัด รวมทั้งเขียนผิดไปด้วย การที่ได้ฟัง
อย่างถูกต้องก็จะเป็นความเคยชิน สามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง
4. การฟัง เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้มาก่อนที่จะมีการอ่านและการเขียน
การฟังเป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่ผู้ฟังสามารถจะได้รับความรู้ความเข้าใจ เป็นการเรียนรู้เพื่อให้เกิดความรู้
ส่วนการอ่านเป็นวิธีการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง จากการอ่านสารต่าง ๆ
5. การฟังเป็นการช่วยให้การสื่อสารด้วยวาจาให้ได้ผลสมบูรณ์ การฟังเป็น
องค์ประกอบสำคัญของการพูด เมื่อพูดแล้วไม่มีผู้ฟัง การพูดนั้นก็ไม่มีสมบูรณ์ การพูดที่ไม่มีผู้ฟังไม่ถึง
ว่าเป็นการพูด ปฏิกริยาของผู้ฟังจะเป็นส่วนช่วยให้ผู้พูด ไปสู่จุดมุ่งหมายได้อย่างสมบูรณ์

ประเภทของการฟัง

- การจำแนกประเภทของการฟังมีหลายวิธี เช่น จำแนกโดยอาศัยความมุ่งหมายเป็นเกณฑ์
จำแนกโดยอาศัยลักษณะการฟังเป็นเกณฑ์ และจำแนกโดยผสมหลายลักษณะเข้าไว้ด้วยกัน ดังนี้
- กรรณิการ์ พวงเกษม (2540 : 48) ได้แบ่งประเภทของการฟังไว้ 2 ประเภท คือ
1. การฟังแบบให้นักเรียนนั่งฟังจริง ๆ (Passive Listening) การฟังแบบนี้นักเรียน
จะนั่งฟังเฉย ๆ ไม่ต้องแสดงออก ซึ่งการฟังแบบนี้ใช้ได้ผลน้อยมากเพราะเด็กจะอยู่นิ่งนาน ๆ ไม่ได้
เขาต้องได้มีการเปลี่ยนแปลงอิริยาบถอยู่เรื่อย ๆ ดังนั้น ครูควรใช้การฟังแบบนี้ให้น้อยที่สุด
 2. การฟังแบบให้ผู้ฟังมีส่วนร่วม (Active Listening) เป็นการฟังที่ส่งเสริมให้ผู้ฟัง
แสดงออก เช่น ฟังคำสั่งแล้วปฏิบัติ ฟังนิทานแล้วแสดงท่าประกอบ การฟังแบบนี้ใช้กับนักเรียน
ได้ยาวนานกว่าแบบแรก ดังนั้น การใช้การฟังแบบนี้จะต้องจัดกิจกรรมการฟังและการจัดรายการ
การเรียนรู้ให้ถูกต้องเหมาะสมกับระดับชั้นเรียน โดยยึดหลักสูตรเป็นหลัก

วรรณิ โสมประยูร (2539 : 85) จำแนกการฟังออกเป็น 3 ประเภท ตามลักษณะการฟัง ดังนี้

1. การฟังอย่างนิยมชมชอบ (Appreciation) ผู้ฟังเข้าใจเรื่องแล้วยังได้รับความสนุกสนาน เพลิดเพลินและเกิดความรู้สึกคล้อยตามไปกับเรื่องที่ฟังอีกด้วย
2. การฟังเพื่อรับเอาสาระสำคัญ (Information) เป็นการฟังที่ผู้ฟังตั้งใจฟังและจับใจความสำคัญจากสิ่งที่ได้ฟังจนสามารถตอบคำถามและอธิบายเหตุการณ์ตามลำดับขั้นตอนของเรื่องได้
3. การฟังอย่างพินิจพิเคราะห์ (Critical Listening) เป็นลักษณะการฟังที่ ผู้ฟังเข้าใจ และสามารถแยกแยะสิ่งที่ฟังได้ว่าอะไรเป็นความคิดเห็นของผู้พูดอะไรเป็นข้อเท็จจริง

สรุปได้ว่า การฟังสามารถจำแนกออกเป็นหลายประเภท การฝึกฝนให้นักเรียนเกิดทักษะการฟังนั้นมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพซึ่งจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาทักษะทางด้านอื่นต่อไป

การสอนทักษะการฟัง

มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการสอนทักษะการฟัง ดังนี้

สุภัทธา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 53) ได้เสนอแนวทางการสอนทักษะการฟังว่า ควรปฏิบัติไปตามลำดับจากง่ายไปหายาก ดังต่อไปนี้

1. การฟังคำเดี่ยว วลีและประโยค ทำได้โดยให้แสดงออกในลักษณะต่าง ๆ เช่น ปฏิบัติตามคำสั่ง วาดภาพ เล่นเกม อาจให้สังเกตการเน้นเสียงหนักเบาในคำหรือความสูงต่ำในประโยค
2. การฟัง โดยพยายามเชื่อมโยงคำต่างๆที่ได้ยิน เป็นกลุ่มที่มีความหมายเพื่อจำได้ง่าย เช่น พยายามสร้างจินตนาการจากคำเป็นภาพเพื่อให้จำสิ่งที่ฟังได้นานขึ้นและเกิดความสนใจที่จะฟังต่อ
3. การฟังเนื้อหาเรื่องสั้น ๆ ซึ่งอาจมีคำศัพท์ หรือ โครงสร้างที่รู้จักแล้ว โดยผู้สอนให้สรุปเหตุการณ์ว่า ใครทำอะไร ทำแล้วหรือยังไม่ได้ทำ หรือสรุปได้ว่าบุคคลในเรื่องมีอาชีพอะไร
4. การฟังบทสนทนาหรือข้อความต่าง ๆ ควรเป็นบทสนทนาหรือข้อความที่อยู่ในชีวิตประจำวัน เป็นธรรมชาติคือพูดด้วยความเร็วปกติ เพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาที่ใช้อยู่จริง ๆ

อรุณี วิริยะจิตรา (2532 : 48) ได้เสนอขั้นตอนการสอนทักษะการฟังไว้ดังนี้

1. ระยก่อนฟัง คือ ผู้ฟังมีความต้องการที่จะฟัง และเตรียมตัวเองให้พร้อมที่จะรับสาร เป็นขั้นกระตุ้นให้สนใจใคร่รู้ในเนื้อหา อาจให้เดาว่าจะได้รับรู้อะไรบ้าง โดยพิจารณา

จากหัวเรื่อง หรือรูปภาพประกอบ แล้วบอกว่าคุณมีความหมายในเรื่องที่ฟังอย่างไร ต้องการรู้อะไรเพิ่มเติม หรือออกความเห็นในเรื่องที่อยากฟัง หรือครุอธิบายให้ฟัง ก่อนฟังจากบทเรียน

2. ระยะเวลาฟัง คือ ผู้ฟังทำกิจกรรมการฟังด้วยตนเองโดยใช้กลยุทธ์ต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ทางการฟัง มุ่งให้สื่อความหมายจากการฟัง โดยให้ทราบจุดหมายก่อน แล้วจึงหาข้อมูลต่าง ๆ ตามนั้นด้วยตนเอง แบ่งเป็น 2 ระยะเวลา คือ ฟังเพื่อจับใจความสำคัญให้รู้ว่า เรื่องที่ฟังนั้นเกี่ยวกับอะไร ใจความสำคัญมีอะไรบ้าง ส่วนการฟังเพื่อเก็บรายละเอียดเป็นการฟังหลายครั้ง จนกว่าจะได้รายละเอียด หรือเพื่อทำความเข้าใจให้ได้มากที่สุด

3. ระยะเวลาหลังฟัง คือ ผู้ฟังนำข้อความที่ได้จากการฟังมาทำกิจกรรมต่อเนื่อง รวมถึงการใช้ทักษะการฟังอื่น ๆ เป็นการสอนให้นำข้อมูลที่ได้จากการฟังมาประกอบกับความรู้ความคิดเห็นของผู้เรียนแล้วนำไปทำกิจกรรมต่อเนื่องอื่น ๆ ที่มีจุดหมายที่ตั้งไว้

บรรลือ พฤกษ์วัน (2522 : 35) กล่าวว่า การสอนทักษะการฟังมีจุดหมายปลายทางที่การรู้จักฟัง หรือฟังเป็น (Listenable) การฟังเป็นนั้นจะต้องเข้าใจความหมาย เกิดความเข้าใจ การคิดหาเหตุผล การติดตามเรื่องที่ฟังเพื่อประโยชน์หลายทางด้วยกัน ดังต่อไปนี้

1. ใช้การฟังเพื่อเข้าใจการสื่อความหมายและการสนทนา
2. ใช้การฟังเพื่อความบันเทิง ความเพลิดเพลินในรสไพเราะ
3. ใช้การฟังเพื่อรับความรู้ ขยายประสบการณ์ รับคำแนะนำมาปฏิบัติ
4. ในการฟังที่ให้อรรถรส ทบทวน เลือกดัดสติใจ หาเหตุผล และสามารถใช้ในการฟังในการประเมินได้

ขั้นตอนและการสอนทักษะการฟัง

การสื่อสารในชีวิตประจำวันนั้นการฟังนับว่าเป็นทักษะที่สำคัญทักษะหนึ่ง เป็นทักษะที่ใช้กันมากและเป็นทักษะแรกที่ต้องทำการสอนเพราะผู้พูดจะต้องฟังให้เข้าใจเสียก่อน จึงจะสามารถพูดโต้ตอบ อ่านหรือเขียนได้ ทักษะการฟังจึงเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้ทักษะอื่น ๆ ดังนั้นในการเรียนการสอนนักเรียนจึงควรได้รับการฝึกฝนทักษะการฟังอย่างเพียงพอและจริงจัง ทักษะการฟังหมายถึง ความสามารถในการจับประเด็นใจความหลักจากสิ่งที่ฟังได้อย่างถูกต้องและครบถ้วน ซึ่งเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อน เพราะผู้เรียนต้องเข้าใจสาระสำคัญจากสิ่งที่พูดอารมณ์และความคิดเห็นของผู้พูดและสามารถตอบสนองระบุนความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดหรือบริบทของการพูดได้ คุณค่า

ของการฟังถือเป็นเรื่องสำคัญมากที่เด็ก ๆ จะต้องฟังภาษาจีนที่เหมาะสมกับระดับของตนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ภาษาควรจะง่ายสำหรับเด็กและอยู่ในระดับปัจจุบันหรือเหนือระดับที่เข้าใจได้แล้วเล็กน้อย ถ้าระดับยากเกินไปเด็กอาจสูญเสียความมั่นใจและทัศนคติด้านบวกไปก็ได้

วิภาดา ประสารทรัพย์ (2542 : 60 - 75) ได้เสนอแนะขั้นตอนการสอนทักษะการฟังซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. กิจกรรมการสอนทักษะการฟังเพื่อการรับรู้ ได้แก่ การสอนให้ฟังความแตกต่างของเสียงสระหรือเสียงพยัญชนะในแต่ละคำ การสอนนักเรียนให้ฟังระดับเสียงสูง - ต่ำในประโยค
2. การสอนกิจกรรมการฟังเพื่อความเข้าใจ การที่จะเข้าใจเรื่องราวใด ๆ ต้องทราบข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องราวนั้น ๆ ข้อมูลที่ต้องการทราบส่วนมาก ได้แก่ ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ ทำไมอย่างไร การจัดกิจกรรมการสอนเพื่อช่วยฝึกให้เกิดการพัฒนาทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจ แบ่งกิจกรรมออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

2.1 กิจกรรมก่อนการฟัง (Pre-listening Activities) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อเตรียมความพร้อมของนักเรียนก่อนที่จะฟังเรื่องราวจริงของบทเรียน โดยมีจุดประสงค์ที่จะให้ข้อมูลพื้นฐานด้านความรู้ ความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่จะฟัง เพื่อนักเรียนมีความพร้อมที่จะเรียน โดยให้นักเรียนทราบเกี่ยวกับคำศัพท์ และ โนม์น้ำวนักเรียนมาสู่บทเรียน รูปแบบ หรือเทคนิคของการจัดกิจกรรมก่อนการฟัง (Pre-listening Activities) การคาดการณ์ (Prediction) เป็นกิจกรรมที่จะช่วยให้นักเรียนได้รับประสบการณ์เดิมของตนเองมาเป็นพื้นฐานในการเดาล่วงหน้าเกี่ยวกับเหตุการณ์ และ คำศัพท์ที่จะพบในเนื้อเรื่องที่จะฟัง โดยอาศัยรูปภาพ หัวข้อ และชื่อเรื่อง การอภิปราย (Discussion) เป็นกิจกรรมคู่หรือกิจกรรมกลุ่มที่จะช่วยให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นส่วนตัวกับบุคคลอื่น ซึ่งอาจจะมี การยอมรับหรือไม่ยอมรับ การตอบกลับ ทำให้นักเรียนมีการสื่อสารกันจริง การอภิปรายของนักเรียน อาจมีข้อมูลพื้นฐานมาจากชื่อเรื่อง รูปภาพและคำถามนำบทเรียน

2.2 กิจกรรมระหว่างการฟัง (While-listening Activities) ในขั้นตอนนี้ครูจะให้นักเรียนฟังเรื่องราวที่ครูเตรียมมาสอน ซึ่งอาจจะต้องเปิดแถบบันทึกเสียงให้นักเรียนฟังมากกว่า 1 ครั้ง เพื่อเพิ่มความเข้าใจให้แก่เด็กนักเรียนมากขึ้น ในขั้นตอนนี้เด็กนักเรียนจะต้องเข้าใจจุดประสงค์ของการฟังว่าจะฟังเพื่ออะไร กิจกรรมสอนระหว่างการฟังจึงเน้นที่การช่วยสร้างกรอบความคิดให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่ฟัง และจุดประสงค์ของการฟัง โดยทำได้หลายวิธี ดังนี้ การเติมข้อความสั้น ๆ ง่าย ๆ ในขณะที่ทำได้ทำให้นักเรียนทำเครื่องหมายหรือเขียนข้อความสั้น ๆ ลงในตารางที่กำหนดให้ ในขณะที่ฟังให้

นักเรียนระบุภาพที่เกี่ยวกับสิ่งที่กำลังฟัง ให้นักเรียนพยายามแก้ไขคำที่สะกดผิดง่าย ๆ ในขณะที่ฟัง เพื่อให้นักเรียนจะได้ตั้งใจ มีใจจดจ่อกับการฟัง

2.3 กิจกรรมหลังการฟัง (Post-listening Activities) เป็นกิจกรรมที่ควรให้นักเรียนทำเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม เพื่อให้ได้แลกเปลี่ยนข้อมูลกัน นอกเหนือจากการตอบคำถามจากเรื่องที่ฟังแล้ว มักจะเป็นการตั้งคำถาม หรือการกำหนดกิจกรรมที่นอกเหนือจากเนื้อเรื่อง แต่ต้องอาศัยข้อมูลจากกิจกรรมก่อนและระหว่างการฟังเข้ามาช่วย ดังนี้ การอภิปราย (Discussion) การแสดงบทบาทสมมุติ (Role Play) เป็นการให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมุติไปตามสถานการณ์ใหม่ที่กำหนดให้ เพื่อให้นักเรียนจะได้ฝึกภาษาเพิ่มเติม การรายงาน (Report) เป็นการให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาอีกด้วย การเขียนรายงาน (Writing) เป็นกิจกรรมที่นักเรียนเขียนเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง เช่น การเขียนสรุปย่อ การเขียนเรียงความ เป็นต้น

กุศยา แสงเดช (2545 : 132) ได้เสนอกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะการฟัง ทั้งการฟังทั่วไป และการฟังอย่างมีจุดมุ่งหมาย ดังนี้

1. กิจกรรมที่นำสู่การฟัง

การฟังสิ่งใดๆ เพื่อให้ได้ข้อมูลครบถ้วนและตรงกับสิ่งที่ผู้ส่งสารต้องการจะสื่อ นั้น ผู้ฟังจะต้องมีความรู้พื้นฐาน ภูมิหลัง และความคาดหวังล่วงหน้าอยู่ก่อนแล้ว ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนฟังนั้น ครูผู้สอนมีความจำเป็นจะต้องให้ข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหา สิ่งคาดหวังจะเป็นการช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นแนวทางหรือสถานการณ์ได้ชัดเจน สามารถคาดการณ์ได้ก่อนที่จะฟัง การฟังผู้สอนจะต้องพร้อมเสนอคำศัพท์ใหม่ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะสอน เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจ ทบทวนคำศัพท์ประจำบทเรียนที่ผ่านมาแล้ว โดยการจัดทำรายการคำศัพท์หรือวลี ให้ผู้เรียนอ่านคำถามที่เตรียมไว้ เพื่อให้ผู้เรียนเห็นแนวทางในการฟังเรื่องราว

2. กิจกรรมระหว่างการสอนทักษะการฟัง

การจัดกิจกรรมการสอนฟัง มีจุดประสงค์หลักเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในสิ่งที่ได้ฟัง กิจกรรมระหว่างการสอนฟังเป็นสิ่งที่ผู้สอนมุ่งหวังจะให้ผู้เรียนปฏิบัติขณะกำลังฟังเรื่องนั้น ๆ เป็นการฝึกทักษะผู้เรียนให้เข้าใจยิ่งขึ้น กิจกรรมนี้ไม่ใช่การทดสอบเกี่ยวกับความเข้าใจของผู้เรียนแต่อย่างใด การจัดกิจกรรมระหว่างการสอนฟังนั้น สิ่งที่สำคัญ คือ อย่าให้ผู้เรียนต้องเขียนมากนัก

แม้แต่การฟังเพื่อให้ผู้เรียนตอบคำถามแบบเลือกตอบก็ตาม เพราะจะทำให้การฟังของผู้เรียนขาดความเข้าใจที่สมบูรณ์ ผู้เรียนจะไปสนใจในสิ่งอื่น ๆ

3. กิจกรรมหลังการฟัง

กิจกรรมภายหลังการฟัง เป็นกิจกรรมที่มุ่งหวังที่จะทำอะไรบางอย่างภายหลังการฟังเรื่องใดเรื่องหนึ่ง จุดประสงค์ของการทำกิจกรรมเหล่านี้ ก็เพื่อเป็นการฝึกการใช้ภาษานั้นเอง กิจกรรมที่นิยมปฏิบัติภายหลังการฟัง ได้แก่ การตอบคำถามอาจจะเป็นปลายเปิด หรือแบบตัวเลือก

สรุปได้ว่า การสอนทักษะการฟังควรมีกิจกรรมทั้งก่อนการฟัง ระหว่างการฟัง และหลังการฟัง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการฟังและสามารถพัฒนาการฟังของตนเองในการเรียนภาษาได้

การพูด

การพูด เป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจ จุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้น ทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพธุรกิจต่าง ๆ ในการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร การพูดจึงเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่ง เพราะผู้พูดจะต้องใช้ความสามารถด้านภาษาหลายด้านประกอบกัน เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ โดยจะต้องถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดให้ผู้ฟังเข้าใจ การพูดที่ดีจะต้องพูดให้เหมาะสมกับ โอกาส และสถานการณ์ต่าง ๆ มีความคล่องแคล่วในการพูด โดยเลือกใช้คำพูดที่ถูกต้องเหมาะสม

ปิยะพงษ์ วงศ์ขุมเงิน (2556 : 25) กล่าวว่า การพูดเป็นการสื่อความหมายอย่างหนึ่ง โดยใช้น้ำเสียง ภาษา กิริยาท่าทาง เพื่อถ่ายทอดความในใจไปให้ผู้ฟัง หรือเข้าใจความต้องการ หรือความรู้สึกนึกคิดของตน เพราะการพูดเป็นทักษะการส่งออกตามหลักภาษา

ฮาฮีดี๊ะ ดินามอ (2553 : 47) กล่าวว่า iva การพูด คือ การถ่ายทอด การแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสารระหว่างบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง หรือตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป โดยใช้ท่าทาง น้ำเสียงภาษา และอากัปกิริยาที่ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาเป็นสื่อเพื่อถ่ายทอดความรู้สึก ให้เกิดความเข้าใจตามจุดประสงค์ของผู้พูดผู้ฟังและผู้เกี่ยวข้องให้เกิดผลตอบสนองตามที่ต้องการ

วิดโดว์สัน (Widdowson, 1983 : 114) ให้ความหมายของทักษะการพูด เป็นได้ทั้ง การกระทำหรือการผลิตและการส่ง ในการพูดนั้นจะมีการแลกเปลี่ยนบทบาทระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง เป็นการปะทะสังสรรค์เพื่อสื่อความเข้าใจ การพูดไม่เพียงแต่ใช้ช่วยะในการสื่อสารเท่านั้น แต่ยัง

ต้องใช้ท่าทาง การเคลื่อนไหวกล้ามเนื้อในส่วนต่างๆ ของใบหน้า ร่างกาย กล่าวคือ การพูดออกเสียง เป็นการสื่อความหมายโดยผ่านอวัยวะในการรับสารคือหู ส่วนการพูดที่ไม่มีเสียงสามารถสื่อความหมายผ่านทางสายตาให้เป็นที่เข้าใจ

สก๊อตต์ (Scott, 1981 : 70) ระบุว่า การพูดเป็นรูปแบบ พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคล ตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ซึ่งรวมเป็นผู้พูดและผู้ฟังและมีปฏิริยาโต้ตอบกับสิ่งที่ได้ยิน ผู้ร่วมสนทนาแต่ละคนสามารถตีความในสิ่งที่ได้ฟัง ซึ่งไม่สามารถทำนายได้ล่วงหน้าว่ามีรูปแบบภาษาใด รวมถึงการโต้ตอบด้วยภาษาที่ทำให้เกิดประโยชน์และสะท้อนความตั้งใจในปฏิสัมพันธ์

หยาง (Yang, 2554 : 36) ได้กล่าวว่า ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศทักษะการพูดนับได้ว่าเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นมาก เพราะผู้พูดที่พูดได้ยังสามารถฟังผู้อื่นพูดได้เข้าใจและจะช่วยให้การอ่านการเขียนง่ายขึ้นได้ด้วย อย่างไรก็ตามทักษะทางการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อน และเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานาน ไม่ใช่เกิดจากการเข้าใจและจดจำได้

จากคำกล่าวของนักการศึกษาและนักวิจัยเกี่ยวกับความหมายของการพูดข้างต้นพอสรุปได้ว่าการพูด หมายถึง การสื่อสารระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป รวมไปถึงกิริยาท่าทางที่ผู้สนทนาส่งถึงกันและกันเพื่อให้ผู้ฟังสามารถจับใจความและปฏิบัติตามได้ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ของการพูด

ความหมายของทักษะการพูด

ทักษะการพูด หมายถึง ความสามารถในการสนทนาโต้ตอบตามสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ สามารถถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้อื่นได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายผู้พูด โดยสามารถออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้อง ดังนั้น ทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพธุรกิจต่าง ๆ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศทักษะการพูดจึงนับได้ว่าเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นมาก เพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นพูดได้ เข้าใจและช่วยให้การอ่านและการเขียนง่ายขึ้นด้วย อย่างไรก็ตามทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนและเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานาน ไม่ใช่เกิดจากการเข้าใจและจดจำ

ความสำคัญของการพูด การพูดเป็นปัจจัยสำคัญของกระบวนการสื่อสารของมนุษย์มาตั้งแต่สมัยโบราณ คนสมัยก่อนใช้วิธีพูดโดยการบอกเล่าต่อ ๆ กัน เพื่อประโยชน์ต่อการถ่ายทอดความรู้ความคิดให้แก่ลูก ๆ หลาน ๆ หรือผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับตน สืบเนื่องกันมาโดยไม่ขาดสาย จนกระทั่งปัจจุบันนี้ เราจะพบว่าการพูดก็ยิ่งทวีความสำคัญมากขึ้น ทุกวันนี้มนุษย์ยังสามารถรับความรู้

ความคิด และความบันเทิงได้จากการพูดโดยฟังสารผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ ภาพยนตร์ แถบบันทึกเสียงและภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือ วิทยุกระจายเสียง และวิทยุโทรทัศน์มีส่วนช่วยในการสื่อสารทางการพูด ให้ประโยชน์ต่อผู้ฟัง ทั้งในด้านการศึกษาและการเรียนรู้ทุกชนิดได้อย่างรวดเร็ว

สนิท ตั้งทวี (2531 : 34 - 38) ทักษะการพูดเป็นทักษะทางสังคม การพูดอย่างมีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับความรู้ องค์ประกอบทางภาษา ความตระหนักถึงลีลาภาษา ตลอดจนการสื่อความหมาย โดยสื่อที่ไม่ได้เป็นตัวภาษา (Non - verbal Medium) ดังนั้น ทักษะการพูด จึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพธุรกิจต่าง ๆ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดจึงนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและมีความจำเป็นอย่างมาก เพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นพูดได้เข้าใจ และจะช่วยการอ่านและเขียนง่ายขึ้นอีกด้วย อย่างไรก็ตามทักษะการพูดทักษะทางภาษาที่ซับซ้อน และเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานาน ไม่ใช่เกิดจากการเข้าใจและจดจำ

สรุปได้ว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อน และเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานาน ไม่ใช่เกิดจากความเข้าใจและจดจำ การพูดเป็นความสามารถในการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะทางสังคม เป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ทักษะการพูดนี้ นับได้ว่าเป็นมีความสำคัญและมีความจำเป็นอย่างมาก เพราะนอกจากการพูดให้ผู้อื่นฟังแล้ว ยังต้องฟังผู้อื่นพูดให้เข้าใจ และจะช่วยในการอ่านและเขียนง่ายขึ้นอีกด้วย

การสอนทักษะการพูด

การสอนทักษะการพูดเป็นสิ่งสำคัญในการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ฉะนั้น การพัฒนาทักษะการพูดจึงต้องใช้เวลาในการฝึก ต้องมีแรงจูงใจและความถนัดของผู้เรียน และขึ้นอยู่กับคุณภาพในการสอนของครูด้วย

เฟิง (Feng. 2554 : 41) กล่าวว่า การพูดที่ดีต้องใช้ภาษาที่พบจริงในชีวิตประจำวัน เป็นเรื่องรอบ ๆ ตัวผู้เรียน มีความยาวเพียง 2 บรรทัด สำหรับผู้เริ่มเรียนและเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อเรียนมากขึ้น โดยธรรมชาติของเด็กหัดพูดจะพูดทีละคำ จนเป็นประโยคสั้น ๆ

การสอนทักษะการพูดมีขั้นตอนและกิจกรรมที่หลากหลาย ซึ่งนักการศึกษาได้ เสนอไว้ในแนวทางที่แตกต่างกัน ดังนี้

ฟินอกเชียโร และบรัมฟิท (Finochiaro & Brumfit, 1983 : 141) ได้เสนอกิจกรรมต่าง ๆ ในการสอนทักษะการพูด ซึ่งผู้วิจัยต้องเลือกให้เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละระดับ ดังนี้

1. ให้ตอบคำถามที่ผู้สอนหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม
2. พูดยกบอกให้เพื่อนปฏิบัติตามคำสั่ง
3. ให้ถามหรือตอบคำถามของเพื่อนในชั้นเรียนเกี่ยวกับชั้นเรียนหรือประสบการณ์ต่าง ๆ นอกห้องเรียน

4. ให้พูดยกบอกลักษณะวัตถุ สิ่งของต่าง ๆ จากภาพ
5. ให้เล่าประสบการณ์ต่าง ๆ ของตนเอง
6. ให้พูดเรื่องราวต่าง ๆ ตามหัวข้อที่กำหนดให้
7. ผู้วิจัยจัดสถานการณ์ต่าง ๆ ในชั้นเรียนให้กับนักเรียนเพื่อแสดงบทบาทสมมติ
8. ให้เล่นเกมต่าง ๆ ทางภาษา
9. ให้ได้วาทิ อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่าง ๆ
10. ให้ฝึกสนทนาทางโทรศัพท์

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 57 - 64) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนการสอนทักษะการพูดไว้ดังต่อไปนี้

1. ตั้งจุดประสงค์ผู้สอนจะต้องตั้งจุดประสงค์ว่าจะให้ผู้เรียนทำอะไร มีจุดประสงค์ปลายทาง (Terminal Objective) และจุดประสงค์นำทาง (Enabling Objective) โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 จุดประสงค์ปลายทางเป็นข้อกำหนดที่ผู้เรียนจะต้องบรรลุเป้าหมายที่วางไว้คือ สื่อสารได้ เช่น สามารถสนทนาเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้าได้ถูกต้องเหมาะสม

1.2 จุดประสงค์นำทางเป็นทักษะย่อยที่ผู้เรียนต้องฝึกก่อนจะบรรลุจุดประสงค์ในข้อ 1.1 คือ ให้ความหมายศัพท์โครงสร้างหรือสำนวนใหม่และความรู้ทางสังคมภาษาศาสตร์ที่มีในบทสนทนานั้นคือการทำความเข้าใจในบริบท (Contextualization) ตัวอย่างที่จะเป็นลักษณะจุดประสงค์นำทางที่ต้องการในเรื่องศัพท์คือให้สะกดคำบอกความหมายได้ถูกต้อง (Passive Vocabulary) หรือให้นำไปใช้ได้ถูกต้องเหมาะสม (Active Vocabulary) ในเรื่องโครงสร้าง

หรือสำนวนใหม่ก็เช่นกัน คือ ให้อตัวอย่างสรุปกฎเกณฑ์และนำไปใช้ได้ถูกต้องเหมาะสม สำหรับการทำความเข้าใจในบริบทอาจถามคำถามเกี่ยวกับบทสนทนาในลักษณะต่อไปนี้ คือ

- 1.2.1 ใครเป็นผู้พูดในบทสนทนานั้น
- 1.2.2 ผู้พูดมีลักษณะอย่างไรเช่นถามเกี่ยวกับวัยและเพศ เป็นต้น
- 1.2.3 ลักษณะที่อาจมองเห็นได้เป็นอย่างไรเช่นบรรยากาศขณะสนทนา
- 1.2.4 กิริยาท่าทางที่ผู้พูดใช้เป็นอย่างไรเช่นนั่งหรือยืนอยู่ในลักษณะใด
- 1.2.5 ผู้พูดมีจุดประสงค์จะสื่อความหมายอะไร
- 1.2.6 ให้แสดงความคิดเห็นหรือแสดงความรู้สึกของเพื่อน ๆ ในชั้น

2. การดำเนินการสอนเรื่องที่จะนำมาสอนเป็นสิ่งที่ปรากฏอยู่ในจุดประสงค์นำทางทั้งสิ้น ผู้สอนจะต้องนำมาสอนโดยใช้สื่อการสอนประเภทต่าง ๆ เข้าช่วยมีการถามตอบซักซ้อมความเข้าใจในเรื่องที่สอนเป็นลำดับถือเป็นการให้ความรู้ทางภาษาศาสตร์ (Linguistic Competency) ในขั้นนี้

3. การฝึกพูดเป็นขั้นตอนที่เป็นหัวใจของการฝึกทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร ทั้งนี้จะต้องตรงกับจุดประสงค์ปลายทางที่กำหนดไว้แล้วผู้สอนจะใช้กิจกรรมตลอดจนกลวิธีต่าง ๆ เช่น ให้ถามตอบเป็นกลุ่มใหญ่กลุ่มเล็กหรือเป็นคู่ ๆ ตามความเหมาะสมกับเรื่องที่สอนและลักษณะของผู้เรียน ตลอดจนใช้สื่อการสอนประเภทต่าง ๆ มาช่วยให้ น่าสนใจด้วยเป็นการใช้ความสามารถทางการสื่อสาร (Communicative Competency)

4. การถ่ายโอนเป็นการจัดกิจกรรมหลังการฝึกสนทนาตามบทเรียนแล้ว คือ ผู้เรียนมีโอกาสบทบาทเรียนนั้นมาพลิกแพลงหรือเปลี่ยนแปลงบทสนทนานั้นเป็นบทสนทนาใหม่ก็ได้ ในการฝึกทักษะการพูดนอกจากผู้สอนจะเตรียมผู้เรียนในลักษณะที่เป็นการยึดกลุ่มเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน (Group - Centered Approach) โดยการจัดกิจกรรมเป็นกลุ่มทั้งกลุ่มใหญ่กลุ่มย่อยและเป็นคู่ ๆ แล้วเพื่อเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการฝึกทักษะการพูดผู้สอนควรจัดกิจกรรม ออกเป็น 4 ระยะ คือ

4.1 กิจกรรมก่อนการสนทนา (Pre - Conversation Activities) เป็นการเตรียมผู้เรียน โดยสร้างความสนใจทบทวน โดยการใช้สื่อการสอนต่าง ๆ เข้าช่วยดังตัวอย่างกิจกรรม ต่อไปนี้

4.1.1 ให้ความรู้ทางศัพท์และ โครงสร้างใหม่ที่นำมาใช้ในบริบท
ที่มีความหมายในบทสนทนา เพื่อให้ผู้เรียนพร้อมจะฝึกทักษะการพูดอย่างราบรื่นในภายหลัง

4.1.2 การให้ความรู้ทางด้านการออกเสียงศัพท์และ โครงสร้างที่จำเป็น
ในการฝึกทักษะการพูดซึ่งอาจทำได้โดยการนำเข้าบริบทและฝึกก่อนการฝึกสนทนาจริง

4.1.3 การให้ความรู้ทางวัฒนธรรมเกี่ยวกับบทสนทนาที่นำมาใช้สอน เช่น
สถานภาพระดับความเป็นทางการและการแสดงอารมณ์ของกลุ่มสนทนาเป็นต้น

4.1.4 ฝึกออกเสียงคำและระดับเสียงต่ำในประโยค

4.1.5 การจับคู่สนทนาโดยเลือกข้อความที่เหมาะสม

4.1.6 การเลือกคำถาม คำตอบในบทสนทนาให้เหมาะสม

4.1.7 การให้ข้อมูลในส่วนที่ผู้ร่วมสนทนาไม่มี

4.2 การสนทนาโดยการกำหนดขอบข่ายให้ทั้งหมด (Controlled Conversation)
โดยผู้เรียนฝึกสนทนาโต้ตอบเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่ ๆ

4.3 การสนทนาโดยกำหนดขอบข่ายให้ครึ่งหนึ่ง (Semi - Controlled
Conversation) โดยให้ผู้เรียนเลือกคำถาม - ตอบในบทสนทนาที่ไม่สมบูรณ์

4.3.1 ให้ผู้เรียนถามคำถามและเลือกตอบคำถามจากที่กำหนดให้

4.3.2 ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติโดยผู้สอนให้สถานการณ์เกี่ยวกับการ
โทรศัพท์ถ้าผู้เรียนคนใดพร้อมให้เป็นนักเรียนคนที่ 1 และ 2 ถ้าไม่พร้อมให้ใช้คำถามที่เตรียมไว้

4.3.3 ให้ผู้เรียนอภิปรายเกี่ยวกับจังหวัด 2 จังหวัดที่ผู้เรียนรู้จักโดยให้ศัพท์
โครงสร้างที่จำเป็นต้องใช้หรือให้คำถามเพื่อนำอภิปราย

4.4 การสนทนาโดยเสรี (Free Conversation) คือ การสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียน
มีโอกาสสนทนาโต้ตอบกันเองอย่างอิสระ โดยผู้เรียนเลือกใช้ศัพท์และ โครงสร้างเอง
ตามความเหมาะสมแล้วแสดงบทบาทสมมติแก้ปัญหาหรืออภิปราย ตัวอย่างเช่น ให้สนทนากับเพื่อน
เกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือในการถามทิศทาง

4.4.1 ให้ฟังการสนทนายาระหว่างบุคคล 2 คนเกี่ยวกับการนัดหมาย
จดลงในตารางเวลาแล้วให้จับคู่กันพูดกับเพื่อนว่าบุคคลทั้งสองว่างและไม่ว่างวันใดเวลาใด

4.4.2 ให้ผู้เรียนใช้การแก้ปัญหาโดยให้หัวข้อตามจุดมุ่งหมายที่จะสื่อสาร เช่น การให้เหตุผลในการโฆษณาสินค้า

4.4.3 ให้ผู้เรียนอภิปรายอย่างเสรีโดยให้ประเด็นอภิปรายทั้งนี้ การอภิปรายอย่างเสรีโดยให้ประเด็นอภิปรายทั้งนี้การอภิปรายอย่างเสรีเป็นกิจกรรมสำหรับผู้เรียนที่อยู่ในระดับที่สูงขึ้น

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 167 - 168) ได้เสนอขั้นตอนและแนวทางในการเลือกใช้กิจกรรมในการสอนทักษะการพูดไว้ ดังนี้

1. ขึ้นบอกรัตถุประสงค์ผู้สอนควรบอกผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่เรียน
2. ขึ้นเสนอเนื้อหาการเสนอเนื้อหาควรอยู่ในรูปบริบทผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษาความหมายของข้อความที่จะพูดซึ่งจะต้องขึ้นกับบริบท เช่น ผู้พูดเป็นใคร มีความรับผิดชอบกับคู่สนทนาอย่างไร ผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไร สิ่งที่พูดสถานที่พูด และเนื้อหาที่พูดมีอะไรบ้าง
3. ขึ้นการฝึกและการถ่ายโอนการฝึกจะกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหาอาจจะฝึกพูดพร้อม ๆ กันหรือเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้ฟังได้ยินได้ฟังสำนวนภาษาหลาย ๆ แบบ และเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริงและควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 169) ได้เสนอกิจกรรมต่าง ๆ ในการสอนทักษะการพูด ซึ่งผู้สอนอาจเลือกใช้ให้เหมาะกับผู้เรียนแต่ละระดับได้ ดังนี้

1. ให้ตอบคำถามซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม
2. บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
3. ให้นักเรียนถามหรือตอบคำถามของเพื่อนในชั้นเกี่ยวกับชั้นเรียน หรือประสบการณ์ต่าง ๆ นอกชั้นเรียน
4. ให้บอกลักษณะวัตถุสิ่งของต่าง ๆ จากภาพ
5. ให้เล่าประสบการณ์ต่าง ๆ ของนักเรียน โดยครูอาจให้คำสำคัญต่าง ๆ
6. ให้รายงานเรื่องราวต่าง ๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้

7. จัดสถานการณ์ต่าง ๆ ในชั้นเรียนให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่าง ๆ กันไป เช่น
ร้านขายของร้านอาหารธนาคาร เป็นต้น

8. ให้เล่นเกมต่าง ๆ ทางภาษา

9. ให้ได้วาทีอภิปรายแสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่าง ๆ

10. ให้ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์

11. ให้อ่านหนังสือพิมพ์ไทยแล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ

12. ให้แสดงบทบาทสมมติ

พรสวรรค์ สีป้อ (2550 : 168 - 172) แบ่งการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูด
ออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นก่อนพูดกิจกรรมในขั้นนี้เป็นการสร้างความสนใจให้แก่ผู้เรียน เตรียมผู้เรียน
ก่อนการพูดตัวอย่างกิจกรรมในขั้นนี้มีดังนี้

1.1 ให้ความรู้คำศัพท์และโครงสร้างใหม่ที่ต้องนำมาใช้ในการพูดในบริบท
ที่คล้ายกับบทสนทนาที่จะต้องพูด

1.2 ให้ความรู้ด้านสังคมวัฒนธรรมที่ปรากฏในบทสนทนา เช่น ระดับความเป็น
ทางการของบทสนทนา

1.3 ฝึกออกเสียงคำระดับเสียงสูงต่ำและการเชื่อมเสียง

1.4 ให้ฟังบทสนทนาที่เป็นตัวอย่าง

2. ขั้นการพูดโดยกำหนดโครงสร้างกิจกรรมการพูดที่กำหนดโครงสร้างที่ใช้อยู่
ประจำมี 2 แบบ คือ กิจกรรมเติมข้อมูลที่หายไป (Information Gap) และกิจกรรมจิ๊กซอว์ (Jigsaw)
กิจกรรมทั้งสองแบบนี้ผู้เรียนจะพูดโต้ตอบเพื่อหาข้อมูลที่ตนเอง ไม่มีลักษณะของกิจกรรมจะเหมือน
การสื่อสารจริงแต่ผู้สอนจะกำหนดภาษาที่จะฝึกไว้แล้วดังนั้นการฝึกพูดแบบนี้จึงเหมือนการฝึกมากกว่า
การสื่อสาร

3. ขั้นการพูดโดยเสรีขั้นการพูดโดยเสรีเป็นการฝึกแบบสื่อสารโดยแท้จริง โดยให้
ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาที่เรียนในสถานการณ์ที่เหมือนจริงในการทำกิจกรรมผู้เรียนต้องทำงานร่วมกัน
เพื่อวางแผนแก้ปัญหาหรือทำกิจกรรมให้สำเร็จกิจกรรมที่ใช้กันทั่วไปในการฝึกคือบทบาทสมมติ
(Role Playing) และการอภิปราย (Discussions)

3.1 บทบาทสมมติ (Role Playing) บทบาทสมมติเป็นการฝึกที่เรียนแบบชีวิตจริง ดังนั้นภาษาที่ใช้จึงมีวงกว้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน ในขณะที่แสดงบทบาทสมมติ ทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในด้านภาษาศาสตร์วัฒนธรรม ผู้เรียนต้องใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์และบุคคลในการฝึกบทบาทสมมตินั้น ผู้เรียนบางคนอาจสนุกกับกิจกรรมแต่สำหรับผู้เรียนบางคนอาจขาดความมั่นใจหรือค่อนข้างอ่อนจึงอาจรู้สึกกลัวกิจกรรมที่จะทำให้บทบาทสมมติได้ผลมี ดังนี้

3.1.1 การเตรียมการที่รอบคอบผู้สอนต้องอธิบายกิจกรรม บอกสถานการณ์ที่จะทำให้ผู้เรียนฝึกอย่างชัดเจนและจะต้องมั่นใจว่าผู้เรียนทุกคนเข้าใจ

3.1.2 ตั้งจุดประสงค์ที่ชัดเจนผู้เรียนต้องเข้าใจจุดมุ่งหมาย กำหนดการความคิดเห็นของกลุ่มหรือผลที่ตามมา

3.1.3 ใช้บัตรบอกบทบาท (Role Cards) ซึ่งในบัตรต้องอธิบายบทบาทของแต่ละคนให้ชัดเจนสำหรับผู้เรียนในระดับต้น ๆ ควรให้คำศัพท์หรือสำนวนที่จำเป็นต้องใช้ด้วย

3.1.4 ก่อนเริ่มแสดงให้ผู้เรียนทั้งสองห้องระดมสมองช่วยกันคิดว่าอาจจะต้องใช้ไวยากรณ์ คำศัพท์หรือสำนวนอะไรบ้าง

3.1.5 ควรจัดเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ผู้เรียนที่ขาดความมั่นใจจึงจะสามารถมีส่วนร่วมได้

3.1.6 ให้ความเตรียมที่เพียงพอผู้เรียนแต่ละคนควรมีเวลาเตรียมตัวเพื่อร่างความคิดและภาษาที่ต้องใช้

3.1.7 ผู้สอนต้องเป็นแหล่งความรู้ตอบคำถามที่ผู้เรียนสงสัยไม่ควรแก้ไขการออกเสียงหรือ ไวยากรณ์ถ้าผู้เรียนไม่ถาม

3.1.8 ให้ผู้เรียนทำงานตามความสามารถผู้เรียนแต่ละคน มีความสามารถทางภาษาไม่เท่ากัน มีวิธีการทำงานเป็นกลุ่ม ไม่เหมือนกันและได้รับบทบาทเฉพาะในการแสดงไม่ควรคาดหวังให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการอภิปรายเท่า ๆ กันหรือใช้ไวยากรณ์ที่สอนในการพูด

3.1.9 ติดตามผล โดยการให้ผู้เรียนรายงานผลการแสดง

3.1.10 หลังการแสดงให้ข้อมูลป้อนกลับเกี่ยวกับการใช้ภาษาของผู้เรียน เช่น ไวยากรณ์การออกเสียงข้อมูลป้อนกลับนี้ผู้สอนอาจนำมาทบทวนในการสอนชั่วโมงอื่นก็ได้

3.2 การอภิปราย (Discussions) การจัดอภิปรายให้ประสบผลสำเร็จผู้สอนต้องเตรียมดังนี้ให้หัวข้อที่จะอภิปรายบอกขอบเขตอธิบายคำศัพท์และไวยากรณ์

3.2.1 ให้ผู้เรียนเลือกรื่องที่จะอภิปรายผู้เรียนมักจะชอบหัวข้อเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ การท่องเที่ยว ข่าวปัจจุบัน หรือเรื่องเกี่ยวกับเพื่อนเรื่องบางเรื่องเช่นการรณรงค์ในเรื่องของมลภาวะการสูบบุหรี่เป็นเรื่องที่ยาก เพราะผู้เรียนต้องมีความสามารถทางภาษาสูง

3.2.2 แบ่งเป็นกลุ่มย่อยเพราะการอภิปรายเป็นกลุ่มใหญ่ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถร่วมกิจกรรมได้ครบทุกคน

3.2.3 จำกัดเวลา กำหนดเวลาไม่ควรเกิน 8 - 10 นาทีต่อกลุ่ม ถ้าผู้เรียนหมดเรื่องพูดให้หยุดได้

3.2.4 ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในสิ่งที่ตนถนัดหรือพอใจไม่ควรคาดหวังผู้เรียนเท่า ๆ กัน

3.2.5 ติดตามผลเรื่องที่พูดให้นักเรียนรายงานผลการอภิปรายของกลุ่ม

3.2.6 ติดตามผลการใช้ภาษาหลังการอภิปรายให้ข้อมูลป้อนกลับเกี่ยวกับการใช้ภาษาของผู้เรียนเช่นไวยากรณ์การออกเสียงข้อมูลป้อนกลับนี้ผู้สอนอาจนำมาทบทวนในการสอนชั่วโมงอื่นก็ได้

ในการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารนั้น นักเรียนจะต้องสื่อความหมาย ให้ผู้อื่นเข้าใจว่าตนมีวัตถุประสงค์จะพูดอะไร กับใคร ที่ไหน และอย่างไร ผู้สอนต้องส่งเสริมให้นักเรียนได้แสดงออกทางภาษาโดยใช้สถานการณ์ต่าง ๆ นอกจากนี้ต้องคำนึงถึงความสามารถในการสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับของคนในสังคม มิใช่ยึดความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว มอร์โรว์ (Morrow, 1981 : 59 - 66)

มีผู้ให้แนวทางในการจัดกิจกรรมการพูดไว้ ดังนี้

กุศยา แสงเดช (2545 : 138 - 139) มีความเห็นว่า ในการจัดกิจกรรมการสอนพูดนักเรียนควรได้ฝึกแบบ “Automatic Speaking” โดยใช้กิจกรรมและสถานการณ์เป็นสื่อ ซึ่งมีแนวปฏิบัติ ดังนี้

1. จัดบรรยากาศในห้องเรียนให้เอื้อต่อการเรียนภาษา ครูผู้สอนต้องใช้ภาษาจีนในห้องเรียนให้มากที่สุด เพื่อให้นักเรียนมีความคุ้นเคยและเป็นตัวอย่างในการฝึกปฏิบัติ
 2. ใช้สื่อการสอนที่หลากหลายจะช่วยให้นักเรียนฝึกทักษะการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ
 3. ไม่ควรแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนทุกจุด ควรแก้ไขเฉพาะขั้นนำเสนอความรู้ (Presentation) ที่ต้องการเน้นความถูกต้องเท่านั้นแต่ถ้าเป็นขั้นฝึกปฏิบัติ ชั้นผลิตผลทางภาษา และหากข้อผิดพลาดนั้นไม่มีผลต่อความเข้าใจทางภาษา ข้อผิดพลาดนั้นก็ไม่ต้องแก้ทันที ควรรอโอกาสที่เหมาะสมเพราะนักเรียนจะเกิดความท้อถอยและขาดความเชื่อมั่น
 4. ครูผู้สอนภาษามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องฝึกทักษะและความสามารถในการใช้ภาษาให้พัฒนาก้าวหน้าอยู่เสมอ
 5. การจัดกิจกรรมการฝึกควรมีรูปแบบหลากหลายมุ่งเน้นให้นักเรียนมีความสุขสนุกสนานเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา
 6. การสอนภาษาควรสอนทักษะสัมพันธ์หรืออย่างน้อยต้องสอนคู่กัน เช่น สอนทักษะการพูดคู่กับทักษะการฟัง เป็นต้น
 7. การสอนทักษะการพูดควรจัดกิจกรรมคู่ (Pair work) ให้มาก เพราะการทำกิจกรรมคู่จะช่วยฝึกให้นักเรียนใช้ภาษาในการสื่อสารและแสวงหาข้อมูลได้ดี เปิดโอกาสให้นักเรียนที่ขาดความเชื่อมั่นมีโอกาสแสดงออก
 8. ควรชมเชยนักเรียนและให้กำลังใจบ่อย ๆ เพราะเป็นแรงกระตุ้นที่สร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้เรียน
 9. การฝึกพูดเริ่มจากง่ายไปยากและให้โอกาสนักเรียนทุกคนได้ฝึก
- จากข้อเสนอของนักการศึกษาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมในการสอนทักษะการพูดข้างต้น พอสรุป ได้ว่า การจัดกิจกรรมในการสอนทักษะการพูดนั้นมีอยู่หลายวิธีแต่สิ่งที่สำคัญที่สุดในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารคือการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกพูดอย่างเพียงพอและต้องได้รับการพัฒนาทักษะเรื่อยไป

การสอนทักษะการพูดภาษาต่างประเทศ

การเรียนภาษาต่างประเทศที่ไม่ใช่ภาษาแม่ โดยส่วนมากแล้วจะใช้ระบบการท่องจำ (คำศัพท์และไวยากรณ์) และเลียนแบบ (สำเนียงการออกเสียง) ซึ่งต้องอาศัยพื้นฐานศักยภาพของแต่ละบุคคลและพรสวรรค์เฉพาะตัว หากผู้ใดขาดศักยภาพด้านนี้ ก็จะมีพัฒนาการที่ช้า ทำให้เกิดความรู้สึกว่าภาษาต่างประเทศนั้นเรียนยาก

เมิ่ง (Meng, 2555 : 29) กล่าวว่า แนวคิดการเรียนรู้อาเซียนให้ได้ดีต้องมีปัจจัยพื้นฐานที่มากกว่าการใช้ครูจีน หรือการเรียนการสอนที่สนุกเท่านั้น แต่จิตใจความรู้สึกและความเชื่อมั่นในตัวของผู้เรียนว่า จะสามารถทำได้เหมือนเจ้าของภาษากลับเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการที่ดีกว่าเป้าหมายสูงสุดของการสอนภาษา จึงเป็นการต้องการให้ผู้เรียนมีความสามารถพูดภาษาต่างประเทศเพื่อสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม การดำเนินการเรียนการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวนี้ สำหรับวิธีการสอนในปัจจุบันพยายามดำเนินการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังเช่นแนวคิดในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร 4 ขั้น ของ สก็อตต์ (Scott, 1981 : 174) คือ

1. บอกผู้เรียนให้ทราบวัตถุประสงค์ของการเรียน
 2. เสนอเนื้อหาที่จะเรียนรู้ในรูปบริบท ให้นักเรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่พูดขึ้นอยู่กับว่าพูดกับใคร ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สนทนากับสิ่งที่พูด
 3. ฝึกสิ่งที่เรียน กิจกรรมที่ใช้ คือ เกม การแสดงบทบาทสมมติ ฯลฯ
 4. การถ่ายโอน โดยนำสิ่งที่ฝึกมาใช้ในสถานการณ์ใหม่ที่ใกล้เคียงกับสถานที่ฝึก
- ปีน (Byrne, 1987) อ้างถึงใน (ศิริรัตน์ นาอุดม, 2553 : 54) ได้เสนอขั้นตอน

ในการสอนทักษะการพูดเป็น 3 ขั้น คือ

1. ขั้นการให้ความรู้ (The Presentation Stage) ในขั้นนี้ครูเป็นผู้เลือกเนื้อหาการสอนให้ผู้เรียนเข้าใจและจะต้องจดจำสิ่งที่นักเรียนจะต้องเรียนรู้ในขั้นนี้ คือ โครงสร้างของภาษา คำศัพท์ การสื่อความหมาย เพื่อแสดงจุดมุ่งหมายทางสังคมของผู้พูด ซึ่งควรใช้บทสนทนาในการสอน เพราะการใช้บทสนทนาจะทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในบทเรียนที่คล้ายคลึงกับสถานการณ์จริง จึงทำให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาและนำไปใช้พูดได้ตามต้องการ

2. ขั้นการฝึกฝน (The Practice Stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะมีบทบาทมากขึ้น โดยที่ครูทำหน้าที่แจกจ่ายงานให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนบทเรียนด้วยการพูดมากที่สุด เช่น การจดให้ผู้เรียนทำกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมหมู่ หรือกิจกรรมเดี่ยว

3. ขั้นการใช้ภาษาตามความต้องการ (The Production Stage) ในขั้นนี้ครูจะทำหน้าที่เป็นผู้ชี้แนะ แนะนำหรือที่ปรึกษา โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำความรู้ความเข้าใจมาใช้ในการสื่อความหมายอย่างเสรีตามความต้องการของตน เป็นการพิสูจน์ให้ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนมาใช้ในสถานการณ์จริงได้หรือไม่ ข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นกับผู้เรียนในการใช้ภาษาจริง ไม่ถือเป็นเรื่องสำคัญ สิ่งที่สำคัญ คือ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้กล้าแสดงออกทางภาษา

ชัยญรัตน์ มะลาศรี และเว่ย จิงหู่ (2560 : 82 - 83) ได้กล่าวว่า ทักษะการฟัง และการพูดเป็นทักษะที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมาก เพราะ โดยปกติแล้ว คนเราจะไม่รับฟังเพียงอย่างเดียว การฟังและการพูดเกิดขึ้น เนื่องจาก การมีบุคคลอย่างน้อยสองฝ่ายมีปฏิริยาโต้ตอบกันตามธรรมชาติของการสื่อสารที่แท้จริง ในการสอนทักษะการฟังและการพูดนั้น เมื่อครูพูดให้นักเรียนฟังแล้วจะต้องทดสอบการฟังของนักเรียน โดยการให้นักเรียนออกมาพูดด้วย จึงจะรู้ว่านักเรียนออกเสียงได้ถูกต้อง ชัดเจนหรือไม่ การพูดเป็นทักษะที่มีความสำคัญอย่างยิ่งควบคู่กับความเข้าใจในการฟัง การพูดเป็นทักษะที่จะฝึกควบคู่กันไปกับการฟังเสมอและทักษะการฟังและการพูดถือเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียนภาษา จะเห็นได้ว่าทักษะการฟังและการพูดมีความสัมพันธ์กันอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการเรียนภาษาจีนในฐานะภาษาที่สอง มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะในการใช้ภาษาเพื่อประโยชน์ ในการติดต่อสื่อสาร หลิว (Liu, 2007 : 137) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาที่สองมี 4 ขั้นตอนได้แก่

1. ขั้นตอนการรับรู้ (感知阶段 ganzhi jieduan)
2. ขั้นตอนทำความเข้าใจ (理解阶段 lijie jieduan)
3. ขั้นตอนการทบทวน (巩固阶段 gonggu jieduan)
4. ขั้นตอนการนำไปใช้ (运用阶段 yunyong jieduan)

1. ขั้นตอนการรับรู้ (感知阶段 ganzhi jieduan) ลักษณะเด่นของขั้นตอนการรับรู้ คือ การรับรู้เนื้อหาผ่านการมองการฟังและการอ่านโดยสมองจะบันทึกข้อมูลต่าง ๆ เก็บไว้ในส่วนของความจำ ซึ่งสิ่งที่สำคัญที่สุดของขั้นตอนนี้ คือ ความสามารถในการจดจำเนื้อหาต่าง ๆ ของผู้เรียนโดยใช้

วิธีการเลียนแบบเสียงของครูผู้สอน หรือเลียนแบบเสียงที่มาจากสื่อที่ใช้ในการจัดการเรียน การสอน การฝึกทำซ้ำ รวมถึงการสลับที่คำศัพท์หรือรูปประโยคในแบบฝึกหัด เป็นต้น ซึ่งขั้นตอนต่าง ๆ เหล่านี้ สามารถฝึกได้โดยการทำแบบฝึกหัด ซึ่งจากประสบการณ์ ในการเรียนภาษาจีนของผู้เขียน พบว่า การเรียน โดยการเลียนแบบเสียงของครูผู้สอน หรือเสียงของเจ้าของภาษา ผ่านสื่อที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน โดยการฝึกฟังและพูดตามเข้าไปซ้ำมาทุก ๆ วัน จะช่วยให้ผู้เรียนจดจำเนื้อหานั้น ๆ ได้อย่างแม่นยำโดยไม่ต้องท่องจำและสามารถ เรียนรู้คำศัพท์ ไวยากรณ์ รวมทั้งวิธีการใช้ประโยคต่าง ๆ เหล่านี้ได้เป็นอย่างดี

2. ขั้นตอนการทำความเข้าใจ (理解阶段 lijie jieduan) ลักษณะสำคัญของขั้นตอนนี้ คือ การนำความรู้ที่ได้รับจากขั้นตอนการรับรู้มาทำความเข้าใจโดยผ่านกระบวนการคิดวิเคราะห์ และ เชื่อมโยงความรู้เก่ากับความรู้ใหม่ ซึ่งจากประสบการณ์การเรียนและการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน ให้กับผู้เรียนชาวไทยของผู้วิจัย พบว่าหากครูผู้สอนมีการทบทวนความรู้เก่าที่เชื่อมโยงกับเนื้อหาใหม่ ที่จะสอนจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาได้ง่าย

3. ขั้นตอนการทบทวน (巩固阶段 gonggong jieduan) ขั้นตอนการทบทวน เป็นขั้นตอนที่เชื่อมโยงระหว่าง ความรู้ที่ได้จากความจำและทักษะการคิดวิเคราะห์สู่การปฏิบัติจริง ผู้เรียนต้องฝึกปฏิบัติจนกระทั่งกลายเป็นความสามารถในการใช้ภาษาและข้อมูลเหล่านั้นจะถูกบันทึก ลงในสมองจนกลายเป็นความจำระยะยาว จากประสบการณ์ในการเรียนและการสอนภาษาจีนให้กับ ผู้เรียนชาวไทยของผู้เขียนพบว่าหากผู้เรียนนำสิ่งที่ได้ เรียนรู้ในห้องเรียนมาปรับใช้จริงในชีวิตประจำวัน จะทำให้ ผู้เรียนมีความกล้าและมั่นใจในการใช้ภาษามากยิ่งขึ้น เช่น การใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร กับครูผู้สอน เพื่อนร่วมชั้น หรือนักท่องเที่ยวชาวจีน การใช้ภาษาจีนในการโพสต์ ในสื่อออนไลน์ เป็นต้น

4. ขั้นตอนการนำไปใช้ (运用阶段 yunyong jieduan) ถือเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุด และเป็นขั้นตอนที่วัดความสำเร็จในการเรียนภาษาของผู้เรียน ขั้นตอนนี้ครูผู้สอนจะต้องจัดหา สิ่งแวดล้อม จริงหรือคล้ายกับของจริงมาให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติเป็นขั้นตอนที่ต้องการพัฒนา ความสามารถด้านจินตนาการและการสร้างสรรค์ของผู้เรียน สรุปได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อ การพัฒนาทักษะในการฟังและการพูดของผู้เรียน ซึ่งเมื่อประมวลแล้วก็มีอยู่ 3 ด้านหลักคือ ปัจจัยภายใน ที่ส่งผลกระทบต่อทักษะการฟังและการพูดของผู้เรียน ปัจจัยภายนอกที่ส่งผลกระทบต่อทักษะการฟัง

และการพูดของผู้เรียนและปัจจัยด้านความรู้ทางภาษาที่ส่งผลกระทบต่อทักษะการฟังและการพูดของผู้เรียน

1. ปัจจัยภายในที่ส่งผลกระทบต่อกรฟังและการพูด ของผู้เรียน (内部因素对学习者听说能力的影响 neibu yinsu dui xuexizhe tingshuo nengli de yingxiang) กล่าวว่า ผู้เรียนที่มีบุคลิกลักษณะร่าเริง มีมนุษยสัมพันธ์ดี ช่างพูด จะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษามากกว่าผู้เรียนที่มีบุคลิกลักษณะเฉยๆ ไม่ช่างเจรจา นอกจากลักษณะนิสัยดังกล่าวแล้วยังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการเรียนภาษาของผู้เรียน ได้แก่ แรงจูงใจและทัศนคติต่อภาษาที่เรียน แรงจูงใจในการเรียน ความกังวลต่อการเรียนและลักษณะนิสัยล้วนส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการเรียนภาษาของผู้เรียน จะเห็นได้ว่าปัจจัยภายในซึ่งได้แก่แรงจูงใจ ทัศนคติ ลักษณะนิสัย ความกังวลของผู้เรียนเป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการเรียนรู้ของผู้เรียน ดังนั้น ครูผู้สอนควรศึกษาปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพสูงสุด

สมถวิล ธนะโสภณ (2523 : 50 - 55) ได้เสนอแนวทางปฏิบัติในการฝึกให้เด็กพูดภาษาดังนี้

1. การพูดต้องมีแรงจูงใจ แรงจูงใจภายใน ได้แก่ การที่ผู้พูดปรารถนาที่จะบอกสิ่งที่น่าสนใจ สิ่งที่สำคัญแก่ผู้ฟัง แรงจูงใจภายนอกเช่น คะแนนในการสอบพูด ดังนั้นครูจึงต้องคำนึงถึงแรงจูงใจที่จะทำให้ผู้เรียนต้องการพูด ต้องการแสดงความคิดเห็น ไม่ใช่การนำคำพูดของผู้อื่นมาพูด ผู้เรียนควรได้รับแรงหนุนซึ่งจะช่วยให้นักเรียนต้องการตอบด้วยตนเอง
2. การพูดต้องมีผู้ฟัง ครูควรจัดกระบวนการสอนที่ทำให้นักเรียนพูดกับเพื่อนร่วมชั้น ไม่ใช่พูดกับครูเพียงคนเดียว พยายามให้เด็กพูดสิ่งใหม่ ๆ ที่น่าสนใจกับตัวผู้เรียน ไม่ใช่เล่าเรื่องที่ทุกคนได้เรียนมาแล้ว เพราะจะไม่มีใครฟังสิ่งที่ตัวเองรู้แล้ว
3. เวลาที่มีคนพูดปกติมักจะใส่อารมณ์ลงไปในเรื่องที่เขาพูด แสดงความรู้สึกนึกคิด ดังนั้น ครูจึงควรสอนเด็กในเรื่องการใช้ระดับเสียงสูง - ต่ำ
4. การพูดขึ้นอยู่กับสถานการณ์ ควรสร้างสถานการณ์เพื่อกระตุ้นให้เด็กพูด
5. ภาษาพูดก่อนข้างอิสระเด็กควรรู้จักใช้ประโยคสั้น ๆ ซึ่งมักใช้พูดปกติ
6. เด็กควรคุ้นเคยกับการพูดธรรมชาติ เช่น การตอบโต้โดยใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์ แต่สื่อความหมายได้ การใช้คำย่อ เป็นต้น

7. ครูควรคำนึงถึงลักษณะประจำตัวของเด็ก ซึ่งมีผลต่อการร่วมมือในการพูด เช่น ช่างพูด หรือ ขี้อาย ตกใจง่าย ลักษณะเหล่านี้มีผลต่อการพูดภาษา

8. ครูควรใจกว้างยอมรับความคิดเห็นของเด็ก และไม่แก้ไขข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์มากนัก เพราะอาจไปขัดกับความพยายามที่จะเรียบเรียงคำพูดของเด็ก ครูควรคำนึงถึงเฉพาะข้อผิดพลาด ที่ทำให้ความหมายผิดไปเท่านั้น แล้วจึงทบทวนให้นักเรียนทั้งชั้น ได้ฝึกอีกครั้ง

9. การพูดภาษาที่เป็นธรรมชาติ จะเกิดขึ้นได้ในห้องเรียนที่มีบรรยากาศเป็นกันเองระหว่างครูและนักเรียน

10. แบบเรียนที่เป็นรูปสนทนา (Dialogue) จะช่วยการสอนพูดได้ดี เพราะในบทสนทนาจะมีภาษาที่ใกล้เคียงกับภาษาในชีวิตประจำวัน จากที่กล่าวมาข้างต้น

การสอนทักษะภาษาจีน

ได้มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของการสอนทักษะภาษาจีนไว้ ดังนี้

นรินทชัย สะภูริวัฒน์ (2555 : 33) กล่าวว่า หลังจากที่จีนเปิดประเทศและภาษาจีนได้กลายเป็นภาษาที่ได้รับความนิยมศึกษาทั่วโลก แนวคิดการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนได้รับการพัฒนาขึ้น โดยนักการศึกษาจีนได้มีการกำหนดการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ ซึ่งแตกต่างจากการสอนภาษาจีนสำหรับชาวจีนเอง มีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาจีนเป็นภาษาที่สอง อย่างกว้างขวางในประเด็นต่อไปนี้

1. หลักการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศ

การเรียนการสอนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศในปัจจุบันให้ความสำคัญกับการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยการส่งเสริมทักษะภาษา ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการบูรณาการด้านวัฒนธรรม ในการสอนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศ ผู้สอนต้องศึกษาประวัติความเป็นมาและความสัมพันธ์ของปัจจัยทางภาษาด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นระบบเสียง คำศัพท์ หลักภาษา และอักษรจีน และจะต้องให้ความสำคัญแก่การประยุกต์ความรู้เหล่านี้ของผู้เรียนไปใช้ด้วย ผู้สอนต้องแยกให้ออกระหว่างความแตกต่างของ “การศึกษาเกี่ยวกับภาษาจีน” และ “การศึกษาเกี่ยวกับการสอนภาษาจีน” หลี่ จาง และเจียง (Li, Zhang & Jiang. 2008 : 8) เนื่องจากภาษาจีนเป็นอักษรภาพ ลักษณะสำคัญที่ต้องพิจารณาในการจัดการเรียนการสอน จึงแตกต่างจากการสอนภาษาต่างประเทศที่เป็นภาษาคำสะกด โดยลักษณะพิเศษของการสอนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศมีดังนี้

1. เป็นการจัดการเรียนการสอนที่ให้ความสำคัญแก่ความสามารถทางภาษา และการสื่อสารทางภาษา ทั้งนี้ ความสามารถทางภาษาดังกล่าวครอบคลุมระบบเสียง คำศัพท์ หลักภาษา และอักษรจีน เป้าหมายของการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำทักษะภาษาในการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ไปใช้ในบริบทได้

2. เป็นการจัดการเรียนการสอนที่ให้ความสำคัญแก่การฝึกฝนทักษะการประยุกต์ ความรู้เพื่อปรับเปลี่ยนเป็นทักษะ ทั้งนี้ เนื่องจากความรู้เกี่ยวกับภาษาไม่ใช่ทักษะการมีความรู้อย่างเดียว ยังไม่สามารถนำไปใช้ได้ ผู้เรียนต้องมีความสามารถในการประยุกต์ความรู้ดังกล่าวให้กลายเป็นทักษะ ซึ่งกระบวนการดังกล่าวเกิดขึ้นได้จากการฝึกฝนและประยุกต์ใช้อย่างสม่ำเสมอ ดังนั้น ผู้สอนจึงควร ศึกษาและใช้แนวทางการสอนแบบต่าง ๆ เช่น การฟัง - พูด การรับชม - ฟัง และ Total Physical Response เป็นต้น

3. เป็นการเรียนการสอนที่ให้ความสำคัญแก่การรู้จักตัวอักษรจีน เพราะอักษรจีน มีความสำคัญต่อการเรียนภาษาจีนและต้องใช้การจำ ทั้งนี้ “Xiandai Hanyu Tongyong Zibiao” ได้รวบรวมตัวอักษรจีนที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันได้ว่า มีจำนวน 7,000 ตัว และในจำนวนนี้มีอักษรที่ใช้บ่อย ประมาณ 3,500 ตัว และพบว่าอักษรที่ใช้มากที่สุดมีประมาณ 2,500 ตัว ที่ครอบคลุมความถี่ของการใช้ ตัวอักษรทั้งหมดประมาณร้อยละ 99 ในการเรียนภาษาจีน หากสามารถรู้จักและจดจำอักษรจีนที่ใช้บ่อย ประมาณ 2,500 ตัวเหล่านี้ได้ ผู้เรียนก็จะสามารถอ่านเอกสารภาษาจีนทั่วไปได้ ดังนั้นการสอนอักษรจีน จึงมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาจีนเป็นอย่างยิ่ง

4. เป็นการจัดการเรียนการสอนที่บูรณาการการสอนวัฒนธรรม เนื่องจาก ในการเรียนรู้ภาษาหนึ่ง ๆ ผู้เรียนจำเป็นต้องเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมนั้น ๆ ด้วย ภาษากับวัฒนธรรม มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด

5. เป็นการจัดการเรียนการสอนที่ผู้สอนควรจัดสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียน ได้ ฝึกฝนภาษาให้มากที่สุด เนื่องจากการสอนภาษาแตกต่างจากการสอนวิชาที่เป็นเนื้อหาความรู้ การสอน ภาษาต้องเปิด โอกาสให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติ ฝึกฝนและประยุกต์ใช้ภาษาที่ได้เรียนรู้มา ทั้งนี้การจัดการเรียน การสอนในชั้นเรียนมีเวลาและสถานการณ์ที่จำกัด กระบวนการเรียนการสอน จึงควรสร้างโอกาส ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสดูและฝึกในสถานการณ์สมมติให้ใกล้เคียงความจริงมากที่สุด เป็นการจัดการ เรียนรู้ที่มีผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนภาษาในสถานการณ์จริง

6. เป็นการจัดการเรียนการสอนที่ฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เนื่องจากทักษะทางภาษาทั้ง 4 นี้ มีความสัมพันธ์กัน การจัดการเรียนการสอนจึงควรให้ความสำคัญแก่ทักษะทุกด้าน ถึงแม้ทักษะการเขียนตัวอักษรจีนจะยากกว่าทักษะอื่นก็ตาม ผู้สอนก็ไม่ควรละเลย

พรทิพย์ ปรีชาพิทิต (2558 : 29) กล่าวว่า ภาษาจีนในปัจจุบันนับว่ามีความสำคัญ และมีบทบาทเพิ่มมากขึ้น การจัดการเรียนการสอนจึงเป็นสิ่งสำคัญและการเรียนรู้การพูดภาษาจีนที่ดี มีดังนี้

1. ด้านไวยากรณ์ ซึ่งมีความได้เปรียบมากสำหรับผู้เรียนชาวไทย เนื่องจาก ภาษาจีน มีรูปแบบประโยคพื้นฐานที่คล้ายกับภาษาไทยมาก โดยประกอบด้วย ประธาน ตามด้วยภาคแสดง ซึ่งอาจจะเป็นกริยาหรือคำคุณศัพท์และกรรม ซึ่งคล้ายคลึงกับภาษาไทย คือ มีประธานแล้วต่อด้วยกริยาและกรรม ทำให้ง่ายต่อการฝึกฝนการพูดภาษาจีน

2. ด้านคำศัพท์ ซึ่งการนำคำศัพท์มาใช้ในการเรียนการสอนควรใช้คำศัพท์พื้นฐานง่าย ๆ เพื่อที่จะสามารถใช้ในชีวิตประจำวันได้ เพื่อให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญในการเรียน และเมื่อมีความเชี่ยวชาญชำนาญเพิ่มมากขึ้น ก็จะสามารถศึกษาคำศัพท์ภาษาจีนที่สนใจเพิ่มเติม เพื่อให้สามารถพูดภาษาจีนได้คล่องแคล่วขึ้นได้

3. ด้านระบบเสียง สัทอักษรภาษาจีน หรือ HANYU PINYIN เป็นสัทอักษรที่ใช้อักษรละติน กำกับเสียงอ่านของภาษาจีน (อักษรจีน) เป็นเครื่องมือที่สำคัญในการศึกษาระบบเสียงภาษาจีนที่มีประสิทธิภาพแบบหนึ่ง อักษรละตินเป็นอักษรสากลที่นานาชาติใช้เป็นอักษรเขียนภาษาของตนเอง มีประเทศต่าง ๆ กว่า 60 ประเทศที่ใช้อักษรละตินเขียนภาษาของตน สัทอักษรภาษาจีนกำหนดขึ้นตามระบบเสียงของภาษาจีน สัทอักษรจะสามารถช่วยได้ในเรื่องการอ่าน การพูดมีทักษะดีขึ้น

นารีรัตน์ วัฒนเวฬุ (2560 : 97 - 98) ได้กล่าวว่า การเรียนภาษาโดยปกติจะมีการเรียงลำดับ ฟัง พูด อ่านและเขียน ซึ่งต่างจากการเรียนภาษาจีนที่จะเริ่มจากการฟัง เขียน อ่านและพูด ในส่วนของการฟัง อาจเริ่มจากการฟัง ฟังคำศัพท์ที่ต้องการศึกษา ต่อมาไปในเรื่องของการเขียน เมื่อรู้คำศัพท์แล้วมาการเขียน เนื่องจาก การเขียนอักษรจีนมีการเขียนตามลำดับขีด ฝึกเขียนทุกวันจนคล่องมือเมื่อเขียนได้ก็มาในส่วนของ การอ่าน ฟังแล้วมาเขียนและหัดอ่านออกเสียงให้ชัดเจน จนสามารถออกเสียงได้ชัดเจน อาจมีการหัดพูดแลกเปลี่ยนพูดคุยกับเจ้าของภาษา และเพื่อเป็นการฝึกภาษาผู้เรียนควรฟังรายการ วิทยุ รายการที่ชอบ มีการแลกเปลี่ยนพูดคุยกับเจ้าของภาษา เพื่อเป็นการฝึกภาษาให้ดียิ่งขึ้น

สรุปได้ว่า ทักษะการฟังและทักษะการพูด เป็นทักษะที่สำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เป็นทักษะขั้นต้นที่ใช้ควบคู่กันไป โดยเป็นกระบวนการสื่อสาร ที่มีผู้ส่งสาร และผู้รับสาร ทักษะการฟัง และทักษะการพูดนั้น นับว่าเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ ถือได้ว่าเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการจัดการเรียนการสอน ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียนภาษาจีน ทักษะการฟังและทักษะการพูด เป็นสิ่งสำคัญในการใช้สื่อสารที่สำคัญมากอีกด้วย ในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ผู้สอนจึงจำเป็นต้องรู้ความแตกต่างระหว่างเทคนิคการสอน วิธีสอน และแนวคิดทฤษฎีต่าง ๆ แนวทางอย่างหนึ่งในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ คือ เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และฝึกทักษะการฟัง - พูดและสื่อสารได้

ความรู้ด้านคำศัพท์

คำศัพท์เป็นองค์ประกอบหนึ่งสิ่งที่สำคัญของภาษาทุกภาษา เพราะเป็นสิ่งที่มนุษย์ใช้เพื่อสื่อความหมายถึง ความรู้สึกนึกคิด ความต้องการหรือความรู้ต่าง ๆ ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การมีความรู้และความสามารถด้านคำศัพท์ของบุคคล ๆ หนึ่ง ถือเป็นปัจจัยหลักที่จะบ่งบอกว่า บุคคลนั้นสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงใด ในการเรียนการสอนบทเรียนจะต้องช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และมีพัฒนาการในสิ่งที่เรียนอย่างต่อเนื่อง ช่วยให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จ และช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้และมีพัฒนาการในสิ่งที่เรียนอย่างต่อเนื่อง ช่วยให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จ และช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตได้

ความหมายและความสำคัญของคำศัพท์

ราชบัณฑิตยสถาน (2546 : 248) ได้ให้ความหมายไว้ว่า คำ คือ เสียงที่เปล่งออกมาครั้งหนึ่ง ๆ เสียงพูด หรือลายลักษณ์อักษรที่เขียนหรือพิมพ์ขึ้นเพื่อแสดงความคิดเห็น โดยปกติถือว่าเป็นหน่วยที่เล็กที่สุด ที่มีความหมายในตัวเอง

พรสวรรค์ ศรีป้อ (2550 : 128) ได้ให้ความหมายไว้ว่า คำศัพท์ คือ หน่วยเสียงหลาย ๆ หน่วยเสียง มารวมกันเป็นข้อมูลที่รวบรวมความหมายและการออกเสียงของคำที่ใช้ในการสื่อสาร คำศัพท์คำหนึ่งมีองค์ประกอบที่สำคัญสองประการ คือ รูปคำ และความหมาย

สุวิมล มะลิวัลย์ (2553 : 8) กล่าวว่า คำศัพท์ คือ การประสมเสียงให้เป็นคำ เพื่อสื่อความหมายให้รู้ว่า เป็นคน สัตว์ หรือลักษณะอาการต่าง ๆ ซึ่งคำ ๆ หนึ่ง มีหลายความหมาย

หรือวลีในภาษาทั้งหมดมาใช้เป็นตัวแทนในการสื่อสาร ความรู้ ความคิด ความเข้าใจระหว่างบุคคล หรือเฉพาะบุคคล กลุ่มสังคม กลุ่มอาชีพและชนชาติ

สรุปได้ว่า คำศัพท์ หมายถึง คำหรือกลุ่มคำ กลุ่มเสียง ซึ่งมีความหมายที่แน่นอน ที่บอกให้รู้ว่าเป็นคน สัตว์ สิ่งของ หรือสถานที่หรืออาจเป็นอาการหรือลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่ง คำศัพท์ มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียนการสอนภาษา หากพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์อยู่เสมอ ก็จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้อีกด้วย

ความสำคัญของคำศัพท์

ในปัจจุบัน ความสำคัญของคำศัพท์ในการเรียนภาษามีมากขึ้น เนเยน (Neyen. 2003) ได้กล่าวว่า คำศัพท์ที่มีบทบาทสำคัญในการเรียนภาษา โดยเฉพาะการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เนื่องจากนำไปสู่การพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ยิ่งกว่านั้น ครูส่วนใหญ่ต่างก็เห็นด้วยว่าคำศัพท์เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญในการเรียนการสอน เพราะถึงแม้ว่าผู้เรียนจะเก่งด้านหลักไวยากรณ์ แต่ถ้าวินิจฉัยคำศัพท์ที่ไม่สามารถทำให้การสื่อสารมีความหมายได้ นอกจากนี้ ฮันท์ (Hunt. 1998) ยังได้ชี้ให้เห็นความสำคัญของการเรียนคำศัพท์ว่า การใช้คำศัพท์แบบผิด ๆ สร้างความเสียหายในการสื่อสารมากกว่าการใช้ผิดไวยากรณ์ ดังนั้นการที่จะสื่อสารภาษาต่างประเทศได้ดี ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้ด้านคำศัพท์อย่างเพียงพอ และนำไปใช้ได้อย่างถูกต้อง จากเหตุผลหลายประการที่พูดถึงความสำคัญของคำศัพท์ในการเรียนภาษา ได้มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของความสำคัญของการเรียนภาษาไว้ ดังนี้

เฟิง (Feng. 2554 : 34) กล่าวว่า ในการเรียนการสอนภาษาจีนนั้น คำศัพท์ถือว่าเป็นส่วนประกอบที่สำคัญในการเรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาเป็นอย่างยิ่ง นักเรียนที่เรียนภาษาจีนจะต้องจดคำศัพท์ให้มากที่สุด และเรียนรู้วิธีการใช้ให้คล่อง อันจะนำมาซึ่งความรู้ความสามารถ ในการใช้ภาษาที่เหมาะสมและถูกต้อง แต่คำศัพท์ภาษาจีนนั้นมีมากมาย ซึ่งไม่สามารถจำได้ทุกคำ จึงเป็นเรื่องที่ยากจะจำได้ สำหรับคำที่มีการใช้บ่อย หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า คำที่มีความถี่ในการใช้สูงจะมีวงจำกัดไม่มากนัก ซึ่งถ้าหากรวบรวมและแปลความหมายไว้ รวมทั้งมีประโยคตัวอย่างของการใช้ ก็จะให้มีขอบเขตของการจดจำในขั้นต้น อันจะเป็นประโยชน์ต่อการใช้ภาษาเป็นอย่างยิ่ง

เนชั่น (Nation, 1990 : 130) ได้ชี้ว่าคำศัพท์เป็นสิ่งสำคัญมาก และปัญหาของการเรียนภาษาต่างประเทศ คือ ความรู้ด้านคำศัพท์ที่ไม่เพียงพอ ครูผู้สอนภาษาส่วนใหญ่จึงเห็นว่าคำศัพท์ควรจะมีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอน

แม็ค (Mc. 1990) อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าคำศัพท์จะเป็นส่วนสำคัญในการเรียนการสอนภาษา แต่ คริสเตียนเซน (Kritiansen, 1994) ได้กล่าวถึงปัญหาการเรียนคำศัพท์ว่า การเรียนรู้คำศัพท์ในอดีตที่ผ่านมา ผู้เรียนและผู้สอนมักจะคิดว่าเป็นเรื่องที่ยากที่สุดในการเรียนภาษาต่างประเทศ จึงก่อให้เกิดความเพิกเฉยต่อการฝึกฝนคำศัพท์ และไปเน้นที่หลักไวยากรณ์ที่คิดว่าสำคัญและยากที่สุดในการเรียนภาษาต่างประเทศ นอกจากนี้ คริสเตียนเซน ยังได้กล่าวอีกว่า ถึงแม้ว่าความสนใจในเรื่องภาษาเพื่อการสื่อสารและด้านวัฒนธรรมจะมีสูงขึ้น แต่ก็ยังมีงานวิจัยจำนวนมากที่ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้คำศัพท์ ซึ่งเนชั่นได้กล่าวว่า คำศัพท์เป็นสิ่งที่ถูกกลืนมาเป็นเวลานานในการสอนภาษา

สรุปได้ว่า ความสำคัญของการเรียนคำศัพท์ คือ เพื่อต้องการให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในการสื่อสาร และเกิดความเข้าใจในการใช้ภาษา สามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสม เพราะการรู้คำศัพท์จะเป็นพื้นฐานสำคัญในการสื่อสารได้

การฝึกการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน

การเรียนภาษาจีนนั้น องค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่ง คือ การเรียนรู้คำศัพท์ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องที่ได้รับฟังและสามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ ดังที่ พรสวรรค์ สีป้อ (2550) กล่าวไว้ว่า การเรียนรู้คำศัพท์ในการเรียนภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็น เพราะคำศัพท์เป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับทุกทักษะของการเรียนภาษา ซึ่งภาษาเป็นสิ่งที่มนุษย์ใช้สื่อความหมายถึงความรู้สึกนึกคิด ถึงความต้องการการมีความรู้ ซึ่งความสามารถใช้คำศัพท์ของบุคคลคนหนึ่ง ถือเป็นปัจจัยหลักที่จะบ่งบอกว่าบุคคลนั้นสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงใด คำศัพท์จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ทุกคนต้องเรียนรู้และเพิ่มพูนอยู่เสมอ

รัฐพร ศิริพันธุ์ (2561 : 107) กล่าวว่า อุปสรรคสำคัญในการสื่อสารภาษาจีน คือ ความรู้และจำนวนคำศัพท์ไม่เพียงพอ ความรู้ด้านคำศัพท์ในที่นี้ หมายถึง การเข้าใจความหมายของคำศัพท์ การเขียนคำศัพท์ และการนำคำศัพท์ไปใช้ในการสื่อสาร ผู้เรียนมักจะเรียนคำศัพท์แบบแปล และพยายามท่องจำ ซึ่งการเรียนแบบนี้ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถนำมาสื่อสารได้ในสถานการณ์จริง

เจียน (Qian, 1999 : 107) พบว่า ปริมาณคำศัพท์และความลึกซึ้งในความหมายคำศัพท์ของนักเรียนมีส่วนสัมพันธ์อย่างมากกับความเข้าใจในการเรียนภาษาจีน เพราะการเรียนรู้คำศัพท์เป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาจีนให้ประสบความสำเร็จ หากขาดคลังคำศัพท์ที่เพียงพอ ก็จะไม่สามารถ

สื่อสารเป็นประโยคได้ ดังนั้นการจดจำคำศัพท์สำหรับผู้เรียนภาษาจีน ถือได้ว่าเป็นสิ่งสำคัญอย่างมาก โดยได้กล่าวถึง เทคนิคการจดจำคำศัพท์ประกอบด้วย 2 ส่วนสำคัญ ดังนี้ ส่วนแรก คือ ความต่อเนื่อง จะอยู่คงทนตลอดไป หมายถึง ในทุก ๆ วันให้กำหนดจำนวนคำศัพท์แน่นอนในการท่องจำ เมื่อผ่านไป สองสามวันให้กลับมาทบทวนหนึ่งครั้ง ทำแบบนี้ซ้ำไปเรื่อย ๆ จนครบหนึ่งสัปดาห์จะเป็นการช่วย ทบทวนความจำได้ ส่วนที่สอง ลู (Lu, 2553) ได้กล่าวว่าเพิ่มเติมว่า ในการเรียนภาษาผู้เรียน ต้องจำคำศัพท์ แต่หากไม่มีการออกเสียงร่วมด้วยจะทำให้ไม่สามารถจดจำคำศัพท์นั้นได้ หรือถ้าจำได้ อาจจำได้เพียงสั้น ๆ จากประสบการณ์การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ระหว่างการเรียนภาษา หากผู้เรียนฝึกออกเสียงบ่อย ๆ และฝึกฝนอย่างต่อเนื่องจะทำให้จำคำศัพท์และความหมายได้ดีขึ้น และเมื่อได้ใช้บ่อย ๆ ก็จะสามารถเปลี่ยนจากความจำระยะสั้น (Short - term Memory) เป็นความจำ ระยะยาว (Long - term Memory) ทฤษฎีนี้ เรียกว่า ทฤษฎีความจำสองกระบวนการ (Two - process Theory of Memory) สร้างขึ้นโดย แอตคินสันและชิฟฟริน (Atkinson & Shiffrin) ใน ปี ค.ศ. 1968 กล่าวถึง ความจำระยะสั้นหรือความจำทันทีทันใด และความจำระยะยาวว่า ความจำระยะสั้นเป็น ความจำชั่วคราว สิ่งใดก็ตามถ้าอยู่ในความจำระยะสั้น จะต้องได้รับการทบทวนอยู่ตลอดเวลา มิฉะนั้น ความจำสิ่งนั้นจะสลายตัวไปอย่างรวดเร็ว ในการทบทวนดังกล่าว จะไม่สามารถทบทวนทุกสิ่งทีเข้ามา อยู่ในระบบความจำระยะสั้น ดังนั้น จำนวนของสิ่งที่จำได้ในความจำระยะสั้นจึงมีจำกัด

สรุปได้ว่า การฝึกการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน ผู้เรียนจำเป็นจะต้องมีคลังคำศัพท์เพื่อจะ ให้สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ ในการฝึกการเรียนรู้สามารถทำได้หลากหลายวิธี ไม่ว่าจะเป็นการท่องจำ แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดคือการการจดจำความหมายของคำศัพท์เหล่านั้นได้

วิธีการจำคำศัพท์ภาษาจีน

การจะจำคำศัพท์ให้ได้นั้นจะต้องอาศัยวิธีการท่องจำมากมาย เช่น อ่านและออกเสียง คำศัพท์ไปพร้อม ๆ กัน หรืออาจจะเป็นการอ่านออกเสียงในใจ หลังจากอ่านไปแล้วหนึ่งรอบ ให้ทวน ความจำหนึ่งครั้ง โดยการระลึกคำศัพท์ เมื่อทวนความจำหรือระลึกคำศัพท์ไม่ได้ ให้กลับไปดูคำศัพท์ การท่องจำแบบนี้มีจุดประสงค์เพื่อทึ่งข้อมูลคร่าว ๆ ไว้ ในครั้งต่อไป เมื่อเห็นคำศัพท์ก็จะสามารถรับรู้ และระลึกได้ว่า คำนี้มีความหมายว่าอะไรและอ่านออกเสียงอย่างไร ดังนั้นท่องจำให้ได้คร่าว ๆ ของรูปแบบตัวอักษรก็ถือว่าผ่านแล้ว และวิธีการหลังจากนี้ คือ คัดคำศัพท์ที่ถูกต้องลงในสมุด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ เกรบ และสโตรเลอร์ (Grabe & Stroller, 1997 : 98 - 122) ซึ่งระบุว่า การระลึกคำศัพท์ได้อัตโนมัติ นั้น มีประสิทธิภาพมากกว่าการใช้บริบทเพื่อเดาคำศัพท์ เนื่องจาก ใช้ระยะเวลาสั้นกว่ามาก ทั้งนี้การท่องจำคำศัพท์มีวิธีการมากมาย เช่น

1. เทคนิคการจดจำโดยการออกเสียง การอ่านออกเสียงภาษาจีนได้อย่างถูกต้องมีส่วนช่วยในการจดจำคำศัพท์ อันดับแรก จะต้องมีความสนใจในการท่องจำ ให้ความสนใจในรูปแบบตัวอักษรและโครงสร้างของตัวอักษร และอ่านออกเสียงออกมาดัง ๆ โดยฝึกออกเสียงให้ถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์ภาษาจีน ในขณะที่เดียวกันก็คัดคำศัพท์และเขียนอักษรจีนลงในสมุด วิธีการนี้เป็นพื้นฐานที่สำคัญที่จะช่วยในการท่องจำคำศัพท์ภาษาจีน

2. เทคนิคความสนุกสนานผสมผสานกับการจดจำ การทำให้ความน่าเบื่อของการท่องจำภาษาจีนเปลี่ยนเป็นความสนุกสนาน ทำให้การเรียนภาษาจีนไม่น่าเบื่อช่วยให้การจดจำภาษาจีนได้ผลมากยิ่งขึ้น เช่น การนำคำศัพท์มาต่อกันเป็นประโยคคล้องจองเพื่อให้สะดวกในการท่องจำให้คล้องปากมากยิ่งขึ้น การนำจังหวะมาเพิ่มก็จะสามารถทำให้การจดจำคำศัพท์ทำได้ง่ายยิ่งขึ้น นอกจากนี้การจัดการเรียนการสอนในห้องเรียน ผู้สอนสามารถเลือกใช้เทคนิคการสอน โดยใช้เกมในการสอนคำศัพท์ภาษาจีน ซึ่งจากการวิจัยของ สำเนา ศรีประมงค์ (2547 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้เกมคำศัพท์ประกอบการสอน ผลการวิจัยบ่งชี้ว่า การใช้เกมคำศัพท์จะช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้สูงกว่าการสอนด้วยวิธีปกติ นอกจากนี้ เกมการสอนคำศัพท์ยังทำให้ผู้เรียนมีความสนุกสนานช่วยให้จดจำคำศัพท์ได้ดีอีกด้วย

3. เทคนิคการจดจำโดยการใช้บัตรคำศัพท์ การเรียนรู้ในห้องเรียนโดยใช้บัตรคำเป็นสื่อการสอนนั้น ดอร์ช (Dolch, 2001) ได้กล่าวว่า บัตรคำศัพท์เป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งที่จะส่งเสริมให้นักเรียน ได้เรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น บัตรคำศัพท์สามารถใช้สอนคำศัพท์ที่ผู้สอนต้องการให้นักเรียนได้เรียนรู้ ซึ่งคำศัพท์นั้นอาจจะเป็นคำศัพท์ที่เกี่ยวกับวัตถุ สิ่งของ สัตว์ คำคุณศัพท์ สถานที่ ฯลฯ โดยบัตรคำศัพท์แสดงให้เห็นความหมายที่เฉพาะเจาะจงของคำศัพท์นั้น ๆ ผู้สอนสามารถใช้บัตรคำศัพท์ ในการสอนได้หลายรูปแบบ เช่น การใช้บัตรคำศัพท์ในการสอน คำศัพท์การใช้บัตรคำศัพท์ในการฝึกฝนคำศัพท์ การใช้บัตรคำศัพท์ในการอ่านและฝึกเขียน นอกจากนี้การฝึกของผู้เรียนนอกห้องเรียน โดยใช้บัตรคำศัพท์ในการทบทวนคำศัพท์ ยังช่วยในการทบทวนบทเรียน และมีกระบวนการจดจำอย่างเป็นระบบอีกด้วย สอดคล้องกับรายงานวิจัยของ จิราพรรณ สายสืบ (2559 : 10) โดยผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีการพัฒนาทักษะการจำคำศัพท์เพิ่มขึ้นและมีการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนที่ถูกต้องและชัดเจนกว่า เดิมด้วยวิธีการใช้บัตรคำศัพท์ทบทวนด้วยตัวเอง

4. เทคนิคการจำโดยใช้วิธีการขยายคำศัพท์ตามประเภทของคำ โดยผู้เรียนสามารถแบ่งหน่วยคำภาษาจีน ที่มีความสามารถในการสร้างคำศัพท์ออกเป็นประเภทต่าง ๆ ได้แก่ เวลา สถานที่ บุคคลหลังจากนั้น ผู้เรียนสามารถเรียนรู้การขยายคำศัพท์ตามประเภทของคำ เช่น “เทียน 天” หน่วยคำ

ภาษาจีนที่บ่งบอกเวลา สามารถประสมกับคำเป็น “จ้าวเทียน (เมื่อวาน)” “จินเทียน (วันนี้)” “หมิงเทียน (พรุ่งนี้)” ฯลฯ คำว่า “เว่ย 味” เป็นหน่วยคำภาษาจีนที่บ่งบอกรสและกลิ่น สามารถประสมกับคำอื่น เป็นคำว่า “ซวนเว่ย (รสเปรี้ยว)” “เถียนเว่ย (รสหวาน)” “ล่าเว่ย (รสเผ็ด)” เป็นต้น หากผู้เรียนใช้วิธีข้างต้นในการเรียนและจดจำคำศัพท์ภาษาจีน เป็นวิธีการเปลืองแรงน้อยแต่ได้ผลมาก แม้วิธีการสร้างคำแบบนี้อาจจะไม่มีความถูกต้องแม่นยำเพียงพอ แต่ก็ช่วยให้ผู้เรียนจับความหมายของหน่วยคำได้ ผู้เรียนสามารถใช้ความรู้ที่มีใช้หน่วยคำที่สามารถประสมเป็นคำศัพท์ใหม่ ที่ตนเคยเรียนรู้มาสร้างคำใหม่ได้อย่างต่อเนื่อง นานวันเข้าก็จะเรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น ส่งผลให้การเรียนรู้ของเราพัฒนามากขึ้นตามไปด้วย

สรุปได้ว่า การจดจำคำศัพท์ภาษาจีนมีวิธีการหลากหลายรูปแบบที่สามารถกระทำได้ แต่สิ่งที่สำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถใช้คำศัพท์ได้จริง คือ การเปิดใจเรียนรู้คำศัพท์ต่าง ๆ เหล่านั้น

แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ เป็นกระบวนการที่จัดเตรียมการจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน อย่างเป็นระบบ โดยเชื่อมโยงหลักสูตรกับการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และเป็นเสมือนเครื่องมือที่นำผู้เรียนไปสู่เป้าหมายของความสำเร็จตามความคาดหวังของผู้สอน

ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ มีความสำคัญกับครูผู้สอนเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นการวางแผนในการจัดการเรียนการสอนไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้ โดยในแผนการจัดการเรียนรู้นั้นประกอบด้วย กิจกรรมการเรียนรู้ สารการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ สื่อที่ใช้ มีนักการศึกษาหลายท่าน ได้กล่าวถึงความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ ไว้ดังนี้

สุวิทย์ มูลคำ (2549 : 58) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ คือ แผนการเตรียมการสอน หรือกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ล่วงหน้าอย่างเป็นระบบ และจัดทำไว้เป็นลายลักษณ์อักษร โดยมีการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ มากำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550 : 205) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนการจัดกิจกรรมการสอน การใช้สื่อการสอน การวัดและประเมินผลให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ และจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

วิลสัน สุนทรโรจน์ (2551 : 300 - 301) กล่าวว่า แผนการสอนที่ดีจะต้องช่วยให้ การเรียนการสอนประสบความสำเร็จได้ดี ดังนั้น ผู้สอนจึงควรทราบถึงลักษณะของแผนการสอนที่ดี ซึ่งมีดังนี้

1. สอดคล้องกับหลักสูตร และแนวการสอนของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ
2. นำไปใช้ได้จริงและมีประสิทธิภาพ
3. เขียนถูกต้องตามหลักวิชา เหมาะสมกับผู้เรียนและเวลาที่กำหนด
4. มีความกระชับชัดเจน ทำให้ผู้อ่านเข้าใจง่าย และเข้าใจได้ตรงกัน
5. มีรายละเอียดมากพอที่จะทำให้ผู้อ่านสามารถนำไปใช้สอนได้

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ คือ แผนการหรือ โครงการที่เป็นวิธีดำเนินการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน โดยจัดทำเป็นลายลักษณ์อักษรไว้ล่วงหน้าอย่างเป็นระบบ โดยมีความสอดคล้องกับ มาตรฐาน ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้ มีการวัดประเมินผลผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุมาตรฐานการเรียนรู้ อย่างครบถ้วนตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้

สุวิทย์ มูลคำ (2549 : 58) กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ดังนี้

1. ทำให้เกิดการวางแผนวิธีสอนที่ดี วิธีเรียนที่ดี ที่เกิดจากการผสมผสานความรู้ และจิตวิทยาศาสตร์การศึกษา
2. ช่วยให้ผู้สอนมีคู่มือการจัดการเรียนรู้ที่ทำไว้ล่วงหน้าด้วยตนเอง และทำให้ครู มีความมั่นใจในการจัดการเรียนรู้ได้ตามเป้าหมาย
3. ช่วยให้ผู้สอนทราบว่า การสอนของตนได้เดินไปในทิศทางใด หรือทราบว่า จะสอนอะไร ด้วยวิธีใด สอนทำไม สอนอย่างไร จะใช้สื่อและแหล่งเรียนรู้อะไร และจะวัดประเมินผล อย่างไร
4. ส่งเสริมให้ผู้สอนไปศึกษาหาความรู้ ทั้งเรื่องหลักสูตร วิธีจัดการเรียนรู้จะจัดหา และใช้สื่อแหล่งเรียนรู้ ตลอดจนการวัดประเมินผล
5. ใช้เป็นคู่มือสำหรับครูที่มาสอน (จัดการเรียนรู้) แทนได้
6. แผนการจัดการเรียนรู้ที่นำไปใช้และพัฒนาแล้วจะเกิดประโยชน์ต่อวงการศึกษ
7. เป็นผลงานทางวิชาการที่แสดงถึงความชำนาญและความเชี่ยวชาญของครูผู้สอน สำหรับประกอบการประเมินเพื่อขอเลื่อนตำแหน่งและวิทยฐานะให้สูงขึ้น

วันชัย แยมจันทร์ฉาย (2554 : 27) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ถือว่าเป็นหัวใจสำคัญของการจัดการเรียนการสอน เพราะจะเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนของครู จะทำให้ครูดำเนินการสอนไปตามลำดับ ไม่หลงทาง มีระยะเวลาในการทำกิจกรรมของนักเรียนที่ชัดเจน อันจะทำให้การเรียนการสอนเป็นไปตามที่คาดหวัง

สุภาวดี ชันบุญ (2556 : 50) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้หรือแผนการสอน เปรียบได้กับพิมพ์เขียวของวิศวกร หรือสถาปนิกที่ใช้เป็นหลักในการควบคุมงานก่อสร้าง วิศวกรหรือสถาปนิกจะขาดพิมพ์เขียวไม่ได้ฉันใด ผู้เป็นครูก็จะขาดแผนการสอนไม่ได้ฉันนั้น ยิ่งผู้สอนได้จัดทำแผนการสอนด้วยตนเอง ก็ยิ่งให้ประโยชน์แก่ตนเองมากเพียงนั้น ซึ่งแผนการจัดการเรียนรู้มีประโยชน์หรือผลดีที่นักการศึกษาหลายท่าน ได้กล่าวไว้ ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้สอนได้มีโอกาสในการพิจารณาส่วนประกอบต่าง ๆ ของบทเรียนดังกล่าวมาแล้วอย่างรอบคอบ อันส่งผลถึงประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการเรียนรู้ของนักเรียน
2. แผนการเรียนรู้ที่ผู้สอนทำขึ้นเองเป็นการสร้างครูที่ดี เพราะครูผู้สอนมีโอกาสภาคการณ้ล่วงหน้าในกระบวนการเรียนการสอน มีความคิดสร้างสรรค์
3. ทำหน้าที่เปรียบเสมือนผู้เตือนความจำให้แก่ผู้สอน ช่วยไม่ให้สับสน สามารถสอนได้ตรงตามจุดประสงค์ จัดกิจกรรมได้ตามขั้นตอน ใช้สื่อได้เหมาะสม และมีการวัดประเมินผลเป็นระยะ
4. ป้องกันการใช้เวลาว่างอย่างไร้ประโยชน์ การทำแผนการจัดการเรียนรู้ช่วยให้ผู้สอนคำนึงถึงเวลาที่ต้องใช้ การเตรียมบทเรียนมากเกินไป จนเป็นการยึดเยียดความรู้ให้แก่นักเรียนไม่ส่งผลดีต่อการเรียนรู้และเตรียมบทเรียนน้อยไป อาจทำให้ครูผู้สอนต้องสอนทบทวนซ้ำซากจนหมดเวลา
5. ช่วยให้เกิดความมั่นใจในการสอน
6. ช่วยให้การบริหารงานเป็นไปด้วยดี เพราะครูใหญ่และศึกษานิเทศก์ก็มีส่วนในการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ของผู้สอนเป็นข้อมูลในการวางแผนและการนิเทศการศึกษา
7. ประโยชน์สำหรับครูผู้สอนเข้ามาสอนแทน ในกรณีครูประจำไม่สามารถทำการสอนได้ แต่ได้เตรียมการสอนไว้ล่วงหน้าและเก็บไว้ในที่ที่เพื่อนครูสามารถหยิบไปใช้ได้
8. เป็นหลักสูตรที่นักเรียนได้เรียน

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ เป็นอุปกรณ์ในการกำหนดทิศทางในการจัดการเรียนรู้ เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ครูผู้สอนสามารถออกแบบการเรียนรู้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับผู้เรียนได้

ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี ควรมีรายละเอียดที่ชัดเจนในการจัดกิจกรรม ว่าทำอะไร ใช้สื่ออะไร วัดประเมินผลอย่างไร เพื่อให้เกิดอะไร ทั้งนี้การวางแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีจะส่งผลให้นักเรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ จึงได้มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีไว้ ดังนี้

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2545 : 321) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีควรเป็นแผนการสอนที่ให้แนวทางการสอนแก่ผู้สอนอย่างชัดเจน ทั้งด้านจุดประสงค์ การสอนเนื้อหา การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดผลประเมินผล โดยเฉพาะแนวทางการจัดกิจกรรมควรเป็นกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติ ได้คิด ได้ทำ ได้แก้ปัญหา จะได้เกิดทักษะกระบวนการสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

สุวิทย์ มูลคำ (2549 : 59) กล่าวว่า ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี มีดังนี้

1. กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ไว้อย่างชัดเจน ในการสอนเรื่องนั้น ๆ ต้องการให้ผู้เรียนเกิดคุณสมบัติอะไรหรือด้านใด
2. กำหนดกิจกรรมการสอนไว้อย่างชัดเจน และนำไปสู่การเรียนรู้ตามจุดประสงค์ได้จริง ระบุบทบาทของครูผู้สอนและผู้เรียนไว้อย่างชัดเจนว่า จะต้องทำอะไร จึงจะทำให้การเรียนการสอนบรรลุผล
3. กำหนดสื่ออุปกรณ์หรือแหล่งเรียนรู้ไว้ชัดเจน จะใช้สื่ออุปกรณ์ หรือแหล่งเรียนรู้ อะไรช่วยได้บ้าง และจะใช้อย่างไร
4. กำหนดวิธีวัดและประเมินผลไว้อย่างชัดเจน จะใช้วิธีการและเครื่องมือในการวัดและประเมินผลใด เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้
5. ยืดหยุ่นและปรับเปลี่ยนได้ ในกรณีเมื่อมีปัญหาในการนำไปใช้ หรือไม่สามรถกำหนดการจัดการเรียนรู้ตามแผนนั้นได้ ก็สามารถปรับเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นได้ โดยไม่กระทบต่อการจัดการเรียนการสอนหรือผลการเรียนรู้
6. มีความทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์ ความเคลื่อนไหวต่าง ๆ และสอดคล้องกับสภาพจริงที่ผู้เรียนดำเนินชีวิตอยู่

7. แปลความได้ตรงกัน แผนการจัดการเรียนรู้ที่เขียนขึ้นจะต้องสื่อความหมายได้ตรงกัน เขียนให้อ่านเข้าใจง่าย กรณีมีการสอนแทนหรือเผยแพร่ ผู้นำไปใช้สามารถเข้าใจและนำไปใช้ได้ตามจุดประสงค์ของผู้เขียนแผนการจัดการเรียนรู้

8. มีการบูรณาการ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีจะสะท้อนให้เห็นการบูรณาการแบบองค์รวมของเนื้อหาสาระการเรียนรู้และวิธีการจัดการเรียนรู้เข้าด้วยกัน

9. มีการเชื่อมโยงความรู้ไปอย่างต่อเนื่อง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำความรู้หรือประสบการณ์เดิม มาเชื่อมโยงกับความรู้หรือประสบการณ์ใหม่ และนำไปใช้ในชีวิตจริง หรือกับการเรียนในเรื่องต่อไป

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีนั้นต้องมีกำหนดจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรม การเรียนการสอน สื่อแหล่งเรียนรู้ การวัดประเมินผลไว้อย่างชัดเจน สอดคล้องกับสภาพของผู้เรียน และเน้นให้ผู้เรียน ได้ลงมือปฏิบัติจริง สามารถเชื่อมโยงความรู้เดิมไปสู่ประสบการณ์ใหม่ได้

องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ดังต่อไปนี้

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2545 : 298) องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้เกิดจากความพยายามตอบคำถามต่อไปนี้

1. สอนอะไร (หน่วย เรื่อง ความคิดรวบยอด หรือสาระสำคัญ)
2. เพื่อจุดประสงค์อะไร (จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม)
3. ตัวสาระอะไร (โครงร่างเนื้อหา)
4. ใช้วิธีการใด (กิจกรรมการเรียนการสอน)
5. ใช้เครื่องมืออะไร (สื่อการเรียนการสอน)
6. ทราบได้อย่างไรว่าประสบความสำเร็จหรือไม่ (การวัดประเมินผล) เพื่อหาคำตอบดังกล่าว จึงกำหนดให้แผนการจัดการเรียนรู้ มีองค์ประกอบดังนี้ วิชาหน่วยที่สอนและสาระสำคัญ (ความคิดรวบยอดของเรื่อง) จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน วัดผลประเมินผล ดังนั้นในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ จึงต้องเขียนให้ครบทุกหัวข้อดังกล่าว

กระทรวงศึกษาธิการ (2546 : 93) กล่าวถึงองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1. หน่วยที่ และชื่อหน่วย ชั้นที่สอน และเวลาที่สอน

2. หน่วยการเรียนรู้จัดเป็นแผนการจัดการเรียนรู้อยู่ย ก็คือ หัวข้อเรื่องการเรียนรู้จะเป็นที่แผน ขึ้นกับหัวข้อการเรียนรู้ที่กำหนดในสาระการเรียนรู้

3. จุดประสงค์การเรียนรู้ กำหนดมาจากผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

4. สาระการเรียนรู้ คือ เนื้อหาการเรียนรู้ที่เป็นหัวข้อย่อยที่จะสอน

5. กระบวนการจัดการเรียนรู้คือ การจัดวิธีการสอนและกิจกรรมการเรียนรู้ที่ครูและนักเรียนจะต้องปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอน

6. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ คือ การกำหนดวิธีการวัดผลและประเมินผล เช่น การสังเกต การตรวจผลงาน การทดสอบ เป็นต้น การวัดผลและประเมินผลจะกำหนดเกณฑ์การสังเกต การตรวจผลงาน และพฤติกรรมกรเรียน ซึ่งเป็นการประเมินจากสภาพจริง

7. สื่อและแหล่งการเรียนรู้ จะกำหนดหนังสือประกอบการเรียน สถานที่ที่จะศึกษา วิทยากร เป็นต้น

บุรุษย์ ศิริมหาสาคร (2547 : 17) กล่าวถึงองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ว่า ควรมีส่วนประกอบที่สำคัญอย่างน้อย 3 ส่วน คือ

1. จุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน (Objective)

2. การเรียนการสอนที่ทำให้บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้ (Learning)

3. การวัดและประเมินผล เพื่อตรวจสอบว่า ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้หรือไม่ (Evaluation)

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2540 : 104) ได้เสนอองค์ประกอบในแผนการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. มโนคติ คือ การมุ่งเน้นให้เกิดมโนคติหรือความคิดรวบยอด/หลักการอะไรบ้าง

2. วัตถุประสงค์ เป็นวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เพื่อทราบว่ามียุจุดประสงค์อย่างไร

3. เนื้อหา กำหนดให้ชัดเจนว่ามีเนื้อหาอะไรบ้าง

4. กิจกรรมการเรียน กำหนดกระบวนการเรียนการสอนให้เหมาะสม

5. สื่อการเรียน เลือกใช้เอกสารหรือวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ ให้เหมาะสม

สรุปได้ว่า การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้นั้น ควรมีองค์ประกอบที่สำคัญครบ เพื่อสามารถทำให้ผู้สอนสามารถจัดการเรียนรู้ได้ตรงตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ และเพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนบรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้หรือไม่

หลักในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

ได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้หลักในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้
 อากรณ ใจเที่ยง (2550 : 218) กล่าวไว้ว่า การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ มีลำดับ
 ขั้นตอน ดังนี้

1. วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา รายปี หรือรายภาค และหน่วยการเรียนรู้ที่สถานศึกษาจัดทำขึ้น เพื่อประโยชน์ในการเขียนรายละเอียดของแต่ละหัวข้อของแผนการจัดการเรียนรู้
2. วิเคราะห์ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังเพื่อนำมาเขียนเป็นจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยให้ครอบคลุมพฤติกรรมทั้งด้านความรู้ ทักษะ/กระบวนการ เจตคติและค่านิยม
3. วิเคราะห์สาระการเรียนรู้ โดยเลือกและขยายสาระที่เรียนรู้ให้สอดคล้องกับผู้เรียนชุมชน และท้องถิ่น
4. วิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยเลือกรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
5. วิเคราะห์กระบวนการประเมินผล โดยเลือกใช้วิธีการวัดและประเมินผลที่สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้
6. วิเคราะห์แหล่งการเรียนรู้ โดยคัดเลือกสื่อการเรียนรู้และแหล่งการเรียนรู้ทั้งในและนอกห้องเรียนให้เหมาะสมสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้

สำลี รัตสุทธิ และคณะ (2544 : 114) ได้กล่าวสรุปขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ตามที่ผู้รู้เสนอไว้ดังต่อไปนี้

1. กำหนดหรือเลือกรูปแบบ ตัดสินใจว่าจะเอารูปแบบใด
2. กำหนดชื่อสาระการเรียนรู้ (ชื่อเรื่อง)
3. วิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ แล้วเขียนเป็นจุดประสงค์หรือจะใช้ชื่อมาตรฐานการเรียนรู้ก็ได้
4. กำหนดมาตรฐานหรือจุดประสงค์ที่วิเคราะห์ไว้แล้ว ที่มีความสัมพันธ์กับสาระการเรียนรู้ที่กำหนด เพื่อนำไปเขียนในแผนการจัดการเรียนรู้
5. วิเคราะห์สาระการเรียนรู้เป็นรายละเอียดสำหรับนำไปจัดการเรียนรู้ต่อไป
6. ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ กำหนดเทคนิควิธีการถ่ายทอดที่ดี
7. กำหนดเรื่องให้เหมาะสมกับสาระ
8. จัดทำลำดับขั้นตอนการจัดกิจกรรม โดยคำนึงถึง

8.1 ธรรมชาติวิชา

8.2 ผู้เรียนเป็นสำคัญ

8.3 การเชื่อมโยงการเรียนรู้

8.4 การเรียนรู้แบบองค์รวม 1 บูรณาการ

9. กำหนดวิธีการวัดและประเมินผล

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ควรจะมีหลักในการจัดสร้างที่ดี เพื่อให้แผนการจัดการเรียนรู้ มีองค์ประกอบที่ครบถ้วนสำหรับการจัดการเรียนรู้

ประโยชน์ของแผนการจัดการเรียนรู้

มีนักการศึกษาหลายท่าน ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ดังต่อไปนี้
 สาลี รักสุทธี (2544 : 101) ได้สรุปประโยชน์ของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. ทำให้การดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีขั้นตอน ไม่สับสน
 วนไปวนมา
2. ทำให้เกิดกระบวนการจัดหรือวัดอย่างมีระบบ
3. ทำให้เกิดการเคลื่อนไหวเป็นลำดับขั้นตอนจากหัวไปท้าย จากง่ายไปยาก
4. เป็นรูปธรรมชัดเจน มองเห็นความเคลื่อนไหวของกิจกรรมอย่างสอดคล้อง
 เป็นลูกโซ่สัมพันธ์กันตลอดตั้งแต่เริ่มจนจบ
5. ผู้เรียน ได้ปฏิบัติอย่างชัดเจนมีขั้นตอน มีผลสะท้อนกลับอย่างฉับพลัน
6. ผู้เรียน ได้ร่วมกิจกรรมอย่างมีชีวิตชีวา มีความสุขสนุกสนานกับการเรียน
7. ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้

เขียน วันทนิยตระกูล (2552 : 2) กล่าวว่า ประโยชน์ของแผนการจัดการเรียนรู้ มีดังนี้

1. ทำให้เกิดการวางแผนวิธีสอน วิธีเรียนที่มีความหมายยิ่งขึ้น เพราะเป็นการจัดทำ
 ที่มีหลักการที่ถูกต้อง
2. ช่วยให้ผู้มีคู่มือการสอนที่ทำด้วยตนเอง ทำให้เกิดความสะดวกในการจัด
 การเรียนการสอน ทำให้สอนได้ครบถ้วนตรงตามหลักสูตร และสอนได้ทันเวลา
3. เป็นผลงานวิชาการที่สามารถเผยแพร่เป็นตัวอย่างได้
4. ช่วยให้ความสะดวกแก่ครูผู้มาสอนแทน ในกรณีที่ผู้สอนไม่สามารถเข้าสอนได้

สรุปได้ว่า ประโยชน์ของแผนการจัดการเรียนรู้ คือ เป็นกรอบและทิศทางในการจัดการเรียนรู้
 ทำให้สะดวกต่อการจัดการเรียนรู้ และทำให้ผู้เรียนได้เรียนตามจุดประสงค์และสามารถบรรลุเป้าหมาย

การเรียนตามที่ตั้งไว้ แผนการจัดการเรียนรู้จะเกิดประโยชน์ได้มากที่สุด ต้องคำนึงถึงความสอดคล้องกับความถนัด ความสนใจของผู้เรียนและสอดคล้องกับมาตรฐาน ตัวชี้วัดที่กำหนดในหลักสูตรด้วย

ประสิทธิภาพ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542 (2546 : 667) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับประสิทธิภาพไว้ว่า ประสิทธิภาพหมายถึงความสามารถอันทำให้เกิดผลในงาน

ความหมายของประสิทธิภาพ

มีนักการศึกษาหลายท่าน ได้กล่าวถึงความหมายของประสิทธิภาพไว้ดังต่อไปนี้

ประเวศน์ มหารัตน์สกุล (2542 : 113 - 114) กล่าวว่า ประสิทธิภาพ หมายถึง การใช้คนน้อยกว่างาน แต่สามารถทำงานได้สำเร็จ ไม่ว่าจะเป็นการบรรลุความสำเร็จในรูปแบบของภารกิจ นโยบาย เป้าหมาย หรือวัตถุประสงค์ก็แล้วแต่ ผลงานที่สำเร็จได้ใช้คนและทุนพอดีกับงาน และยังผลงานที่สำเร็จได้ใช้คนและทุนต่ำมากเท่าใด ยิ่งถือว่าเกิดประสิทธิภาพได้มากเท่านั้น

กฤษณ์ อุทัยรัตน์ (2545 : 350) กล่าวว่าประสิทธิภาพ หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ที่บรรลุแล้ว โดยการเทียบกับทรัพยากรที่ใช้ไป

มนต์ชัย เทียนทอง (2545 : 131) กล่าวว่า ประสิทธิภาพ หมายถึง ความสามารถของบทเรียนที่ทำให้ผู้เรียนมีความสามารถทำแบบทดสอบระหว่างเรียน หรือแบบทดสอบหลังเรียน ได้บรรลุวัตถุประสงค์ในระดับเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนดไว้

ราชบัณฑิตยสถาน (2546 : 667) ได้ให้ความหมายว่า ประสิทธิภาพ หมายถึง ความสามารถที่ทำให้เกิดผลในการทำงาน

ดริคเกอร์ (Drucker. 1979) กล่าวว่าประสิทธิภาพ หมายถึง ความสามารถในการใช้ทรัพยากรในกระบวนการเปลี่ยนแปลงเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายขององค์กรได้

สรุปได้ว่า การหาประสิทธิภาพของสื่อวัตกรรมการเรียน หมายถึง การประเมินสื่อวัตกรรมการเรียนตามกระบวนการพิจารณาคุณค่าของสื่อวัตกรรมการเรียนนั้น ๆ อย่างมีระบบ ว่ามีคุณภาพหรือไม่ ก่อนที่จะนำไปใช้ในกระบวนการเรียนการสอนหรือนำไปเผยแพร่ต่อไป

การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้

การหาประสิทธิภาพวิธีการหรือนวัตกรรมที่ใช้ในการพัฒนาการเรียนรู้อย่างเช่น ชุดการสอนแบบฝึก แผนการสอน บทเรียนสำเร็จรูปหรือกิจกรรมการเรียนรู้ใหม่ ๆ ที่ผู้สอนพัฒนาขึ้น ควรมี

ความถูกต้องด้านเนื้อหา และขั้นตอนที่กำหนดขึ้นควรมีความเหมาะสมกับนักเรียน นักวิชาการศึกษา ได้กล่าวถึง การหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ

พิรุณรักษ์ พลหล้า (2558 : 41) การหาประสิทธิภาพของแผนการเรียนรู้ หมายถึง การนำแผนการเรียนรู้ไปทดลองใช้ (Try - Out) สอดคล้องกับ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2540 : 142 - 143) คือนำไปทดลองใช้ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ แล้วนำผลมาปรับปรุงแก้ไขและนำไปทดลองสอนจริง (Train Run) เพื่อให้ได้ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. เกณฑ์การหาประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับของประสิทธิภาพของแผนการเรียนรู้ ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เป็นระดับที่ผู้ทำแผนการเรียนรู้จะพึงพอใจมาก ว่าหากแผนการเรียนรู้ มีประสิทธิภาพถึงระดับนั้นแล้ว แผนการเรียนรู้นั้นก็มีคุณค่าที่จะนำไปสอนนักเรียน

2. เกณฑ์การหาประสิทธิภาพ กำหนดเป็นเกณฑ์ที่ผู้สอนคาดหวังว่า ผู้เรียน จะเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้เรียนทั้งหมด ต่อร้อยละของผลการทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนทั้งหมด นั้นคือ E_1/E_2 ประสิทธิภาพของกระบวนการ/ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ตัวอย่าง 75/75 หมายความว่า เมื่อเรียนจบแผนการเรียนรู้แล้วผู้เรียนจะสามารถทำแบบฝึกหัดหรืองาน ได้ผลเฉลี่ยร้อยละ 75 และ ทำแบบทดสอบหลังเรียน ได้ผลเฉลี่ยร้อยละ 75

การที่จะกำหนดเกณฑ์ E_1/E_2 ให้มีค่าเท่าใดนั้น ให้ผู้สอนเป็นผู้พิจารณาตามความพอใจ โดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้ ความจำ มักจะตั้งไว้ 75/75, 80/80 หรือ 85/85 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะ อาจจะตั้งไว้ต่ำกว่านี้ เช่น 70/70 เป็นต้น อย่างไรก็ตามไม่ควรตั้งเกณฑ์ไว้ต่ำ เพราะตั้งไว้เท่าใด มักจะได้ผลเท่านั้น

3. การหาประสิทธิภาพของแผนการเรียนรู้ เมื่อพัฒนาแผนการเรียนรู้ขึ้นเป็นต้นฉบับ แล้วต้องนำไปหาประสิทธิภาพเสร็จแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขดังขั้นตอนต่อไปนี้

3.1 การทดลองแบบเดี่ยว (1 : 1) เป็นการนำแผนการเรียนรู้ไปทดลองใช้ กับนักเรียน 1 คน คำนวณหาประสิทธิภาพเสร็จแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น

3.2 การทดลองแบบกลุ่ม (1 : 10) เป็นการนำแผนการเรียนรู้ไปทดลองใช้ กับนักเรียน 6 - 10 คน คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น

3.3 การทดลองแบบภาคสนาม (1 : 100) เป็นการนำแผนการเรียนรู้ไปทดลองใช้ กับนักเรียน 30 - 100 คน คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น

วาโร เฟ็งสวัสต์ (2545 : 42 - 46) ได้กล่าวถึง ประสิทธิภาพและการกำหนดเกณฑ์ การหาประสิทธิภาพของนวัตกรรมทางการศึกษา ซึ่งมีความหมายรวมถึงแผนการสอนด้วย มีรายละเอียดดังนี้

1. เกณฑ์การหาประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับของประสิทธิภาพของนวัตกรรม ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เป็นระดับที่ผู้ผลิตนวัตกรรมพึงพอใจว่า ถ้าหากนวัตกรรม มีประสิทธิภาพถึงระดับที่กำหนดแล้ว ก็มีคุณค่าพอที่จะนำไปใช้ได้ และคุ้มค่าแก่การลงทุนผลิตออกมา การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพกระทำได้โดยการประเมินพฤติกรรมผู้เรียน 2 ประเภท คือ พฤติกรรม ต่อเนื่อง (กระบวนการ) และพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (ผลลัพธ์)

1.1 พฤติกรรมต่อเนื่อง (Transitional Behavior : E_1) คือ ประเมินผลต่อเนื่อง ประกอบด้วยพฤติกรรมย่อยหลาย ๆ พฤติกรรม เรียกว่ากระบวนการ “Process” ของผู้เรียน ที่เกิดจากการประกอบกิจกรรมกลุ่มและรายบุคคล ซึ่งได้แก่ งานที่มอบหมาย หรือกิจกรรมอื่นใดที่ผู้สอน กำหนดไว้

1.2 ประเมินพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (Terminal Behavior : E_2) คือ ประเมินผลลัพธ์ (Products) ของผู้เรียน โดยพิจารณาจากการสอบหลังเรียน

การกำหนดประสิทธิภาพเป็น E_1 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ และ E_2 ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ซึ่งการที่จะกำหนดเกณฑ์ E_1/E_2 มีค่าเท่าใดนั้น ผู้สอนจะเป็นผู้พิจารณา โดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้ความจำมักจะตั้งค่าไว้ 80/80, 85/85, และ 90/90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะ อาจตั้งไว้ต่ำกว่านี้ เช่น 75/75 เป็นต้น

เกณฑ์ประสิทธิภาพ E_1/E_2 เช่น 90/90 มีความหมาย ดังนี้

90 ตัวแรก หมายความว่าเมื่อเรียนจากนวัตกรรมแล้ว ผู้เรียนจะสามารถทำ แบบฝึกหัดหรืองาน ได้เฉลี่ย 90% หรือ ร้อยละ 90

90 ตัวหลัง หมายความว่า ผู้เรียนทำการทดสอบหลังใช้นวัตกรรม ได้เฉลี่ย 90% หรือ ร้อยละ 90

2. ขั้นตอนการหาประสิทธิภาพของนวัตกรรมการศึกษา คือ เมื่อผลิตนวัตกรรม เสร็จเรียบร้อยแล้ว จะต้องนำไปหาประสิทธิภาพตามขั้นตอน ดังนี้

2.1 1 : 1 (หรือแบบเดี่ยว) คือ ทดลองกับนักเรียน 1 คน โดยใช้เด็กอ่อน ปานกลาง และเก่ง โดยทดลองกับเด็กอ่อนก่อน ทำการปรับปรุงแล้วทดลองกับเด็กปานกลาง แล้วจึงนำไปทดลองกับเด็กเก่ง ในกรณีสถานการณ์ไม่อำนวยให้ทดลองกับเด็กอ่อนหรือปานกลาง คำนวณหาประสิทธิภาพ แล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น โดยปกติคะแนนที่ได้ต่ำกว่าเกณฑ์มาก โดยจะได้ค่า E_1/E_2 ประมาณ 60/60

2.2 1 : 10 (หรือแบบกลุ่ม) คือ ทดลองกับผู้เรียน 6 - 10 คน คณะผู้เรียนทั้งเก่งและอ่อน คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วทำการปรับปรุง ซึ่งในครั้งนี้จะเพิ่มขึ้นเกือบเท่าเกณฑ์ หรือห่างจากเกณฑ์ประมาณร้อยละ 10 นั่นคือ ค่า E_1/E_2 ประมาณ 70/70

2.3 1 : 100 (หรือภาคสนาม) คือ ทดลองกับผู้เรียน 40 - 100 คน คณะผู้เรียนทั้งเก่งและอ่อน คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วทำการปรับปรุง ซึ่งในครั้งนี้อาจได้ใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้

3. การยอมรับหรือไม่ยอมรับประสิทธิภาพของนวัตกรรมทางการศึกษา เมื่อทดลองใช้แผนการจัดการเรียนรู้ภาคสนามแล้ว ให้เทียบค่า E_1/E_2 ที่ได้จากแผนการจัดการเรียนรู้กับค่า E_1/E_2 ของเกณฑ์ เพื่อดูว่าเราจะยอมรับประสิทธิภาพหรือไม่ การยอมรับประสิทธิภาพของแผนหรือนวัตกรรมศึกษานั้น มี 3 ระดับ คือ

3.1 สูงกว่าเกณฑ์เมื่อประสิทธิภาพของนวัตกรรมสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ไม่เกินร้อยละ 2.5

3.2 เท่าเกณฑ์เมื่อประสิทธิภาพของนวัตกรรมเท่ากับหรือสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ไม่เกินร้อยละ 2.5

3.3 ต่ำกว่าเกณฑ์ แต่ยอมรับว่ามีประสิทธิภาพ เมื่อประสิทธิภาพของนวัตกรรมต่ำกว่าเกณฑ์ แต่ไม่ต่ำกว่า 2.5%

สรุปได้ว่าเกณฑ์ในการหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้หรือเครื่องมือ จะนิยมตั้ง 70/70, 80/80, 85/85 และ 90/90 ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับธรรมชาติของวิชาและเนื้อหาที่นำมาสร้างแผนการจัดการเรียนรู้นั้น ถ้าเป็นวิชาที่ค่อนข้างยากก็อาจตั้งเกณฑ์ไว้ 70/70, 75/75 หรือ 80/80, 85/85 สำหรับวิชาที่มีเนื้อหาง่ายก็อาจตั้งเกณฑ์ไว้ 90/90 เป็นต้น นอกจากนี้การตั้งเกณฑ์จะมีค่าความคลาดเคลื่อน เท่ากับร้อยละ 2.5 นั่นคือ ถ้าตั้งเกณฑ์ไว้ที่ 90/90 เมื่อคำนวณแล้วค่าที่ถือว่าใช้ได้คือ 87.50/87.50

ดัชนีประสิทธิผล

ดัชนีประสิทธิผล

ดัชนีประสิทธิผลเป็นตัวเลขที่แสดงถึงความก้าวหน้าการเรียนของผู้เรียน โดยการเทียบคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากคะแนนทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียน

ความหมายของดัชนีประสิทธิผล

มีนักศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของดัชนีประสิทธิผลไว้ดังนี้

เมธา พงศาสดร์ (2549 : 4) กล่าวว่าดัชนีประสิทธิผล หมายถึง ค่าสถิติที่ใช้ในการประเมินสื่อประกอบการเรียนการสอน ซึ่งถือว่าเป็นค่าที่แสดงความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียน

ณัฐิญา มุกสิกวงค์ (2551 : 8) ได้ให้ความหมายของดัชนีประสิทธิผลว่า ตัวเลขที่แสดงความก้าวหน้าของผู้เรียน โดยใช้สื่อการเรียนการสอน เปรียบคะแนนที่เกิดขึ้นจากการทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนที่ได้รับจากการทดสอบหลังเรียน

ดวงมาลา จาริขานนท์ (2551 : 8) ได้ให้ความหมายของดัชนีประสิทธิผลว่า ประสิทธิภาพ หมายถึง ตัวเลขที่แสดงความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียน โดยใช้สื่อการเรียนการสอน เปรียบเทียบคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากการทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียน

บุญชม ศรีสะอาด (2553 : 157 - 159) กล่าวว่า ดัชนีประสิทธิผล หมายถึง วิธีการตรวจสอบคุณภาพของสื่อ เพื่อให้ทราบว่า สื่อการเรียนการสอน วิธีการสอนหรือนวัตกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นส่งผลให้ผู้เรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนมากน้อยเพียงใด โดยที่นำสื่อที่พัฒนาขึ้นนั้นไปทดลองกับผู้เรียนที่อยู่ในระดับที่เหมาะสมกับสื่อที่สร้างขึ้น แล้วนำผลจากการทดลองมาวิเคราะห์หาค่าประสิทธิผล เพื่อทราบถึงความสามารถในการให้ผลอย่างชัดเจนและแม่นยำจากการใช้สื่อ

สรุปได้ว่า ดัชนีประสิทธิผล หมายถึง ความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียนหลังจากที่ได้ศึกษานวัตกรรมหรือสื่อต่าง ๆ โดยเปรียบเทียบคะแนนที่เพิ่มขึ้น จากการทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียน การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาดัชนีประสิทธิผลจากการใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

การหาดัชนีประสิทธิผล

เผชิญ กิจระการ (2544 : 44 - 51) กล่าวว่า การหาดัชนีประสิทธิผลว่าเป็นการประเมิน

ความแตกต่างของค่าคะแนนใน 2 ลักษณะ คือ ความแตกต่างของคะแนนการทดสอบก่อนเรียน และคะแนนการทดสอบหลังเรียน หรือเป็นการทดสอบเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่าง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในทางปฏิบัติส่วนมากจะเน้นที่ผลความแตกต่างที่แท้จริงมากกว่า ผลของความแตกต่างทางสถิติ แต่ในบางกรณีการเปรียบเทียบเพียง 2 ลักษณะ ก็อาจจะยังไม่เป็นที่เพียงพอ เช่น ในกรณีของการทดลองใช้สื่อการเรียนการสอนครั้งหนึ่งปรากฏว่า กลุ่มที่ 1 การทดสอบก่อนเรียนได้คะแนนร้อยละ 18 การทดสอบหลังเรียนได้คะแนนร้อยละ 67 และกลุ่มที่ 2 การทดสอบก่อนเรียนได้คะแนนร้อยละ 27 การทดสอบหลังเรียนได้คะแนนร้อยละ 74 ซึ่งเมื่อนำผลการวิเคราะห์ทางสถิติ ปรากฏว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้ง 2 กลุ่ม แต่เมื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนระหว่างทั้งสอง ปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกัน ซึ่งไม่สามารถระบุได้ว่า เกิดขึ้นเพราะการทดลอง (Treatment) นั้นหรือไม่ เนื่องจากการทดสอบทั้งสองกรณีมีคะแนนพื้นฐาน (คะแนนทดสอบก่อนเรียน) แตกต่างกัน ซึ่งจะส่งผลถึงคะแนนการทดสอบหลังเรียน ที่เพิ่มขึ้นได้สูงสุด ดัชนีประสิทธิผลมีหลายรูปแบบในการหาค่าดังนี้

$$E.I. = \frac{\text{ผลรวมของคะแนนทดสอบหลังเรียน} - \text{ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}{(\text{จำนวนนักเรียน} \times \text{คะแนนเต็ม}) - \text{ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}$$

$$\text{หรือ} = \frac{P_2 - P_1}{100 - P_1}$$

จำนวนเศษของ E.I. จะเป็นเศษที่ได้จากการวัดระหว่างการทดสอบก่อนเรียน (P_1) และการทดสอบหลังเรียน (P_2) ซึ่งคะแนนทั้งสองชนิดนี้ จะแสดงค่าร้อยละของคะแนนรวมสูงสุด ที่ทำได้ร้อยละ 100 ตัวหารดัชนี คือ ความแตกต่างระหว่างคะแนนทดสอบก่อนเรียน (P_1) และคะแนนสูงสุดที่นักเรียนสามารถทำได้

ดัชนีประสิทธิผล สามารถนำมาประยุกต์ใช้เพื่อประเมินสื่อ โดยเริ่มจากการทดสอบก่อนเรียน ซึ่งเป็นตัววัดว่าผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานอยู่ในระดับใด รวมถึงการวัดความเชื่อ เจตคติ และความตั้งใจของผู้เรียน นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบมาแปลงให้เป็นร้อยละ หากคะแนนสูงสุดที่เป็นไปได้ จากนั้นนำนักเรียนเข้ารับการทดลอง เสร็จแล้วทำการทดสอบหลังเรียน นำคะแนนที่ได้มาหาดัชนีประสิทธิผล

โดยนำคะแนนก่อนเรียนไปลบออกจากคะแนนหลังเรียน ได้ทำได้นำมาหารด้วยค่าที่ได้จากค่าทดสอบก่อนเรียนสูงสุดที่ผู้เรียนสามารถทำได้ ลบด้วยคะแนนทดสอบก่อนเรียน โดยทำให้อยู่ในรูปร้อยละ การคำนวณหาดัชนีประสิทธิผล พบว่า มีค่าอยู่ระหว่าง -1.00 ถึง 1.00 หากค่าทดสอบก่อนเรียนเป็น 0 และการทดสอบหลังเรียน ปรากฏว่านักเรียนไม่มีการเปลี่ยนแปลง คือ ได้คะแนน 0 เท่าเดิม ดังนี้

$$E.I. = \frac{P_2 - P_1}{100 - P_1} = \frac{0\% - 0\%}{100\% - 0\%} = \frac{0\%}{100\%} = 0.00$$

แต่ถ้าคะแนนทดสอบก่อนเรียน (P_1) = 0 และคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนนักเรียนทำได้สูงสุด คือ เต็ม (P_2) = 100 ค่า E.I. จะเท่ากับ 1.00 ดังนี้

$$E.I. = \frac{P_2 - P_1}{100 - P_1} = \frac{100\% - 0\%}{100\% - 0\%} = \frac{100\%}{100\%} = 1.00$$

และในทางตรงกันข้าม ถ้าคะแนนทดสอบหลังเรียนน้อยกว่าคะแนนก่อนเรียน ค่าที่ได้ ออกมาจะมีค่าเป็นลบ เช่น $P_1 = 73\%$, $P_2 = 45\%$, $E.I. = -0.38$

การหาดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index : E.I.) ของสื่อหรือนวัตกรรมการเรียนรู้โดยการวิเคราะห์คะแนน ใช้สูตร ดังนี้ (เผชิญ กิจระการ และสมนึก ภัททิยชนี. 2545 : 31-35)

$$E.I. = \frac{P_2 - P_1}{\text{Total} - P_1}$$

เมื่อ	P_1	แทน	ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน
	P_2	แทน	ผลรวมของคะแนนหลังเรียนทุกคน
	Total	แทน	ผลคูณของจำนวนนักเรียนกับคะแนนเต็ม

สำหรับเกณฑ์ที่ยอมรับได้ว่า สื่อหรือนวัตกรรมมีประสิทธิภาพ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์เรียนรู้ได้จริง คือ มีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป

ไชยยศ เรื่องสุวรรณ (2546 : 279) ได้เสนอวิธีการหาค่าดัชนีประสิทธิผล สรุปได้ดังนี้

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ผลรวมของคะแนนทดสอบหลังเรียน} - \text{ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}{(\text{จำนวนนักเรียน} \times \text{คะแนนเต็ม}) - \text{ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}$$

ชวลิต ชูกำแพง (2553 : 123) ได้เสนอวิธีการหาค่าดัชนีประสิทธิผล โดยใช้วิธีการหาค่า E.I. ด้วยวิธีการของกูดแมน (Goodman) เฟรตเชอร์ (Fletcher) และชไนเดอร์ (Schneider) ไว้ดังนี้

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{คะแนนรวมจากแบบทดสอบหลังเรียน} - \text{คะแนนรวมจากแบบทดสอบก่อนเรียน}}{\text{ผลคูณของคะแนนเต็มกับจำนวนคน} - \text{คะแนนรวมจากแบบทดสอบก่อนเรียน}}$$

สรุปได้ว่า ดัชนีประสิทธิผลเป็นการหาประสิทธิผลของสื่อ เพื่อเป็นเครื่องวัดความก้าวหน้าของผู้เรียนหลังเรียนโดยการใช้สื่อ นั้น ซึ่งการวิจัยนี้ ผู้วิจัยหาค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูด ภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

สมนึก กัททิษณี (2546 : 30 - 33) ได้กล่าวว่า หลังจากวิเคราะห์ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) แล้ว หากผู้วิจัยต้องการพิจารณาว่าสื่อการเรียนรู้อันที่สร้างขึ้นนั้นมีคุณภาพในแง่มุมมองอื่นอีกหรือไม่ โดยสามารถพิจารณาได้จากการพัฒนาการของผู้เรียนจากก่อนเรียนและหลังเรียนเรื่องใด ๆ นักเรียนได้พัฒนา หรือมีความรู้ความสามารถเพิ่มขึ้นอย่างเชื่อถือได้หรือไม่ เพิ่มขึ้นเท่าไร ซึ่งอาจจะพิจารณาได้จากการคำนวณหาค่า t - test (แบบ Dependent Samples) หรือหาค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index : E.I.) มีรายละเอียดดังนี้

$$E.I. = \frac{\text{ผลรวมของคะแนนหลังเรียนของทุกคน} - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}}{(\text{จำนวนนักเรียน} \times \text{คะแนนเต็ม}) - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}}$$

E.I.	คือ	ดัชนีประสิทธิผล
$\sum X_1$	คือ	คะแนนทดสอบก่อนเรียน
$\sum X_2$	คือ	คะแนนทดสอบหลังเรียน
Total	คือ	คะแนนเต็มคูณจำนวนผู้เรียน

จำนวนเศษของ E.I. จะเป็นเศษที่ได้จากการวัดระหว่างการทดสอบก่อนเรียน ($\sum X_1$) และการทดสอบหลังเรียน ($\sum X_2$) ซึ่งคะแนนทั้งสองชนิด (ประเภท) นี้ จะแสดงถึงค่าร้อยละของคะแนนรวมสูงสุดที่ทำได้ (100 %) ตัวหารคี่นี้ คือ ความแตกต่างระหว่างคะแนนทดสอบก่อนเรียน ($\sum X_1$) และคะแนนสูงสุดที่นักเรียนสามารถทำได้ ต่อมา เวกซ์ ได้ปรับปรุงรูปแบบของการแสดงค่าดัชนีประสิทธิผลใหม่โดยการคูณด้วย 100 เพื่อให้ค่าที่ออกมาเป็นร้อยละ ซึ่งให้ค่าหรือตีค่าได้สะดวกขึ้น

ค่าดัชนีประสิทธิผลสามารถนำมาประยุกต์ใช้เพื่อประเมินสื่อ โดยเริ่มจากการทดสอบก่อนเรียน ซึ่งเป็นตัววัดว่าผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานอยู่ในระดับใด รวมถึงการวัดทางด้านความเชื่อ เจตคติ และความตั้งใจของผู้เรียน คะแนนที่ได้จากการทดสอบมาแปลงให้เป็นร้อยละ และค่าคะแนนทดสอบสูงสุดที่จะเป็นไปได้ จากนั้น นำนักเรียนเข้ารับการทดสอบ เสร็จแล้วทำการทดสอบหลังเรียนแล้วนำคะแนนที่ได้มาหาค่าดัชนีประสิทธิผล โดยนำคะแนนก่อนเรียนลบออกจากคะแนนหลังเรียนได้เท่าใด นำมาหารด้วยค่าที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนสูงสุดที่ผู้เรียนจะสามารถทำได้ ลบด้วยคะแนนทดสอบก่อนเรียน โดยทำให้อยู่ในรูปร้อยละ การคำนวณหาค่าดัชนีประสิทธิผล พบว่ามีค่าอยู่ระหว่าง - 1.00 ถึง 1.00 หากค่าทดสอบก่อนเรียนเป็น 0 และการทดสอบหลังเรียนปรากฏว่านักเรียนไม่มีการเปลี่ยนแปลง แต่ถ้าคะแนนทดสอบก่อนเรียน (P_1) = 0 และคะแนนทดสอบหลังเรียนนักเรียนทำได้สูงสุด คือ เต็ม (P_2) = 100 ค่า E.I. จะเท่ากับ 1.00 แต่ในทางตรงข้ามถ้าคะแนนทดสอบหลังเรียนน้อยกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียนค่าที่ได้จะออกมาเป็นลบ

สรุปได้ค่า การหาค่าดัชนีประสิทธิผลเพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนมีความรู้เพิ่มเติมมากขึ้นจากเดิมหรือไม่ และเป็นการเปรียบเทียบการสอน ดัชนีประสิทธิผลจะเป็นตัวชี้ถึงขอบเขตและประสิทธิภาพสูงสุดของสื่อในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

ความพึงพอใจ

ความพึงพอใจ เป็นความรู้สึกหรืออารมณ์ของบุคคลที่มีต่อความสัมพันธ์ต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ แล้วแสดงออกมาต่อสิ่งที่ได้รับ ได้ปฏิบัติ เป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อความสำเร็จของงานที่วางไว้ อย่างมีประสิทธิภาพ

ความหมายของความพึงพอใจ

ความพึงพอใจ เป็นความรู้สึกภายในจิตใจของมนุษย์ที่ขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคลว่าตรงกับความต้องการหรือไม่อย่างไร ซึ่งความต้องการจะเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา เมื่อนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ หากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตรงกับความต้องการของผู้เรียน ก็จะเกิดความรู้สึกรัก ชื่นชอบ มีเจตคติที่ดีและมีความสุข ความพึงพอใจโดยทั่วไปตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า Satisfaction และ มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของความพึงพอใจ ไว้ดังนี้

จิตติญา วัชรินทรางกูร (2553 : 42) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบส่วนตัวของบุคคลต่อการปฏิบัติกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งที่ปฏิบัติด้วยความเต็มใจ ซึ่งกิจกรรมนั้นสามารถตอบสนองความต้องการแก่บุคคลนั้นได้ และสามารถกระตุ้นให้บุคคลมีความต้องการพบกับความสำเร็จมากขึ้นเรื่อย ๆ

ราชบัณฑิตยสถาน (2556 : 793) ได้ให้ความหมายไว้ว่า พอใจ หมายถึง สมใจ ชอบใจ เหมาะ พึงใจ

รินดา รังดิษฐ์ (2560 : 79) กล่าวว่า iva ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่แสดงออกมาต่อสิ่งที่ได้รับ ได้ปฏิบัติ ซึ่งอาจเป็นความรู้สึกที่แสดงออกมา มีหลายระดับ ตั้งแต่น้อยไปมาก ในการได้รับสิ่งเร้าเดียวกันแต่ละบุคคลจะมีระดับความพึงพอใจที่แตกต่างกันไป

กู๊ด (Good. 1973 : 320) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง คุณภาพหรือระดับความพอใจ ซึ่งเป็นผลมาจากความสนใจต่างๆ และทัศนคติของบุคคลต่อกิจกรรม

โวลแมน (Wolman. 1973 : 384) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า หมายถึง ท่าทีทั่วไป ที่เป็นผลมาจากท่าทีที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ 3 ประการ คือ

1. ปัจจัยที่เกี่ยวกับกิจกรรม
2. ปัจจัยที่เกี่ยวกับบุคคล
3. ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่ม

มาสโลว์ (Maslow. 1970 : 69 - 80) ได้กล่าวถึง ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์ ดังนี้

1. ลักษณะความต้องการของมนุษย์ ได้แก่

1.1 ความต้องการของมนุษย์เป็นไปตามลำดับชั้นความสำคัญ จากระดับต่ำสุดไปยังระดับสูงสุด เมื่อความต้องการในระดับหนึ่งได้รับการตอบสนองแล้ว มนุษย์ก็จะมีความต้องการอื่นในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

1.2 มนุษย์มีความต้องการอยู่เสมอ เมื่อต้องการอย่างหนึ่ง ได้รับการตอบสนองแล้ว ก็มีความต้องการสิ่งใหม่เข้ามาแทนที่

1.3 เมื่อความต้องการในระดับหนึ่งได้รับการตอบสนองแล้วจะไม่จูงใจให้เกิดพฤติกรรมต่อสิ่งนั้น แต่จะมีความต้องการในระดับสูงเข้ามาแทน และเป็นแรงจูงใจให้เกิดพฤติกรรมนั้น

1.4 ความต้องการที่เกิดขึ้น อาศัยซึ่งกันและกัน มีลักษณะควบคู่ คือ เมื่อความต้องการอย่างหนึ่งยังไม่หมดสิ้นไป ก็จะมีความต้องการอีกอย่างหนึ่งเกิดขึ้นมา

2. ลำดับชั้นความต้องการของมนุษย์มี 5 ระดับ ได้แก่

2.1 ความต้องการพื้นฐานทางด้านร่างกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการเบื้องต้น เพื่อความอยู่รอดของชีวิต เช่น ความต้องการอาหาร น้ำ อากาศ เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ที่อยู่ อาศัย และความต้องการทางเพศ ความต้องการทางด้านร่างกายจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของคน ก็ต่อเมื่อความต้องการทั้งหมดของคนยังไม่ได้รับการตอบสนอง

2.2 ความต้องการความมั่นคง ปลอดภัย (Security Needs) เป็นความรู้สึกที่ต้องการความมั่นคง ปลอดภัย ในปัจจุบันและอนาคต ซึ่งรวมถึงความก้าวหน้าและความอบอุ่นใจ

2.3 ความต้องการทางสังคม (Social or Belonging Needs) ได้แก่ ความต้องการที่จะเข้าร่วมและได้รับการยอมรับในสังคม ความเป็นมิตรและความรักจากเพื่อน

2.4 ความต้องการที่จะได้รับการยกย่องหรือมีชื่อเสียง (Esteem Needs) เป็นความต้องการระดับสูง ได้แก่ ความต้องการอยากเด่นในสังคม ความเป็นมิตรและความรักจากเพื่อน

2.5 ความต้องการที่จะได้รับความสำเร็จในชีวิต (Self Actualization Needs) เป็นความต้องการระดับสูงของมนุษย์ ส่วนมากเป็นการนึกอยากจะเป็น อยากจะได้ ตามความคิดของตัวเองแต่ไม่สามารถแสวงหาได้

จากความหมายที่กล่าวมาทั้งหมด สรุปความหมายของความพึงพอใจได้ว่าเป็นความรู้สึกของบุคคลในทางบวก ความชอบ ความสบายใจ ความสุขใจต่อสภาพแวดล้อมในด้านต่าง ๆ หรือเป็นความรู้สึกที่พอใจต่อสิ่งที่ทำให้เกิดความชอบ ความสบายใจและเป็นความรู้สึกที่บรรลุถึงความต้องการซึ่งมีลักษณะเป็นนามธรรม ไม่สามารถมองเห็นรูปร่างได้ เป็นความรู้สึกส่วนตัวที่เป็นสุข เมื่อได้รับ

การตอบสนองความต้องการในสิ่งที่ขาดหายไป ความพอใจจะทำให้บุคคลเกิดความสบายใจ หรือ
สนองความต้องการทำให้เกิดความสุข รวมทั้งสภาพแวดล้อมต่างๆที่เกี่ยวข้อง เป็นปัจจัยทำให้เกิด
ความพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจ

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ

ความพึงพอใจในการเรียนจะเกิดต้องอาศัยปัจจัยหลายอย่างมากระตุ้นบุคคลให้เกิดความ
พึงพอใจได้นั้นจะต้องมีการจูงใจให้เกิดขึ้น แรงจูงใจหรือการจูงใจ หมายถึง การชักจูงให้ผู้อื่น
แสดงออก หรือปฏิบัติตามสิ่งที่กระตุ้นให้เกิดความพอใจ ซึ่งมีนักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้กล่าวไว้
ดังนี้

ไวท์เฮด (Whitehead. 1976 : 1 - 41) กล่าวถึง การสร้างความพึงพอใจ จากขั้นตอน
ของการพัฒนาว่ามี 3 ขั้นตอน คือ จุดยืน จุดแข็ง และจุดปรับ เพื่อใช้ในการศึกษาว่าการสร้าง
ความพึงพอใจ การทำความกระจำและการนำไปใช้ในการเรียนรู้ใดๆ ควรเป็นไปดังนี้

1. การสร้างความพึงพอใจ หมายถึง นักเรียนรับสิ่งใหม่ ๆ มีความตื่นเต้น พอใจ
ในการได้พบและเก็บสิ่งใหม่
2. การทำความกระจำ หมายถึง มีการจัดระบบระเบียบให้คำจำกัดความ
มีการกำหนดขอบเขตที่ชัดเจน
3. การนำไปใช้ หมายถึง การนำสิ่งใหม่ที่ได้มาไปจัดสิ่งใหม่ที่จะได้พบต่อไป
เกิดความตื่นเต้นที่จะเอาไปจัดสิ่งใหม่ที่เข้ามา

โคร์แมน (Korman. 1977) ได้จำแนกทฤษฎีและความพึงพอใจในงาน เป็น 2 กลุ่ม คือ

1. การสนองความต้องการ กลุ่มนี้ถือว่า ความพึงพอใจในงานเกิดจากความต้องการ
ส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์ต่อผลที่ได้รับจากงานกับการประสบความสำเร็จตามเป้าหมายส่วนบุคคล
2. ทฤษฎีการอ้างอิงกลุ่ม ความพึงพอใจในงานมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับ
คุณลักษณะของงานตามความปรารถนาของกลุ่ม ซึ่งสมาชิกให้กลุ่มเป็นแนวทางในการประเมินผลการ
ทำงาน

มาสโลว์ (Maslow. 1970 : 80) มีความเห็นว่าทุกคนมีความต้องการอยู่เสมอ และไม่มี
ที่สิ้นสุด เมื่อได้รับความต้องการอย่างหนึ่งจะต้องการอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งมีความต้องการ 5 ระดับ ได้แก่

1. ความต้องการทางสรีระ (Basic Physiological Needs) เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ ได้แก่ ความต้องการอาหาร อากาศ น้ำ อุณหภูมิ การหลับนอน การขับถ่าย ที่อยู่ อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค การพักผ่อน ความต้องการทางเพศ เป็นต้น

2. ความต้องการความปลอดภัยและมั่นคง (Safety and Security Needs) เป็นความต้องการให้ตนเองปลอดภัยจากอันตรายทุกด้าน ความต้องการความมั่นคงในการทำงาน ตลอดจนความมั่นคงทางฐานะทางเศรษฐกิจ

3. ความต้องการความรักและเป็นเจ้าของ (Love and Belonging Needs) เป็นความต้องการความรัก อยากให้ตนเป็นที่รัก ยอมรับจากกลุ่ม ต้องการความรักและต้องการการมีส่วนร่วมในกลุ่มให้ยอมรับตน เช่น กลุ่มครอบครัว กลุ่มสังคม เป็นต้น

4. ความต้องการที่จะได้รับการยกย่องจากผู้อื่น (Self - esteem Needs) เป็นความต้องการที่จะให้ผู้อื่นยกย่องตน เป็นความปรารถนาของบุคคลที่ทำให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ขึ้นได้เป็นอันดับแรก

5. ความต้องการที่จะบรรลุถึงความต้องการของตนเองอย่างแท้จริง (Self Actualization) เป็นความต้องการขั้นสูงสุดของมนุษย์ เช่น ความต้องการอยากเป็นหัวหน้าสูงสุดของหน่วยงาน ความต้องการอยากเด่นอยากดังในทางใดทางหนึ่ง

สิ่งจูงใจที่ใช้เป็นเครื่องมือกระตุ้นให้บุคคลเกิดความพึงพอใจ มีดังนี้

1. สิ่งจูงใจที่เป็นวัตถุ (Material Inducement) ได้แก่ เงิน สิ่งของหรือสภาวะทางกาย ที่ให้แก่ผู้ประกอบกิจกรรมต่าง ๆ

2. สภาพทางกายที่พึงปรารถนา (Desirable Physical Condition) คือ สิ่งแวดล้อมในการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งอันก่อให้เกิดความสุขทางกาย

3. ผลประโยชน์ทางอุดมคติ (Ideal Benefaction) หมายถึง สิ่งต่าง ๆ ที่สนองความต้องการของบุคคล

4. ผลประโยชน์ทางสังคม (Association Attractiveness) คือ ความสัมพันธ์อันมิตรกับผู้ร่วมกิจกรรม อันจะทำให้เกิดความผูกพันความพึงพอใจและสภาพการเป็นอยู่ร่วมกัน เป็นความพึงพอใจของบุคคลในด้านสังคมหรือความมั่นคงในสังคม ซึ่งจะทำให้รู้สึกมีหลักประกัน และมีความมั่นคงในการประกอบกิจกรรม

สรุปตามแนวคิดทฤษฎีที่กล่าวมาข้างต้นพอสรุปได้ว่า ความพึงพอใจในการเรียนที่จะทำให้ผลการเรียนเป็นไปในทางบวก ย่อมขึ้นอยู่กับกิจกรรมที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติ ทำให้ผู้เรียนได้รับการตอบสนองตามความต้องการทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ซึ่งเกิดความสุขุมในชีวิตรามากน้อยเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ครูผู้สอนจะนำมาใช้ส่งเสริมความพึงพอใจในการเรียนกับผู้เรียน

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการวัดความพึงพอใจ

การวัดความพึงพอใจของผู้เรียน ต้องอาศัยแนวคิดในการวัด เพื่อให้การวัดความพึงพอใจมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการวัดความพึงพอใจไว้ดังนี้

เฟิชัญ กิจระการ (2546 : 7) ได้กล่าวถึง แนวคิดของแฮทฟิลด์และฮิวแมนส์ได้ทำการพัฒนาแนวคิดของนักวิจัยอื่น ๆ มาเป็นเครื่องมือวัดความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน พบว่าองค์ประกอบที่ส่งผลกระทบต่อความพึงพอใจ ซึ่งเป็นที่นิยมแพร่หลายในปัจจุบัน ประกอบไปด้วยองค์ประกอบบางประการ ได้แก่

ตัวแปรที่ 1 องค์ประกอบเกี่ยวกับงานที่ทำในปัจจุบัน ได้แก่ ความตื่นเต้น หรือน่าเบื่อ ความสนุกสนานหรือความไม่สนุกสนาน ความโล่งหรือความสลับ ความท้าทาย หรือความไม่ท้าทาย ความพอใจหรือความไม่พอใจ

ตัวแปรที่ 2 องค์ประกอบทางด้านค่าจ้าง ถือว่าเป็นรางวัลหรือไม่เป็นรางวัล มากหรือน้อย ยุติธรรมหรือไม่ยุติธรรม เป็นทางบวกหรือเป็นทางลบ

ตัวแปรที่ 3 องค์ประกอบทางด้านเลื่อนตำแหน่ง ได้แก่ยุติธรรมหรือไม่ยุติธรรม เชื้อถือได้หรือเชื้อถือไม่ได้ เป็นเชิงบวกหรือเป็นเชิงลบ เป็นเหตุผลหรือไม่เป็นเหตุผล

ตัวแปรที่ 4 องค์ประกอบทางด้านผู้บังคับบัญชา ได้แก่ อยู่ใกล้ หรืออยู่ไกล ยุติธรรมแบบจริงจังหรือยุติธรรมแบบไม่จริงจัง เป็นมิตรหรือค่อนข้างไม่เป็นมิตร เหมาะสมทางคุณสมบัติหรือไม่เหมาะสมทางคุณสมบัติ

ตัวแปรที่ 5 องค์ประกอบทางด้านเพื่อนร่วมงาน ได้แก่เปรียบเทียบเปรียบร้อยหรือไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย จงรักภักดีต่อที่ทำงานหรือไม่จงรักภักดีต่อที่ทำงาน และเพื่อนร่วมงานดูแลสุขภาพร่างกาย หรือไม่มีชีวิตชีวา น่าสนใจเอาจริงเอาจังหรือดูเหน้อยหน้า

พิสุทธา อารีราษฎร์ (2550 : 176) กล่าวว่า ในการวัดหรือประเมินความพึงพอใจ จะใช้แบบสอบถามวัดทัศนคติตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) ซึ่งจะแบ่งความรู้สึกออกเป็น 5 ช่วง หรือ 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง มีความพึงพอใจมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจมาก

ระดับ 3 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจน้อย

ระดับ 1 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด

เกณฑ์การพัฒนาระดับความพึงพอใจของผู้เรียน แปลความหมายจากค่าเฉลี่ยตามน้ำหนัก คะแนนเฉลี่ยที่คำนวณได้ จำแนกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

4.51 - 5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

3.51 - 4.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

2.51 - 3.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

1.51 - 2.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย

1.00 - 1.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

สรุปได้ว่า การวัดความพึงพอใจนั้น ขึ้นอยู่กับครูผู้สอนว่า ต้องการวัดความรู้สึกของผู้เรียนที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ มีความพึงพอใจในระดับใด ได้แก่ ระดับมากที่สุด ระดับมาก ระดับปานกลาง ระดับน้อย และระดับน้อยที่สุด เมื่อนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ถ้าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตรงกับความต้องการของผู้เรียน ผู้เรียนก็จะเกิดความรู้สึกรัก ชื่นชอบ มีเจตคติที่ดีและมีความสุข

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยในประเทศและงานวิจัยต่างประเทศ ดังนี้

งานวิจัยในประเทศ

สุภาวดี ชันบุญ (2556 : 109) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการใช้กิจกรรมเพลงเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาอังกฤษ และความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการวิจัยนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาประสิทธิภาพของแผนการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเพลง ตามเกณฑ์ 75/75 ศึกษาความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อน และหลังการเรียน โดยใช้กิจกรรมเพลง และเพื่อเปรียบเทียบความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนก่อนและหลัง

การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเพลง รวมถึงศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของการใช้กิจกรรมเพลง และศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเพลง ซึ่งจากผลการวิจัย พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเพลง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 83.40/80.66 นักเรียนมีความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนในระดับดี และนักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์ หลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเพลง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.6036 คิดเป็นร้อยละ 60.36 รวมทั้งนักเรียนมีระดับความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเพลงอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุดที่ค่าเฉลี่ย 4.32

การ์ณย์ สายสุใจ (2557 : 70) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความสามารถในการฟัง - พูด ภาษาอังกฤษและแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดบ้านไร่ อำเภอคำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี โดยวิธีสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงจากสื่อวีดิทัศน์และเกม ในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการฟัง - พูดภาษาอังกฤษและแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดบ้านไร่ โดยวิธีสอนโดยใช้กิจกรรมเพลง ซึ่งผลการวิจัย พบว่า ความสามารถในการฟัง - พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงจากสื่อวีดิทัศน์และเกม หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุรชาติ บุรณศิริ (2558 : 81) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความสามารถในการฟัง - พูด ภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดบางกระ โดยใช้วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม โดยในการวิจัย มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความสามารถในการฟัง - พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนโดยใช้วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ด้วยกิจกรรมเพลงและเกมก่อนการทดลองและหลังการทดลอง เพื่อศึกษาเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม ซึ่งผลการวิจัย พบว่า ความสามารถในการฟัง - พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดบางกระ โดยใช้วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกมหลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดบางกระ โดยใช้วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกมหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ฤทัย กองทอง (2558 : 88) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ คำศัพท์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้ การสอนด้วยกิจกรรมเพลง ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่เรียน โดยใช้การสอนด้วยกิจกรรมเพลง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งพิจารณา จากค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนและหลังเรียนคือ ก่อนเรียนเท่ากับ 14.30 หลังเรียนเท่ากับ 22.20 คะแนน

เก็จวิรัต ตั้งสิริวัฒน์ (2560 : 590) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเรียนรู้ภาษาจีนเชิงวัจนปฏิบัติ ศาสตร์ของนักศึกษา สาขาการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย ศิลปากร โดยการใช้ภาษาจีนที่เกิดขึ้นในสถานการณ์หรือบริบทต่าง ๆ กัน ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 35 คน โดยผ่านการสัมภาษณ์และทำแบบสำรวจ ผลจากการสำรวจพบว่าข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีน สามารถวิเคราะห์ได้ 4 ประการคือ 1.ขาดความรู้ทางภาษา 2.ผลกระทบเชิงลบจากภาษาแม่ 3.ขาดสภาวะ แวดล้อมทางภาษา 4.ผลกระทบเชิงลบจากวัฒนธรรม การศึกษาการเรียนรู้ของผู้เรียนในเรื่อง ความสามารถในการใช้ภาษาจีน ในเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์นั้นทำให้ผู้สอนจำเป็นต้องคำนึงถึงวิธีการ นำคำศัพท์หรือประโยคที่สอนไปใช้ เพื่อให้เหมาะสมกับกาลเทศะ นอกจากจะสอนความหมายของคำ และวิธีใช้แล้ว ผู้สอนจะต้องคำนึงความหมายแฝง หรือความหมายเชิงวัฒนธรรมของคำศัพท์เหล่านั้น อีกด้วย

นารีรัตน์ วัฒนเวฬุ (2560 : 120) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี โดยงานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพ การเรียนภาษาจีน โดยทั่วไป ศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน และศึกษาและเปรียบเทียบระดับการใช้พฤติกร หารเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขต ปัตตานี เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามที่มีมาตรวัดแบบประมาณค่าตามแนวทาง ของ Likert โดยมีระดับความคิดเห็น 5 ระดับ ประชากรคือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีที่ลงทะเบียนในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 119 คน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าสถิติต่าง ๆ ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบ ความแตกต่างของระดับการใช้ระหว่างกลุ่มด้วยค่าไค - สแควร์ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ผลการวิจัย พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมี ระดับการใช้พฤติกร หารเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนโดยภาพรวม

อยู่ในระดับปานกลาง และจากแนวคิดกลวิธีการเรียนรู้ของ Oxford “Strategy Inventory for Language Learning (SILL)” พบว่า กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ภาษาจีนที่นักศึกษาใช้ในระดับบ้อย ได้แก่ กลวิธีการเสริมและทดแทน กลวิธีเชิงอภิปัญญา และกลวิธีเชิงพุทธิปัญญา เมื่อเปรียบเทียบระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน พบว่า เพศชายและเพศหญิง และนักศึกษาที่มีและไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาต่างประเทศอื่นๆ นอกจากภาษาจีนกลาง มีระดับการใช้ในภาพรวมไม่แตกต่างกัน นักศึกษาชั้นปีที่ 1, 2, 3, 4 และ 5 ขึ้นไป และนักศึกษาที่มีและไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาจีนกลางก่อนเข้าศึกษาในสาขาวิชาภาษาจีน มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่มีระดับการใช้กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน และกลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้ไม่แตกต่างกัน นักศึกษาที่มีและไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาจีนถิ่น มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีน และกลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนไม่แตกต่างกัน แต่มีระดับการใช้กลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ศรีจันทร์ มีคม (2560 : 104) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้เพลง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยในการวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เพลงสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เพลง และเพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เพลง โดยผลการวิจัยพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อการพัฒนา การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 86.93/87.14 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 80/80 ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียน มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เพลง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

ศวิมล จันทะบาล (2561 : 99 - 100) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังและการพูดภาษาจีน โดยใช้สื่อเทคโนโลยีร่วมกับการเสริมแรง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังและการพูดภาษาจีนระหว่างก่อนและหลังเรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สื่อเทคโนโลยีร่วมกับเทคนิคการเสริมแรง จากการวิจัยพบว่า หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สื่อเทคโนโลยีร่วมกับเทคนิคการเสริมแรงสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีคะแนนผลสัมฤทธิ์

ด้านการฟังภาษาจีนคิดเป็นร้อยละ 16.75 และเมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาจีน หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่าผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาจีนสูงกว่าก่อนเรียน ร้อยละ 16.48 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาจีนโดยใช้สื่อเทคโนโลยีโดยรวมอยู่ในระดับมาก

งานวิจัยต่างประเทศ

วิลค็อก (Wilcox, 1995 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง คนตรีเพลงจากการร้องเพลง ในชั้นเรียนพัฒนาการเรียนภาษาที่ 2 : หน่วยการจำกัดขณะบังคับสำหรับการออกเสียงคำศัพท์ ในวัยผู้ใหญ่ การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลกระทบของการร้องเพลงในชั้นเรียนและการนำคนตรีมาใช้ในการเรียนเพื่อพัฒนาความจำในการออกเสียงในการเรียนรู้ภาษาที่สอง ซึ่งการวิจัยในครั้งนี้ ได้สนับสนุนคำกล่าวที่ว่า อิทธิพลของคนตรีส่งผลต่อความจำในการออกเสียงตลอดจนกรอบของการบันทึกความจำในสมอง การลำดับเวลาเชิงเส้น การลดอุปสรรคทางอารมณ์ การทำซ้ำ การเรียนรู้ในส่วนต่าง ๆ ความคาดหวัง ความละเอียดของรูปแบบ ความจำ ซึ่งเกี่ยวข้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ของเกสตัลท์ที่เน้นการเรียนรู้ที่ส่วนรวมมากกว่าส่วนย่อย ในชั้นเรียนภาษาอังกฤษสำหรับผู้ใหญ่ ที่วิทยาลัยชุมชนต้องถูกแบ่งออกเป็นสี่ระดับสำหรับผู้พูดภาษาอื่น (ESOL โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม สำหรับการออกแบบการวิจัย โดยทำการทดสอบการออกเสียงก่อนและหลังเรียนจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน ในการวิจัยนี้พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อการใช้คนตรีในการพัฒนาการออกเสียงคำศัพท์ กลุ่มตัวอย่างชอบคนตรีและไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อนเกี่ยวกับการใช้เพลงในการเรียน ในการทดสอบนี้ได้ใช้เพลง ในนันทูไฟว์ของดอลลี่ พาร์ตัน ในชั้นเรียนมีการใช้คนตรีเพลงในการสอนและฝึกออกเสียงคำศัพท์ ทั้งในประชากรและกลุ่มตัวอย่าง และทั้งสองกลุ่มมีคะแนนเฉลี่ยรวมในการออกเสียงจากแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนพบว่าสูงขึ้น นอกจากนี้เพลงยังช่วยให้การออกเสียงคำศัพท์มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เมดิซ่า (Mediza, 2011 : Abstract) ได้ศึกษาเรื่อง ผลสัมฤทธิ์ของการใช้คนตรีในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาที่สอง ว่า ภาษาอังกฤษสามารถเรียนรู้ผ่านคนตรีได้หรือไม่ ผลกระทบในเชิงบวกของคนตรีที่มีต่อการท่องจำนั้นได้ถูกบันทึกไว้เป็นอย่างดีเพื่อเป็นข้อเสนอแนะเชิงประจักษ์ ปัจจุบันสื่อที่ใช้ในการเรียนรู้ภาษาที่สองนั้นยังคงขาดแคลนอยู่ และจากการศึกษาล่าสุดพบว่าผลกระทบของคนตรีที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษในกลุ่มผู้เข้าร่วมการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวนทั้งหมด 48 คน ในการวิจัยครั้งนี้กลุ่มควบคุมถูกจัดให้มีการทดสอบก่อนและหลังการเรียน ซึ่งมีการออกแบบด้วยทฤษฎีการจับคู่และการใช้มาตรการวัดผลซ้ำ ตัวแปรอิสระหลักที่ใช้ ได้แก่ สื่อ (คนตรี/ไม่มีคนตรี) ได้ถูกผสมผสานกับตัวแปรรองคือสื่อพิเศษที่ช่วยสนับสนุนด้านภาษา

(ภาพประกอบ/ไม่มีภาพประกอบ) แบ่งออกเป็นสี่กลุ่มทดลอง กลุ่มทดลองที่ไม่มีดนตรีจะได้ฟังเรื่องราวจากการพูดปากเปล่า ในขณะที่กลุ่มทดลองที่มีดนตรีจะได้ฟังเรื่องราวเดียวกันในรูปแบบที่ปราศจากดนตรี กลุ่มทดลองที่มีภาพประกอบในขณะที่ฟังเรื่องราวจะให้เห็นภาพประกอบของคำศัพท์เป้าหมาย และกลุ่มไม่มีภาพประกอบจะได้ฟังเรื่องราวโดยปราศจากภาพประกอบ จากผลการทดลองพบว่า การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางได้มีการยอมรับสมมติฐานว่า ผลการวิจัยเหล่านี้สนับสนุนข้อกล่าวอ้างในเชิงบวกที่ผ่านมา โดยกล่าวว่าสื่อประเภทดนตรีส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาในระดับเดียวกับสื่อประเภทอื่นที่ไม่ใช่ดนตรี ตามที่ได้มีการระบุไว้ว่าการเรียนรู้คำศัพท์จากการฟังเพลงและการฟังเรื่องราวจะสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้ในจำนวนที่เท่ากัน รูปแบบของข้อมูลถูกสังเกต ได้แก่ คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองที่ใช้สื่อดนตรีและสื่อภาพประกอบนั้นสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง การผสมผสานของดนตรีและภาพประกอบนั้นมีผลอย่างยิ่งในการเรียนรู้คำศัพท์ แต่ก็ยังจำเป็นต้องมีการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเพื่อระบุว่าสื่อประเภทดนตรีอาจจะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์ได้มากกว่าสื่อประเภทอื่นที่ไม่ใช่ดนตรี

โมริ (Mori, 2011 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลจากการร้องเพลงส่งผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์ ของนักศึกษาภาษาต่างประเทศ (ภาษาญี่ปุ่น) ในมหาวิทยาลัย โดยการวิจัยนี้พบว่าดนตรีมีผลต่อความทรงจำของมนุษย์ การวิจัยได้ศึกษาผลของการร้องเพลงต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาต่างประเทศ โดยมีกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนจำนวน 30 คน 2 ห้องที่เรียนภาษาต่างประเทศภาษาญี่ปุ่น ที่มหาวิทยาลัยแคนซัส ซึ่งกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 3 ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น กลุ่มตัวอย่างได้รับการสอนคำศัพท์พร้อมทั้งทำนองเพลง ในขณะที่กลุ่มควบคุมได้เรียนเพียงคำศัพท์ ไม่มีทำนองเพลง การวิจัยครั้งนี้เป็นการนำผลการทดสอบของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ซึ่งวัดจากก่อนเรียนจำนวน 1 ครั้ง และหลังเรียนจำนวน 2 ครั้ง โดยการทดสอบความรู้เกี่ยวกับสกรรมกริยาและอกรรมกริยา จากนั้นนำผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังมาเปรียบเทียบเพื่อหาค่านี้สำคัญ ผลการวิจัยพบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของทั้งสองกลุ่มในการรับรู้ของพวกเขา แต่ไม่มีความแตกต่างในการรับรู้ทันที นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่เรียนคำศัพท์ผ่านการร้องเพลงได้ทำแบบสอบถามที่เกี่ยวกับประสิทธิผลของการเรียนคำศัพท์ด้วยทำนองเพลง พบว่า พวกเขาสนุก และสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้มากและสามารถจดจำคำศัพท์ได้มากขึ้น และยังพบว่า การร้องเพลงเป็นแหล่งเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพสำหรับการเรียนรู้คำศัพท์และมีผลต่อการจัดการเรียนการสอน และเหมาะแก่การนำไปใช้ทำการวิจัยอื่น ๆ ต่อไปด้วย

ดิง (Ding. 2014 : 51) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การประยุกต์ใช้เพลงจีนในการสอนภาษาจีน เป็นภาษาต่างประเทศ จากการวิจัยพบว่า เพลงเป็นเครื่องมือช่วยสอนที่สำคัญมากมันเป็นวิธีที่มี ประสิทธิภาพในการสร้างความบันเทิงและให้ความรู้เสริมสร้างแรงจูงใจของนักเรียนและส่งเสริม การเรียนรู้ภาษาของนักเรียน นักเรียนสามารถใช้การอ่านบทกวีการสอนดนตรีที่บ้านการปิดบัง การเรียงลำดับเพลงการแก้ไขเนื้อเพลงการเขียนเพลงและกิจกรรมการสอนเพลงอื่น ๆ เพื่อส่งเสริม การพัฒนาของนักเรียนในการออกเสียงคำศัพท์ไวยากรณ์สำนวนวัฒนธรรมและอื่น ๆ นอกจากนี้ ตามระดับการเรียนรู้ของนักเรียนงานอดิเรก ฯลฯ การสอนเพลงควรดำเนินการเป็นระยะในระดับ ประถมศึกษาและมัธยมศึกษาและในทางที่ยากที่จะให้การเล่นเต็มไปถึงบทบาทเชิงบวกของเพลง นวัตกรรมของบทความนี้อยู่ในการสำรวจโหม้การสอนเพลงร่วมกับ “หลักสูตรภาษาจีน” เพื่อสร้าง การออกแบบการสอนที่ตรงเป้าหมายยิ่งขึ้น และเพื่อเลือกเพลงจีนที่เหมาะสมสำหรับการสอนเพิ่มเติม สำหรับตำราในเล่มที่หนึ่งถึงสามของหลักสูตรภาษาจีนและ โปรแกรมการสอน ได้รับการออกแบบมา เป็นพิเศษเพื่อช่วยในการสอนการพูดไวยากรณ์และวัฒนธรรม ในการเรียนการสอนที่เกิดขึ้นจริง วิธีการสอนและการออกแบบการปฏิบัติในบทความนี้สามารถนำมาใช้โดยตรงเพื่อชดเชยการขาด ความสนใจและกิจกรรมในหลักสูตรภาษาจีนซึ่งเอื้อต่อการช่วยเหลือการสอนภาษาจีน

จัน (Zhan. 2015 : 32) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การใช้เพลงภาษาจีนในการออกแบบการเรียน การสอนห้องเรียนภาษาจีน การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยพบว่า การใช้เพลงในการเรียนการสอนภาษาจีน สามารถกระตุ้นให้การเรียนภาษาจีนมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น และทำให้บรรยากาศในห้องเรียน ครึกครื้นมากยิ่งขึ้นอีกด้วย การเลือกเพลงที่เหมาะสมกับผู้เรียนในการเรียนภาษาจีนจะทำให้ผู้เรียน ได้รับประโยชน์เป็นอย่างยิ่ง ในกระบวนการและวิธีการดำเนินของวิจัยของผู้วิจัย ก็ได้พบกับปัญหา มากมาย เช่น ในเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำเพลงมาใช้ในการเรียนการสอน หรือแม้กระทั่ง ข้อมูลเอกสารที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เพลง พบว่า ส่วนใหญ่จะเป็นการใช้ ในการเรียนการสอนกับภาษาอังกฤษ และถึงแม้ว่าเราจะสามารถยืมเอกสารเหล่านั้นมาใช้ได้ แต่เอกสาร ก็ยังไม่สมบูรณ์เพียงพอ ผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนแลกเปลี่ยนชาวเกาหลีใต้ ของมหาวิทยาลัยชูโจว โดยกลุ่มตัวอย่างนี้เป็นกลุ่มนักเรียนแต่ไม่สามารถเป็นตัวแทนของผู้เรียน ภาษาจีนทุกคนได้ และประสิทธิผลของการใช้เพลงจีนกับการสอนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศนั้น คือ คำศัพท์บางคำก็ออกเสียงผิดเพี้ยนไป อีกทั้งข้อจำกัดด้านภาษาที่ส่งผลต่อระดับทางภาษา จึงไม่สามารถทำให้เก็บข้อมูลเชิงลึกได้ แต่สิ่งที่ผู้วิจัยให้ความสำคัญก็คือว่า การจัดการเรียนการสอน

ภาษาจีนโดยใช้เพลงจะทำให้นักเรียนสนุกและเห็นความสำคัญของการเรียนภาษาจีนเพิ่มมากขึ้น รวมทั้งสามารถมีผู้คิดค้นหรือผู้วิจัยคนอื่นสามารถนำไปต่อยอดในการศึกษาวิจัยการใช้เพลง ในการจัดการเรียนการสอนต่อไปในอนาคตได้

เหลียง (Liang. 2017 : 45) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการใช้เพลงภาษาจีนช่วยในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ ของโรงเรียนมัธยม โดโบ ประเทศฮังการี การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยเห็นว่าปัจจุบันประเทศจีนและภาษาจีนได้เติบโตและพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ปัจจุบันในหลายประเทศก็ให้ความสำคัญกับการเรียนภาษาจีนเพิ่มมากขึ้นพร้อมกับแนวทางวิธีการสอนแบบใหม่ ๆ ก็เพิ่มขึ้นตามไปด้วย ในการวิจัยครั้งนี้พบว่า การเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาและทฤษฎีของการจูงใจ ซึ่งเป็นทฤษฎีเบื้องต้นที่เป็นพื้นฐานในการพัฒนาการฟังและการพูดในการเรียนภาษา และเพื่อเป็นการตรวจสอบสมมติฐานของผู้วิจัยถึงความจำเป็นและความเป็นไปได้ในการใช้เพลงภาษาจีนช่วยในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน ผู้วิจัยเป็นครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมโดโบ ประเทศฮังการี ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการใช้เพลงหรือดนตรีในการดึงดูดความสนใจของนักเรียนในการเรียนภาษาจีนที่เน้นความสนุกและยากง่ายตามความเหมาะสม เพลง พระจันทร์ดวงกลมกลมและรักอยู่ที่บ้านฉัน เป็น 2 บทเพลงตัวอย่างที่ถูกนำมาใช้ในการวิจัยเรื่องคำศัพท์ในครั้งนี้ด้วย ผลการวิจัยพบว่า เพลงสามารถดึงดูดความสนใจในการเรียนภาษาจีนของนักเรียนได้เพิ่มมากขึ้น อีกทั้งยังทำให้การเรียนภาษาจีนสนุกเพิ่มมากขึ้น ลดความกลัวและความกังวล ในส่วนของคุณครูนั้น ทำให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น สามารถนำไปใช้ได้จริง และความมีเทคนิคทำให้การเรียนการสอนง่ายขึ้น ในส่วนของห้องเรียนนั้นเพลงส่งผลให้บรรยากาศภายในห้องเรียนครึกครื้นมีบรรยากาศความเป็นกันเองและไม่กดดัน

แช (Chae. 2018 : 170) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลกระทบของวิธีการในการจำเพลง ต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในประเทศเกาหลี วัตถุประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาผลกระทบของวิธีการในการจดจำคำศัพท์และความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในประเทศเกาหลี โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้สภาพแวดล้อมในการเรียนภาษาอังกฤษด้วยดนตรีไม่เน้นการท่องจำ และห้องเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษแบบไม่ใช้ดนตรีและเน้นการท่องจำ ซึ่งมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 31 คน โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบ เพื่อวัดผล มีชื่อว่า MANOVA ซึ่งเป็นเครื่องมือที่วัดการเรียนรู้คำศัพท์ผ่านเพลงของนักเรียนและเรียกผลที่เกิดขึ้นว่า SSIMH ซึ่งหมายถึง เพลงที่ถูกบันทึกในความทรงจำ จากการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวน 31 คน แบ่งเป็นกลุ่ม TLI จำนวน 16 คน และกลุ่ม MMI จำนวน 15 คน

ที่เรียน โดยใช้ดนตรีและไม่ใช้ดนตรีในการช่วยจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญเมื่อตรวจสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มในการทดสอบทันที และไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ เมื่อตรวจสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มหลังการทดลอง แต่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ เมื่อตรวจสอบความแตกต่างภายในกลุ่มจากการทดสอบก่อนการทดสอบในทันที จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 80 ของผู้เข้าร่วมในกลุ่ม MMI พบว่า 8 คน มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษมาแล้วอย่างน้อย 9 ปี จึงส่งผลให้การรับรู้ประโยชน์ SSIMH มีคะแนนการทดสอบสูงกว่า

สรุปได้ว่า งานวิจัยทั้งในและต่างประเทศเหล่านี้ แสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียน โดยใช้เพลง ทำให้ความสามารถด้านการฟังพูดภาษาดีขึ้น ผู้เรียนสามารถจำคำศัพท์ได้มากขึ้น อีกทั้งเพลงยังช่วย ทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนน่าเรียนและทำให้ผู้เรียนมีความสุขในการเรียนมากขึ้น มีทัศนคติทางบวกต่อวิชาที่เรียนเพิ่มมากขึ้นด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจ เกี่ยวกับการใช้เพลงในการพัฒนาทักษะการฟัง - พูด ภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อให้ผู้เรียนสามารถฟัง - พูด ภาษาจีน และมีความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีน เพิ่มมากขึ้นซึ่งจะทำให้ผู้เรียนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สองเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้เสนอวิธีดำเนินการวิจัยตามลำดับ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวิวัฒน์โยธิน อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 80 คน ที่เลือกเรียนในรายวิชาภาษาจีน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563
2. กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวิวัฒน์โยธิน อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 40 คน ที่เลือกเรียนในรายวิชาภาษาจีน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจำนวน 5 ประเภท ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง จำนวน 8 แผน

1.1 ชุดที่ 1 你好 สวัสดี

- 1.2 ชุดที่ 2 ^{nǐ zhēnhǎo} 你好 เธอดีจริงๆ
- 1.3 ชุดที่ 3 ^{wǔ gè xiāngjiāo} 五个香蕉 กล้วย 5 ผล
- 1.4 ชุดที่ 4 ^{wǒ xǐ huān dà xiàng} 我喜欢大象 ฉันชอบช้าง
- 1.5 ชุดที่ 5 ^{wǒ de yǎnjīng hěn dà} 我的眼睛很大 ตาของฉันโตมาก
- 1.6 ชุดที่ 6 ^{zhè shì wǒ de mā ma} 这是我的妈妈 นี่คือคุณแม่ของฉัน
- 1.7 ชุดที่ 7 ^{zhè bú shì nǐ de shū bāo} 这不是你的书包 นี่ไม่ใช่กระเป๋าหนังสือของเธอ
- 1.8 ชุดที่ 8 ^{kàn wǒ de diànnǎo} 看，我的电脑 คูสิ คอมพิวเตอร์ของฉัน
2. เพลงประกอบการสอนจำนวน 8 เพลง
- 2.1 เพลงที่ 1 ^{nǐ hǎo} พบกันเราพูด 你好
- 2.2 เพลงที่ 2 ^{zhēnhǎo} เธอ 真好
- 2.3 เพลงที่ 3 ^{shuǐ guǒ} 水果 มากมาย
- 2.4 เพลงที่ 4 ^{dòng wù} สารพัด 动物
- 2.5 เพลงที่ 5 ^{shēn tǐ} 身体 ของเรา
- 2.6 เพลงที่ 6 ^{wǒ de} 我的 ครอบครัว
- 2.7 เพลงที่ 7 ^{wǒ} อุปกรณ์การเรียนของ 我
- 2.8 เพลงที่ 8 ^{zài} ฉัน 在 ตรงนี้
3. แบบทดสอบวัดทักษะการฟัง - พูดยาษาจีน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 16 ข้อ
4. แบบทดสอบวัดความรู้ด้านคำศัพท์ ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 16 ข้อ
5. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้เพลงในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 15 ข้อ

การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1.1 ศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้ หลักการ แนวคิดพื้นฐาน และรูปแบบการจัดการเรียนรู้ เทคนิคการสอน คำว่าต่าง ๆ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแผนการจัดการเรียนรู้

1.2 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และเอกสารหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนวิวัฒน์โยธิน พุทธศักราช 2561 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เพื่อให้เข้าใจมาตรฐานและผลการเรียนรู้ สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของหลักสูตร เพื่อเป็นแนวทางในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับหลักสูตร

1.3 ศึกษามาตรฐาน ผลการเรียนรู้ และเวลาในการจัดกิจกรรม เพื่อเป็นแนวทางในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องตามจุดประสงค์

1.4 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สองเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ โดยกำหนดส่วนประกอบในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้แต่ละแผนดังนี้

1.4.1 ผลการเรียนรู้

1.4.2 สารสำคัญ

1.4.3 จุดประสงค์การเรียนรู้

1.4.4 สารการเรียนรู้

1.4.5 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1.4.6 กิจกรรมการเรียนรู้

1.4.7 การวัดผลและประเมินผล

1.4.8 สื่อการเรียนรู้

1.4.9 บันทึกผลหลังกิจกรรมการเรียนรู้

1.4.10 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้บริหารสถานศึกษา

ตาราง 3.1 รายละเอียดของเพลง เนื้อหา เวลาเรียน

แผนการจัดการ เรียนรู้ที่	เพลง	หมวดคำศัพท์	เวลาเรียน
1	พบกันเราพูด 你好 nǐ hǎo	你好, 你叫什么, 我叫, 你好, 再见, 谢谢, 不客气, 对不起	2 ชั่วโมง
2	เธอ真好 真好 zhēnhǎo	酷, 可爱, 漂亮, 好帅, 魅力, 棒, 聪明	2 ชั่วโมง
3	水果 มากมาย 水果 shuǐ guǒ	苹果, 西瓜, 木瓜, 菠萝, 柚子, 杨桃, 香蕉, 榴莲	2 ชั่วโมง
4	สัตว์ 动物 动物 dòng wù	熊猫, 大象, 老虎, 猫, 马, 狗, 海豚, 鱼	2 ชั่วโมง
5	身体 ของเรา 身体 shēn tǐ	头发, 眼睛, 肩膀, 耳朵, 鼻子, 嘴巴, 手, 脚	2 ชั่วโมง
6	我的 ครอบครัว 我的 wǒ de	爷爷, 奶奶, 妈妈, 爸爸, 姐姐, 哥哥, 弟弟, 妹妹	2 ชั่วโมง
7	อุปกรณ์การเรียน ของ 我	尺子, 橡皮, 笔袋, 手机, 铅笔, 笔记本, 笔, 书	2 ชั่วโมง

ตาราง 3.1 (ต่อ)

แผนการจัดการ เรียนรู้ที่	เพลง	หมวดคำศัพท์	เวลาเรียน
8	zài ใน 在 ตรงนี้	shàng xià zuǒ yòu qián hòu 上, 下, 左, 右, 前, 后, lǐ wài 里, 外	2 ชั่วโมง
รวม			16 ชั่วโมง

1.5 เขียนแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สองเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ จำนวน 8 แผน ใช้เวลา 16 ชั่วโมง

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สองเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและให้ข้อเสนอแนะ แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องตามคำแนะนำและข้อเสนอแนะ

1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง ผลการใช้เพลงเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องตามคำแนะนำและข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อดูความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ และพิจารณาตรวจสอบความคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญ ประกอบด้วย

1.7.1 นายสุรพงษ์ รัตนโคตร วุฒิการศึกษา ปร.ด. สาขา เอเชียศึกษา ตำแหน่งผู้อำนวยการ โรงเรียนตากดงวิทยา รัชมิ่งคลาสิก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 33 เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านกระบวนการทำวิจัย

1.7.2 นายวัชรกร ชูเชิด วุฒิการศึกษา กษ.ม. สาขาหลักสูตรและการสอน ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนตากองวิทยา รัชมังคลาภิเษก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 33 เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน

1.7.3 นางสาวปิยธิดา หงษา วุฒิการศึกษา M.A.Teaching Chinese to Speakers of Other Languages (TCSOL) ตำแหน่ง ครู ค.ศ.1 โรงเรียนเพ็ญพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 20 เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา

1.7.4 นางสาวสุดาทิพย์ อารินทร์ วุฒิการศึกษา ศศ.ม. (การสอนภาษาจีน) ตำแหน่ง ครู ค.ศ.1 โรงเรียนด่านมะขามเตี้ยวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 8 เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา

1.7.5 นายเกียรติศักดิ์ ศรีแพงแสน วุฒิการศึกษา ศศ.ม. (การสอนภาษาจีน) ตำแหน่ง มัคคุเทศก์อิสระ เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา

โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) ตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert) ซึ่งมี 5 ระดับ โดยได้กำหนดเกณฑ์ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 99 - 100)

5	หมายถึง	เหมาะสมมากที่สุด
4	หมายถึง	เหมาะสมมาก
3	หมายถึง	เหมาะสมปานกลาง
2	หมายถึง	เหมาะสมน้อย
1	หมายถึง	เหมาะสมน้อยที่สุด

จากนั้นวิเคราะห์ข้อมูลโดยนำความคิดเห็นจากการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน มาหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และแปลความหมายของค่าเฉลี่ย โดยกำหนดเกณฑ์การประเมินความคิดเห็น 5 ระดับ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	แปลความหมาย
4.51 - 5.00	เหมาะสมมากที่สุด
3.51 - 4.50	เหมาะสมที่สุด
2.51 - 3.50	เหมาะสมปานกลาง

1.51 - 2.50 เหมาะสมน้อย

1.00 - 1.50 เหมาะสมน้อยที่สุด

การวิจัยครั้งนี้ ใช้เกณฑ์ตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป เป็นเกณฑ์ตัดสินว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็น ว่าแผนการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ โดยผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.46 แสดงว่า แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความเหมาะสมที่สุด (รายละเอียดในภาคผนวก จ หน้า 229 - 230)

และผู้วิจัยได้สร้างแบบประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)

โดยการสร้างแบบประเมินการหาค่าดัชนีความสอดคล้องเชิงเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้ (Index of Item Objective Congruence : IOC) ระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ (ประสิทธิ์ สุวรรณรักษ์, 2542 : 244) โดยใช้ เกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่ามีความสอดคล้องระหว่าง จุดประสงค์ เนื้อหา และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องระหว่าง จุดประสงค์ เนื้อหา และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

-1 หมายถึง แน่ใจว่าไม่มีความสอดคล้องระหว่าง จุดประสงค์ เนื้อหา และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1.8 โดยแผนการจัดการเรียนรู้มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.60 - 1.00 แสดงว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์ เนื้อหา และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (รายละเอียดในภาคผนวก จ หน้า 231 - 232) จากนั้นนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ และข้อเสนอแนะแล้วนำไปเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อพิจารณาความถูกต้องเหมาะสมอีกครั้ง แล้วนำแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ผ่านการประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้องเชิงเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญ ไปทดลองใช้ควบคู่กับเพลงภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

โดยผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ต่อไปนี้

1.8.1 การหาคุณภาพเครื่องมือเป็นรายบุคคล (1 : 1) ขั้นตอนนี้ผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวิวัฒน์โยธิน อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 33 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 3 คนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนเก่ง 1 คน นักเรียนปานกลาง 1 คน และนักเรียนอ่อน 1 คน ในขณะทำการทดลอง ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผลจากการทดลองปรากฏว่ามีข้อบกพร่องเรื่องเนื้อหาและกระบวนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่พบมาปรับปรุงแก้ไข แล้วนำไปใช้ในการทดลองต่อไป

1.8.2 การหาคุณภาพเครื่องมือเป็นกลุ่มเล็ก (1 : 10) ขั้นตอนนี้ผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวิวัฒน์โยธิน อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 33 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 10 คนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนเก่ง 3 คน นักเรียนปานกลาง 4 คน และนักเรียนอ่อน 3 คน ในขณะทำการทดลองผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผลจากการทดลองผู้วิจัยพบประเด็นที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข คือ เวลาที่ใช้ไม่เหมาะสมกับการจัดการเรียนรู้ เพราะ เวลาน้อยเกินไปไม่สามารถจัดการเรียนรู้ได้ ผู้วิจัยจึงได้นำข้อมูลที่พบมาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง แล้วนำไปใช้ในการทดลองภาคสนามต่อไป

1.8.3 การหาคุณภาพเครื่องมือภาคสนาม (1 : 100) ขั้นตอนนี้เป็นดำเนินการเสมือนการสอนในสถานการณ์จริง โดยผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวิวัฒน์โยธิน อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 33 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 40 คนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โดยนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้แล้วดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้ทีละชุด แล้วดำเนินการเก็บรวบรวมคะแนนจนครบ นำมาคิดคำนวณค่าทางสถิติ ผลปรากฏว่าแผนการจัดการเรียนรู้ มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 81.76/80.11 (รายละเอียดในภาคผนวก จ หน้า 242 - 244)

1.9 นำแผนการจัดการเรียนรู้มาปรับปรุงแก้ไข และเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบอีกครั้ง แล้วนำมาปรับปรุงเพื่อให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น จากนั้นนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วจัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ แล้วนำไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน

วิวัฒน์โยธิน อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 33 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. การสร้างและหาคุณภาพของเพลง ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพตามลำดับ ดังนี้

2.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ภาษาจีน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.2 ศึกษาเนื้อหา มาตรฐานและผลการเรียนรู้ หลักสูตรภาษาจีน ของ โรงเรียนวิวัฒน์โยธิน เพื่อนำไปสร้างเพลงสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 8 เพลง

2.3 ศึกษาคำศัพท์จากหนังสือแบบเรียนที่จะใช้สอน เพื่อคัดเลือกคำศัพท์ที่เหมาะสม และสอดคล้องกับหลักสูตรที่ใช้ในการสอนของ โรงเรียน โดยคัดเลือกคำศัพท์จากเนื้อหาที่อยู่ในแบบเรียนแต่ละบท บทละ 8 คำ มาแต่งเพลงประกอบการเรียน

2.4 นำเพลงที่แต่งเสร็จเรียบร้อยแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน จำนวน 3 คน พิจารณาหาความเที่ยงตรงเชิงปรากฏ (Face Validity) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเหมาะสมของเพลงต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยการให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะ (ประสพชัย พสุนนท์. 2558 : 379)

2.5 นำเพลงที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำและข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบ เสนอแนะ และแก้ไขให้สมบูรณ์ จากนั้นนำเพลงที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขสมบูรณ์แล้ว ไปทดลองใช้ควบคู่กับแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. การสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบวัดทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพตามลำดับ ดังนี้

3.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร เทคนิคการสร้างแบบทดสอบการฟัง - พูด รูปแบบการประเมินผลทางภาษา แนวทางในการสร้างเกณฑ์การประเมินผล

3.2 ศึกษาเนื้อหา มาตรฐานการเรียนรู้ และผลการเรียนรู้ ในแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง ผลการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สองเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน

และความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทั้ง 8 แผน จากนั้นคัดเลือกคำศัพท์ที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้มาสร้างแบบทดสอบการฟัง - พูดภาษาจีน

3.3 ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบทดสอบวัดทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน โดยแบ่งแบบทดสอบออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นแบบทดสอบการฟัง - พูดแบบปากเปล่า (Oral Test) ตอบด้วยภาษาไทย ตอนที่ 2 เป็นแบบทดสอบการฟัง - พูดแบบปากเปล่า (Oral Test) ตอบด้วยภาษาจีน รวมจำนวนข้อสอบทั้งสิ้น 32 ข้อ เพื่อใช้ในการทดสอบในแต่ละหน่วยการเรียนรู้

3.4 ระบุรายการที่เป็นเกณฑ์การให้คะแนนของแบบทดสอบวัดทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน ซึ่งเป็นแบบทดสอบปากเปล่า (Oral Test) ทั้ง 2 ตอน ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์และกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การวัดการตอบคำถามโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบริก (Scoring Rubric) โดยประยุกต์ใช้ตามหลักเกณฑ์ในการให้คะแนนพูดของผู้เรียนมาจาก อัจฉรา วงศ์โสธร (2538 : 80 - 81) และ หยาง จีโจว (2551 : 30) ซึ่งมีเกณฑ์การพิจารณา จำนวน 5 รายการ ดังนี้

เกณฑ์การพิจารณาสำหรับตอนที่ 1 ฟัง แล้วพูดตอบคำถามเป็นภาษาจีน

5	หมายถึง	ฟังแล้วตอบคำถามหลังจากที่ฟังเป็นภาษาจีนได้ 5 ข้อ
4	หมายถึง	ฟังแล้วตอบคำถามหลังจากที่ฟังเป็นภาษาจีนได้ 4 ข้อ
3	หมายถึง	ฟังแล้วตอบคำถามหลังจากที่ฟังเป็นภาษาจีนได้ 2 - 3 ข้อ
2	หมายถึง	ฟังแล้วตอบคำถามหลังจากที่ฟังเป็นภาษาจีนได้ 1 ข้อ
1	หมายถึง	ฟังแล้วตอบคำถามหลังจากที่ฟังเป็นภาษาจีนไม่ได้

เกณฑ์การพิจารณาสำหรับตอนที่ 2 ฟัง แล้วพูดตอบคำถามเป็นภาษาไทย

5	หมายถึง	ฟังแล้วตอบคำถามหลังจากที่ฟังเป็นภาษาไทยได้ 5 ข้อ
4	หมายถึง	ฟังแล้วตอบคำถามหลังจากที่ฟังเป็นภาษาไทยได้ 4 ข้อ
3	หมายถึง	ฟังแล้วตอบคำถามหลังจากที่ฟังเป็นภาษาไทยได้ 2 - 3 ข้อ
2	หมายถึง	ฟังแล้วตอบคำถามหลังจากที่ฟังเป็นภาษาไทยได้ 1 ข้อ
1	หมายถึง	ฟังแล้วตอบคำถามหลังจากที่ฟังเป็นภาษาไทยไม่ได้

3.5 สร้างแบบทดสอบวัดทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน ตอนที่ 1 จำนวน 16 ข้อ ตอนที่ 2 จำนวน 16 ข้อ รวมจำนวน 32 ข้อ จากนั้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม จากนั้นผู้วิจัยนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำและข้อเสนอแนะให้สมบูรณ์

3.6 นำแบบทดสอบวัดทักษะการฟัง - พูดยาษาจีน ที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีนชุดเดิม ตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดทักษะการฟัง - พูดยาษาจีน กับจุดประสงค์การเรียนรู้ (Index of Item Objective Congruence : IOC) จากนั้นคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 - 1.00 ตั้งแต่ 0.50 (ประสิทธิ์ สุวรรณรักษ์, 2542 : 244) ไว้ใช้ โดยใช้เกณฑ์ในการพิจารณาดังนี้

ให้คะแนน + 1	เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
ให้คะแนน 0	เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
ให้คะแนน - 1	เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ผลการประเมินดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดทักษะการฟัง - พูดยาษาจีน พบว่า แบบทดสอบวัดทักษะการฟัง - พูดยาษาจีน ผ่านเกณฑ์จำนวน 24 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.60 - 1.00 แสดงว่า แบบทดสอบวัดทักษะการฟัง - พูดยาษาจีน มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ จากนั้น ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดทักษะการฟัง - พูดยาษาจีน ทั้ง 2 ตอน ที่ได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว มาคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ จำนวน 16 ข้อ โดยคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าเฉลี่ย .60 ขึ้นไป (รายละเอียดภาคผนวก ฉ หน้า 245 - 246)

3.7 นำแบบทดสอบวัดทักษะการฟัง - พูดยาษาจีน ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวีรวัฒน์โยธิน อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 38 คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำมาวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบทดสอบวัดทักษะการฟัง - พูดยาษาจีน โดยกำหนดคุณลักษณะของแบบทดสอบเพื่อประเมินตามเกณฑ์ต่อไปนี้

3.7.1 หาความยากรายข้อและค่าอำนาจจำแนกรายข้อโดยคัดเลือกที่มีค่าความยากรายข้อ ตั้งแต่ 0.20 - 0.80 และค่าอำนาจจำแนกรายข้อตั้งแต่ 0.20 - 1.00 ไว้ (ประสิทธิ์ สุวรรณรักษ์, 2555 : 238 - 239) ผลปรากฏว่า แบบทดสอบวัดทักษะการฟัง - พูดยาษาจีน ผ่านเกณฑ์ทุกข้อ

มีค่าความยากระหว่าง 0.57 - 0.80 และค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.27 - 0.95 (รายละเอียดในภาคผนวก จ หน้า 247)

3.7.2 นำข้อสอบที่ผ่านการวิเคราะห์รายชื่อไปหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ทั้งฉบับ (Reliability) โดยวิธีของโลเวทท์ (Lovett) ผลปรากฏว่า แบบทดสอบวัดทักษะการฟัง - พูด ภาษาจีนทั้งฉบับ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.92 (รายละเอียดในภาคผนวก จ หน้า 247)

3.8 จัดพิมพ์แบบทดสอบวัดทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน ฉบับสมบูรณ์ แล้วนำไปใช้ในการทดลองต่อไป

4. การสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้าง และหาคุณภาพตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

4.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระ การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร เทคนิค การสร้างแบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ การสร้างข้อสอบแบบปรนัย รูปแบบการประเมินผลทางภาษา แนวทางในการสร้างเกณฑ์การประเมินผล

4.2 ศึกษาเนื้อหา มาตรฐานการเรียนรู้และผลการเรียนรู้ ในแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การใช้เพลงเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทั้ง 8 แผน เพื่อนำมาสร้างข้อสอบที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

4.3 ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ เป็นแบบปรนัยเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวนข้อสอบทั้งสิ้น 32 ข้อ

4.4 นำแบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณาให้ข้อเสนอแนะและปรับปรุงแก้ไข แล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม เพื่อพิจารณาความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบและจุดประสงค์การเรียนรู้ (Index of Item Objective Congruence : IOC) โดยใช้เกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

ให้คะแนน + 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นมีความสอดคล้อง
กับจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นมีความสอดคล้อง
กับจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน - 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่สอดคล้อง
กับจุดประสงค์การเรียนรู้

4.5 นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญไปคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้แล้วคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ซึ่งผลการประเมินดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ พบว่า แบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ ผ่านเกณฑ์จำนวน 27 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.60 - 1.00 แสดงว่าแบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (รายละเอียดในภาคผนวก จ หน้า 248 - 249)

4.6 คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ จากนั้นนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวิวัฒน์โยธิน อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 38 คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำมาวิเคราะห์ค่าคุณภาพของแบบทดสอบวัดความรู้ด้านคำศัพท์ และนำไปตรวจให้คะแนนเป็นรายข้อ โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณาให้คะแนน ดังนี้

ข้อที่ตอบถูก	ให้	1	คะแนน
ข้อที่ตอบผิด	ให้	0	คะแนน

และได้กำหนดคุณลักษณะของแบบทดสอบเพื่อประเมินตามเกณฑ์ต่อไปนี้

4.6.1 หาความยากรายข้อและค่าอำนาจจำแนกรายข้อโดยคัดเลือกที่มีค่าความยากรายข้อ ตั้งแต่ 0.20 - 0.80 และค่าอำนาจจำแนกรายข้อตั้งแต่ 0.20 - 1.00 ไว้ (ประสิทธิ์ สุวรรณรักษ์, 2555 : 238 - 239) ผลปรากฏว่า แบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ ผ่านเกณฑ์ทุกข้อ มีค่าความยากระหว่าง 0.27 - 0.77 และค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.40 - 0.83 (รายละเอียดในภาคผนวก จ หน้า 250)

4.6.2 นำข้อสอบที่ผ่านการวิเคราะห์รายข้อไปหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ทั้งฉบับ (Reliability) โดยวิธีของโลเวทท์ (Lovett) ผลปรากฏว่า แบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ ทั้งฉบับ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.90 (รายละเอียดในภาคผนวก จ หน้า 250)

4.7 จัดพิมพ์แบบทดสอบวัดความรู้ด้านคำศัพท์ฉบับสมบูรณ์ แล้วนำไปใช้ในการทดลองต่อไป

5. การสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้เพลง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

5.1 ศึกษานิยาม ทฤษฎี และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถาม

5.2 นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) จำนวน 20 ข้อ มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า โดยใช้หลักเกณฑ์การให้คะแนนของลิเคอร์ท (Likert) ซึ่งมี 5 ระดับ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 103)

ระดับ	5	หมายถึง	มีความพึงพอใจมากที่สุด
ระดับ	4	หมายถึง	มีความพึงพอใจมาก
ระดับ	3	หมายถึง	มีความพึงพอใจปานกลาง
ระดับ	2	หมายถึง	มีความพึงพอใจน้อย
ระดับ	1	หมายถึง	มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

5.3 นำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สองเพื่อส่งเสริม ทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สร้างขึ้น เสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและให้ข้อเสนอแนะ

5.4 นำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สองเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม เพื่อตรวจสอบการใช้ภาษาของข้อคำถามและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (Index of Item Objective Congruence : IOC) โดยใช้เกณฑ์ในการพิจารณาดังนี้

ให้คะแนน + 1	เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
ให้คะแนน 0	เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน - 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นไม่สอดคล้อง
กับจุดประสงค์การเรียนรู้

ผลการประเมินดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบความพึงพอใจของนักเรียน
ที่มีต่อการเรียน โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สองเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน
และความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.78 แสดงว่า
แบบทดสอบความพึงพอใจ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (รายละเอียดในภาคผนวก ก
หน้า 251 - 253)

5.5 นำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียน โดยใช้เพลง
ตามแนวการสอนภาษาที่สองเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไปจัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้
กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ซึ่งดำเนินการทดลอง
กลุ่มเดียว One Group Pre - test Post - test Design (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543 : 78) ดังแสดงในตาราง 3.2
ดังนี้

ตาราง 3.2 รูปแบบแผนการทดลอง One Group Pre - test Post - test Design

กลุ่ม	ทดสอบก่อนเรียน	ทดลอง	ทดสอบหลังเรียน
กลุ่ม	T_1	X	T_2

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

T_1 หมายถึง การทดสอบก่อนเรียน (Pre - test)

X หมายถึง การเรียนโดยใช้เพลง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (Treatment)

T_2 หมายถึง การทดสอบหลังเรียน (Posttest)

การดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ประชากรได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เลือกเรียนในรายวิชาภาษาจีน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนวิวัฒน์โยธิน จำนวน 40 คน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เลือกเรียนในรายวิชาภาษาจีน โรงเรียนวิวัฒน์โยธิน จำนวน 40 คน ที่ได้มาด้วยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) ด้วยการจับฉลากโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองด้วยตนเอง และใช้เวลาในการทดลอง ดังนี้

1. วันที่ 1 กรกฎาคม - 5 สิงหาคม 2563 ทดลองเครื่องมือกับประชากรรวมเวลาทดสอบก่อนและหลังเรียน
2. วันที่ 29 กรกฎาคม - 3 กันยายน 2563 ทดลองเครื่องมือกับกลุ่มตัวอย่างรวมเวลาทดสอบก่อนและหลังเรียน ใช้เวลาสอนสัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง จำนวน 10 สัปดาห์ รวมระยะเวลาในการวิจัยครั้งนี้ 20 ชั่วโมง ดังนี้

1. ก่อนการดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยได้ชี้แจงทำความเข้าใจกับนักเรียนเกี่ยวกับการใช้เพลงประกอบการสอน เก็บข้อมูล เพื่อศึกษาผลการเรียน โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สองเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2. ทดสอบก่อนเรียน (Pre - test) กับกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบทดสอบการฟัง - พูดภาษาจีน จำนวน 16 ข้อ และแบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ จำนวน 16 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยแบบทดสอบการฟัง - พูดภาษาจีนเป็นการทดสอบปากเปล่า (Oral Test) จำนวน 2 ตอน ใช้เวลาในการทดสอบ 2 ชั่วโมง ทั้งในและนอกเวลาเรียน และทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ซึ่งเป็นแบบทดสอบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 1 ชั่วโมง แล้วตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้แล้วเก็บรวบรวมข้อมูลไว้เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

3. ดำเนินการทดลองด้วยการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สองเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเพลง รวม 16 ชั่วโมง ไม่รวมเวลาการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

ตาราง 3.3 กำหนดการสอน การเรียน โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อพัฒนาทักษะ การฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

แผนการจัดการ เรียนรู้ที่	เรื่อง	เพลง	วัน / เดือน / ปี	เวลา (ชม./นาที)
-	ปฐมนิเทศ		15 กรกฎาคม 63	10 นาที
	ทดสอบก่อนเรียน		15 กรกฎาคม 63	2 ชม.
1	你好 สวัสดี	พบกันเราพูด 你好	22 กรกฎาคม 63	2 ชม.
2	你真好 เธอดีจริงๆ	เธอ 真好	29 กรกฎาคม 63	2 ชม.
3	五个香蕉 กล้วย 5 ผล	水果 มากมาย	30 กรกฎาคม 63	2 ชม.
4	我喜欢大象 ฉันชอบช้าง	สารพัด 动物	5 สิงหาคม 63	2 ชม.
5	我的眼睛很大 ตาของฉันโตมาก	身体 ของเรา	6 สิงหาคม 63	2 ชม.
6	这是我的妈妈 นี่คือคุณแม่ของฉัน	我的 ครอบครัว	13 สิงหาคม 63	2 ชม.
7	这不是你的书包 นี่ไม่ใช่กระเป๋าหนังสือของเธอ	อุปกรณ์การเรียนของ 我	20 สิงหาคม 63	2 ชม.
8	看，我的电脑 ดูสิ คอมพิวเตอร์ของฉัน	ฉัน 在 ตรงนี้	27 สิงหาคม 63	2 ชม.
-	ทดสอบหลังเรียน		3 กันยายน 63	2 ชม.
-	สอบถามความพึงพอใจของนักเรียน		3 กันยายน 63	10 นาที

4. ทดสอบหลังเรียน (Post - test) หลังสิ้นสุดการทดลองกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ด้วยแบบทดสอบฉบับเดียวกันกับการทดสอบก่อนเรียน แล้วทำการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการทำแบบทดสอบ แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อตรวจสอบสมมติฐาน

5. สอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้เพลง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจจำนวน 15 ข้อ

6. นำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อสรุปผลการทดลองต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. วิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 80/80 โดยหาประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)

2. วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนที่เรียน โดยใช้เพลง ตามแนวการสอนภาษาที่สองเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้สถิติทดสอบ Dependent Samples t - test

3. วิเคราะห์ดัชนีประสิทธิผลการเรียนของนักเรียน โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้สูตรการหาดัชนีประสิทธิผล (E.I.)

4. วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้เพลง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำค่าเฉลี่ยมาแปลความหมายโดยกำหนดเกณฑ์ ดังนี้

(บุญชม ศรีสะอาด, 2553ก : 121)

คะแนน 4.51 - 5.00	หมายถึง	มีความพึงพอใจมากที่สุด
คะแนน 3.51 - 4.50	หมายถึง	มีความพึงพอใจมาก
คะแนน 2.51 - 3.50	หมายถึง	มีความพึงพอใจปานกลาง
คะแนน 1.51 - 2.50	หมายถึง	มีความพึงพอใจน้อย
คะแนน 1.00 - 1.50	หมายถึง	มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ร้อยละ (Percentage) ใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545 : 101)

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ	P แทน	ร้อยละ
	f แทน	ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นค่าร้อยละ
	N แทน	จำนวนความถี่ทั้งหมด

1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) ใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556 : 124)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	\bar{X} แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum X$ แทน	ผลรวมทั้งหมดของคะแนน
	N แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด

1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้สูตร ดังนี้
(บุญชม ศรีสะอาด, 2556 : 126)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	X	แทน	คะแนนแต่ละตัว
	N	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด
	Σ	แทน	ผลรวม

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือ

วิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (Index of Item Objective Congruence : IOC) ของแผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบการฟัง - พุดภาษาจีน แบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ แบบทดสอบความพึงพอใจ โดยใช้สูตรดังต่อไปนี้

2.1 ความเที่ยงตรง (Validity) โดยใช้สูตรดัชนีความสอดคล้องหรือ IOC ดังนี้ (ประสิทธิ์ สุวรรณรักษ์. 2542 : 244)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้อง
	$\sum R$	แทน	ผลรวมคะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

วิเคราะห์ค่าความยากง่าย (Difficulty index or Easiness index) ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบวัดทักษะการฟัง - พุดภาษาจีน และแบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ทั้งฉบับ โดยใช้สูตร ดังนี้

2.2 ความยากง่าย (Difficulty) โดยใช้สูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2553ก : 90)

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ	P	แทน	ระดับความยากง่ายของแบบทดสอบแต่ละข้อ
	R	แทน	จำนวนคนที่ทำข้อสอบนั้นถูก
	N	แทน	จำนวนคนที่ทำข้อสอบนั้นทั้งหมด

2.3 อำนาจจำแนก (Discrimination) โดยใช้สูตรของเบรนนัน (Brennan) ดังนี้
(บุญชม ศรีสะอาด. 2553ก : 106)

$$B = \frac{U}{N_1} - \frac{L}{N_2}$$

เมื่อ	R	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
	U	แทน	จำนวนผู้รอบรู้หรือสอบผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
	L	แทน	จำนวนผู้ไม่รอบรู้หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
	N ₁	แทน	จำนวนผู้รอบรู้หรือสอบผ่านเกณฑ์
	N ₂	แทน	จำนวนผู้ไม่รอบรู้หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์

2.4 ความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตรของโลเวทท์ (Lovett) ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2553ก : 112)

$$r_{cc} = 1 - \frac{k \sum X_i - \sum X_i^2}{(k-1) \sum (X_i - C)^2}$$

เมื่อ	r _{cc}	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	k	แทน	จำนวนข้อสอบ
	X _i	แทน	คะแนนแต่ละคน
	C	แทน	คะแนนเกณฑ์หรือจุดตัดของแบบทดสอบ

วิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้สูตร E_1/E_2 ดังนี้ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2556 : 10)

2.5 ประสิทธิภาพ (Efficiency) โดยใช้สูตร E_1/E_2

$$E_1 = \frac{\sum X}{\frac{N}{A}} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ
 $\sum X$ แทน คะแนนรวมของแผนการจัดการเรียนรู้
 A แทน คะแนนเต็มของแบบฝึกปฏิบัติทุกชิ้นรวมกัน
 N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

$$E_2 = \frac{\sum X}{\frac{N}{B}} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
 $\sum X$ แทน คะแนนรวมของผลลัพธ์ของการประเมินหลังเรียน
 B แทน คะแนนเต็มของการประเมินหลังเรียนของแต่ละหน่วย
 N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

วิเคราะห์ดัชนีประสิทธิผล E.I ของแบบทดสอบวัดทักษะการฟัง - พูด แบบทดสอบความรู้
 ด้านคำศัพท์

2.6 ดัชนีประสิทธิผล E.I โดยใช้สูตร ดังนี้ (เผชิญ กิจระการ, 2546 : 31)

$$E.I. = \frac{\text{ผลรวมคะแนนทดสอบหลังเรียน} - \text{ผลรวมคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}{(\text{จำนวนนักเรียน} \times \text{คะแนนเต็ม}) - \text{ผลรวมคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}$$

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

สถิติที่ใช้ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย 2 กลุ่มที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน ใช้สูตร

Dependent Samples t - test ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2553ก : 133)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{(n-1)}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาการแจกแจงแบบที
	D	แทน	ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
	n	แทน	จำนวนคู่
	$\sum D$	แทน	ผลรวมของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบเป็นรายบุคคลระหว่างเรียนที่ได้จากการทดสอบก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง
	$\sum D^2$	แทน	ผลรวมยกกำลังสองของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบเป็นรายบุคคลระหว่างเรียนที่ได้จากก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการดำเนินการวิจัย เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่จะนำมาเสนอ ตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. การวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดความหมายของสัญลักษณ์ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
E.I.	แทน	ดัชนีประสิทธิผล
E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
t	แทน	ค่าสถิติที่จะใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤตเพื่อทราบความมีนัยสำคัญ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัย เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งผู้วิจัยทำการกำหนดลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สองเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 80/80

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียน โดยใช้เพลง เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้เพลง เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ตอนที่ 4 ผลการศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียน โดยใช้เพลง เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ตอนที่ 5 ผลการศึกษาค่าความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการเรียน โดยใช้เพลง เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 80/80

ตาราง 4.1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างเรียนและหลังเรียน โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง

เลขที่	คะแนนผลการศึกษาการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง (แผนการจัดการเรียนรู้)												หลังเรียน			
	แผนที่ 1		แผนที่ 2		แผนที่ 3		แผนที่ 4		แผนที่ 5		แผนที่ 6			รวม		
	1	2	3	4	5	6	7	8								
	32	8	32	8	32	8	32	8	32	8	32	8	32	8	320	32
ผลรวม	1471	1445	1472	1449	1464	1443	1194	1184	11122	1078						
ค่าเฉลี่ย	36.85	36.22	36.88	36.32	36.68	36.17	30.10	29.854	279.10	27.07						

ตาราง 4.1 (ต่อ)

เลขที่	คะแนนผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เพลง (แผนการจัดการเรียนรู้)														รวม	หลังเรียน		
	แผนที่ 1		แผนที่ 2		แผนที่ 3		แผนที่ 4		แผนที่ 5		แผนที่ 6		แผนที่ 7				แผนที่ 8	
	32	8	32	8	32	8	32	8	32	8	32	8	32	8			32	8
S.D.	1.57		1.98		2.29		2.41		1.81		1.92		3.14		2.46		10.57	2.55
ร้อยละ	92.13		90.55		92.20		90.79		91.71		90.43		75.24		74.634		87.21	84.60

จากตาราง 4.1 พบว่า นักเรียนได้ค่าเฉลี่ยจากการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ เท่ากับ 279.10 จากคะแนนเต็ม 320 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 10.57 ค่าเฉลี่ยร้อยละเท่ากับ 87.21 แสดงว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 87.21 และนักเรียนได้ค่าเฉลี่ยจากการทดสอบทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์หลังการเรียนรู้โดยใช้เพลง เท่ากับ 27.07 จากคะแนนเต็ม 32 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.55 ค่าเฉลี่ยร้อยละเท่ากับ 84.60 แสดงว่า ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 84.60 ดังนั้น แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จึงมีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 87.21/84.60

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้เพลง เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ตาราง 4.2 เปรียบเทียบทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้เพลง

รายการประเมิน	N	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	t
ก่อนเรียน (Pretest)	40	16	12.80	1.51	39.463*
หลังเรียน (Posttest)	40	16	24.43	1.26	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4.2 พบว่า นักเรียนมีทักษะการฟัง - พูดยาจีนหลังเรียน โดยใช้เพลงสูงกว่า ก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (รายละเอียดในภาคผนวก จ หน้า 236 - 238)

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้เพลง เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดยาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ตาราง 4.3 เปรียบเทียบความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียน และหลังเรียน โดยใช้เพลง

รายการประเมิน	N	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	t
ก่อนเรียน (Pretest)	40	16	3.98	1.85	23.293*
หลังเรียน (Posttest)	40	16	13.85	1.81	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4.3 พบว่า นักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์หลังเรียน โดยใช้เพลงสูงกว่า ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (รายละเอียดในภาคผนวก จ หน้า 239 - 241)

ตอนที่ 4 ผลการศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียน โดยใช้เพลง เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดยาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ตาราง 4.4 ค่าดัชนีประสิทธิผลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียน โดยใช้เพลง

การทดสอบ	N	คะแนนเต็ม	คะแนนรวม	S.D.	E.I.
ก่อนเรียน	40	32	253	3.36	0.8033
หลังเรียน	40	32	1078	3.07	

จากตาราง 4.4 พบว่า คำนีประสิทธิผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เพลง เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูด ภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าเท่ากับ 0.8033 แสดงว่า นักเรียนมีอัตราการเรียนที่ก้าวหน้าขึ้น จากพื้นฐานความรู้เดิมที่มีอยู่แล้วเพิ่มขึ้นเป็น 0.8033 หรือคิดเป็นร้อยละ 80.33

ตอนที่ 5 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการเรียน โดยใช้เพลง เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะ การฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ตาราง 4.5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียน โดยใช้เพลง

ที่	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ		ระดับ
		\bar{X}	S.D.	
1	กิจกรรมการเรียนภาษาจีนโดยใช้เพลงเป็นการเรียนที่ให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมอย่างมีความสุข	4.62	0.49	พึงพอใจมากที่สุด
2	กิจกรรมการเรียนภาษาจีนโดยใช้เพลงเป็นการเรียนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถของตนเองมากที่สุด	4.05	0.78	พึงพอใจมาก
3	กิจกรรมการเรียนภาษาจีนโดยใช้เพลงเป็นการเรียนที่ทำให้ให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง	4.40	0.63	พึงพอใจมาก
4	กิจกรรมการเรียนภาษาจีนโดยใช้เพลงเป็นการเรียนที่ทำให้ให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานไม่เคร่งเครียด	3.97	0.65	พึงพอใจมาก
5	ความรู้ที่นักเรียนได้รับจากการเรียนสามารถนำไปใช้ในกิจกรรมประจำวันได้	4.25	0.70	พึงพอใจมาก
6	นักเรียนเข้าใจเนื้อหาที่เรียนเป็นอย่างดี	4.30	0.75	พึงพอใจมาก

ตาราง 4.5 (ต่อ)

ที่	รายการประเมิน	ระดับ ความพึงพอใจ		แปล ความหมาย
		\bar{X}	S.D.	
7	ทุกชั้นตอนนักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนทุกชั้นตอน	4.00	0.78	พึงพอใจมาก
8	กิจกรรมการเรียนการสอนในชั่วโมงสนุก และน่าสนใจ	4.40	0.63	พึงพอใจมาก
9	กิจกรรมในใบงาน ที่นำมาปฏิบัติในขณะเรียน มีความยากง่ายเหมาะสมกับเนื้อหาที่เรียน	4.37	0.74	พึงพอใจมาก
10	นักเรียนสามารถทำกิจกรรมและสรุปเนื้อหา ที่เรียนได้	4.00	0.78	พึงพอใจมาก
11	เวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสม	4.30	0.72	พึงพอใจมาก
12	นักเรียนพอใจกิจกรรมการเรียนรู้	3.97	0.83	พึงพอใจมาก
13	การจัดกิจกรรมมีสื่อประกอบเนื้อหาที่สอนทุกครั้ง	4.03	0.80	พึงพอใจมาก
14	สื่อการเรียนที่ครูนำมาใช้การจัดกิจกรรมการเรียน ทำให้นักเรียนเข้าใจและสนุกสนาน	4.47	0.55	พึงพอใจมาก
15	ตัวหนังสือและรูปภาพในใบงานและกิจกรรมชัดเจน เข้าใจง่าย	4.25	0.66	พึงพอใจมาก
	รวมเฉลี่ย	4.23	0.70	พึงพอใจมาก

จากตาราง 4.5 พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยเพลง เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง
ตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการเรียนโดยใช้เพลง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก
โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.23$) เมื่อพิจารณาเรียงลำดับรายชื่อตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับ
ได้ดังนี้ สื่อการเรียนที่ครูนำมาใช้การจัดกิจกรรมการเรียนทำให้นักเรียนเข้าใจและสนุกสนาน
มีคะแนนเฉลี่ย 4.47 อยู่ในระดับพึงพอใจมาก กิจกรรมการเรียนการสอนในชั่วโมงสนุก

และน่าสนใจ คะแนนเฉลี่ย 4.40 อยู่ในระดับพึงพอใจมาก และเวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมคะแนนเฉลี่ย 4.30 อยู่ในระดับพึงพอใจมาก

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Buriram Rajabhat University

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการดำเนินการวิจัย เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยจะสรุปผล อภิปรายผล และมีข้อเสนอแนะตามลำดับดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สมมติฐานของการวิจัย
3. วิธีดำเนินการวิจัย
4. สรุปผลการวิจัย
5. อภิปรายผล
6. ข้อเสนอแนะ
 - 6.1 ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้
 - 6.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียน ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะด้านการฟัง - พูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้เพลง
3. เพื่อเปรียบเทียบความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนของของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการเรียนโดยใช้เพลง
4. เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้เพลง เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีน
5. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการเรียนโดยใช้เพลง เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีน

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนมีทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนหลังการเรียน โดยใช้เพลงสูงกว่าก่อนเรียน
2. นักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนหลังการเรียน โดยเพลงสูงกว่าก่อนเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวิวัฒน์โยธิน อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 80 คน ที่เลือกเรียนในรายวิชาภาษาจีน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563

1.2 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวิวัฒน์โยธิน อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 40 คน ที่เลือกเรียนในรายวิชาภาษาจีน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจำนวน 5 ประเภท ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย ประกอบด้วย

- 2.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง จำนวน 8 แผน
- 2.2 เพลงประกอบการสอนจำนวน 8 เพลง
- 2.3 แบบทดสอบวัดทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 16 ข้อ
- 2.4 แบบทดสอบวัดความรู้ด้านคำศัพท์ ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 16 ข้อ
- 2.5 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้เพลงในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 15 ข้อ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบแผนการวิจัยแบบ One Group Pretest- Posttest Design โดยมีการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

3.1 ก่อนการดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยได้ชี้แจงทำความเข้าใจกับนักเรียนเกี่ยวกับการใช้เพลงประกอบการสอน เก็บข้อมูล เพื่อศึกษาผลการใช้เพลงเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 8 แผน 8 เพลง

3.2 ทดสอบก่อนเรียน (Pre - test) กับกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบทดสอบการฟัง - พูดภาษาจีน จำนวน 16 ข้อ และแบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ จำนวน 16 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยแบบทดสอบการฟัง - พูดภาษาจีนเป็นการทดสอบปากเปล่า (Oral Test) จำนวน 2 ตอน ใช้เวลาในการทดสอบ 2 ชั่วโมง ทั้งในและนอกเวลาเรียน และทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ซึ่งเป็นแบบทดสอบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 1 ชั่วโมง แล้วตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ แล้วเก็บรวบรวมข้อมูลไว้เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

3.3 ดำเนินการทดลองด้วยการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเพลง รวม 16 ชั่วโมง ไม่รวมเวลาการทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน

3.4 ทดสอบหลังเรียน (Post - test) หลังสิ้นสุดการทดลองกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ด้วยแบบทดสอบฉบับเดียวกันกับการทดสอบก่อนเรียน แล้วทำการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้ จากการทำแบบทดสอบ จากนั้นนำมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อตรวจสอบสมมติฐาน

3.5 สอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียน โดยใช้เพลง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจจำนวน 15 ข้อ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ดังนี้

4.1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 โดยการหาประสิทธิภาพของกระบวนการ และประสิทธิภาพของผลสัมฤทธิ์ (E_1/E_2)

4.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการฟัง - พูศภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการเรียน โดยใช้เพลง เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูศภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้สถิติ t - test Dependent Samples

4.3 วิเคราะห์เปรียบเทียบความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการเรียน โดยใช้เพลง เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูศภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้สถิติ t - test Dependent Samples

4.4 วิเคราะห์ดัชนีประสิทธิผลของการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียน โดยใช้เพลง เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูศภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการวิเคราะห์ดัชนีประสิทธิผล (E.I.)

4.5 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยเพลง เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูศภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สองเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูศภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง เรื่อง ผลการใช้เพลงเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูศภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ (E₁/E₂) เท่ากับ 87.21/84.60 ซึ่งผ่านเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้

2. ความสามารถด้านการฟัง - พูศภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการเรียน โดยใช้เพลง เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูศภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการเรียน โดยใช้เพลง เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สองเพื่อส่งเสริมทักษะ การฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. ดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้เพลง เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เท่ากับ 0.8033 แสดงว่า นักเรียน มีความรู้เพิ่มขึ้น เท่ากับ 0.8033 หรือ คิดเป็นร้อยละ 80.33

5. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยเพลงอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 4.23$

อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริม ทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สามารถอภิปราย ผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนว การสอนภาษาที่สองเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 87.21/84.60 ซึ่งผ่านเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งได้มีการพัฒนาและจัดเตรียมการ ไปด้วยเป็น ระบบ ตั้งแต่ศึกษาเอกสาร หลักการ แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแผนการจัดการ เรียนรู้ที่ส่งเสริมการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์เนื้อหาตามหลักสูตร แล้วจัดเนื้อหาให้มี ความเหมาะสมกับสถานการณ์และเวลา ตลอดจนลักษณะการเรียนรู้ของนักเรียน อีกทั้ง ได้จัดเรียง เนื้อหาให้ง่ายต่อการเรียนรู้โดยเรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก ทั้งนี้ยังผ่านการตรวจสอบคุณภาพ ของเครื่องมือจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญและผ่านการทดลอง (Try-Out) เพื่อหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ถึง 3 ครั้ง โดยนำไปทดลองกับนักเรียน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แบบรายบุคคล (1 : 1) แบบเป็นกลุ่มเล็ก (1 : 10) และแบบภาคสนาม (1 : 100) แล้วปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ก่อนนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ เชนิญ

กิจกรรม (2544 : 44 - 46) ที่กล่าวว่า สื่อหรือเทคโนโลยีทางการศึกษาที่ได้สร้างขึ้นมาแล้วนั้น จำเป็นต้องมีการทดสอบเพื่อหาประสิทธิภาพของสื่อนั้นก่อนนำไปทำการจัดการเรียนการสอน เพราะ ถ้าหากสื่อการสอนใด ๆ ยังไม่ได้รับการตรวจสอบหาประสิทธิภาพภายนอก อาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อผู้เรียนในด้านคุณธรรมและจริยธรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้อีกด้วย นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีคุณภาพและเหมาะสมกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียน โดยแผนการจัดการเรียนรู้มีกิจกรรมที่หลากหลาย สอดแทรกและเพิ่มสถานการณ์การเรียนรู้ให้ผู้เรียน ได้ฝึกฝนทักษะ การฟัง - พูดภาษาจีน พร้อมสื่อที่ทันสมัย สอดคล้องกับ สุวิทย์ มูลคำ (2549 : 59) ที่กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีนั้นต้องมีการกำหนดจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรม การเรียนการสอน สื่อแหล่งเรียนรู้ การวัดประเมินผลไว้อย่างชัดเจน สอดคล้องกับสภาพของผู้เรียน และเน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง สามารถเชื่อมโยงความรู้เดิมไปสู่ประสบการณ์ใหม่ได้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นมา นั้นได้คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล เน้นความสนุกสนานลดความกลัวต่อการเรียนภาษา ของนักเรียนเปิดโอกาสให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยความสุข ซึ่งการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้เพลง ประกอบแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนมีทั้งความสุขและได้ทั้งความรู้ในการเรียน โดยการใช้ เพลงประกอบการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีความสุขไปพร้อมกับการเรียน สอดคล้องกับแนวคิดของ ซาริโคแบน และเมทิน (Saricoban & Metin. 2000 : 1 - 3) ซึ่งกล่าวถึง การใช้เพลงในการเรียน การสอน และได้กล่าวถึงประโยชน์ของเพลงไว้ว่า เพลงช่วยสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน ลดความ ตึงเครียด เพลงทำให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ทางภาษา โดยธรรมชาติ โดยเฉพาะการเรียนรู้คำศัพท์ การออกเสียง และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษานั้น ๆ เพลงเป็นสื่อที่สามารถนำมาจัดกิจกรรมได้ หลากหลายรูปแบบ เช่น เดิมคำ ตอบคำถาม วาดภาพ จินตนาการจากเพลง เรียงลำดับเหตุการณ์จาก เนื้อหาของเพลง เป็นต้น และยังสอดคล้องกับ กรมวิชาการ (2539 : 270) ที่ได้กล่าวถึง ประโยชน์ ของเพลงในด้านกิจกรรมการเรียนการสอนและอารมณ์ว่า เพลงสร้างบรรยากาศในการเรียนให้ สนุกสนาน ลดความเครียดระหว่างครูกับนักเรียน ช่วยหล่อหลอมลักษณะนิสัย จิตใจของนักเรียน ให้อ่อนโยน ช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ บุคลิกภาพ และด้านสังคมของนักเรียน ให้นำเข้าสู่บทเรียน สรุบบทเรียน หรือบททวนบทเรียนเป็นการย้ำสิ่งที่เรียน ไปแล้ว เช่น คำศัพท์ รูปประโยค กฎไวยากรณ์ บางเรื่อง

2. ความสามารถด้านการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการเรียน โดยใช้เพลง เรื่อง ผลการใช้เพลงเพื่อส่งเสริมทักษะ การฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสามารถพัฒนาความสามารถด้านการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้เพิ่มขึ้น จากผลการวิจัยที่พบนั้น สอดคล้องกับแนวคิดของ ฮาเมอร์ และ บลานซ์ (Harmer & Blance. 1989 : 55) ที่กล่าวว่า การใช้เพลงในการเรียนการสอนภาษาที่สอง ประกอบไปด้วยทฤษฎีทั้ง 2 คือ ทฤษฎีการรับรู้ข้อมูล และทฤษฎีแรงด้านความรู้สึก เมื่อผู้เรียนภาษาที่สองได้ยินเพลงที่มีเนื้อเรื่อง ซึ่งเป็นเพลงที่มีเนื้อหาประกอบ ผู้เรียนก็จะสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้ เช่นเดียวกับการฟังนิทาน แต่เนื่องจากผลของดนตรีที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง อาจทำให้เพลงที่มีเนื้อเรื่องสามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียนได้ดีกว่าการเล่านิทานปากเปล่า ส่วนในทฤษฎีแรงด้านความรู้สึกก็มีส่วนเกี่ยวข้องในการเรียนการสอนภาษาที่สอง คือ ความรู้สึกและทัศนคติของผู้เรียน มีผลกับการเรียนรู้เต็มที่ ดังนั้น เมื่อผู้เรียนมีความวิตกกังวล ไม่มีแรงจูงใจในการเรียน หรือขาดความมั่นใจ ก็จะทำให้การเรียนภาษามีข้อจำกัด ซึ่งดนตรีมีส่วนช่วยสร้างบรรยากาศในทางที่ดีแก่ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีความสุขในการเรียนรู้ และสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้เรียนอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ แคมเบล และดิกินสัน (Campbell & Dickinson. 1996) ที่กล่าวว่า การใช้ดนตรีเป็นเครื่องมือในการเรียนการสอนภาษาได้หลายทาง เช่น ในการที่จะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ อาจจะทำให้ผู้เรียนได้ฟังนิทานเพลง ขณะที่ผู้สอนจัดรูปภาพประกอบตาม หรืออาจจะให้ผู้เรียนร้องเพลงที่เนื้อเพลงประกอบด้วยโครงสร้างทางภาษา จะเห็นได้ว่า ดนตรีสามารถนำไปใช้ในการสอนภาษาได้เป็นอย่างดี ซึ่งการนำกิจกรรมเพลงหรือดนตรีที่สอดคล้องกับเนื้อหา บทเรียน และทักษะที่ต้องเรียนรู้ ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดี มีความมั่นใจในการเรียน และยังช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะทางด้านดนตรีอีกด้วย ยิ่งไปกว่านั้น ผู้เรียนที่มีความสามารถทางดนตรีอยู่แล้ว ก็จะประสบความสำเร็จในการเรียนได้มากยิ่งขึ้น ในการเรียนรู้คำศัพท์เพื่อการพัฒนาทักษะการฟัง - พูดให้ดีขึ้น เทคนิคการจดจำโดยการออกเสียงถือว่าเป็นเทคนิคที่สำคัญมาก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ เกรบ และสโตรเลอร์ (Grabe & Stroller. 1997 : 98 - 122) ซึ่งระบุว่า การระลึกคำศัพท์ได้อัตโนมัติ นั้น ประสิทธิภาพมากกว่าการใช้บริบทเพื่อเดาคำศัพท์ เนื่องจากใช้ระยะเวลาสั้นกว่ามาก ทั้งนี้การท่องจำคำศัพท์ที่มีวิธีการมากมาย เช่น 1. เทคนิคการจดจำโดยการออกเสียง การอ่านออกเสียงภาษาจีนได้อย่างถูกต้อง มีส่วนช่วยในการจดจำคำศัพท์ อันดับแรกจะต้องมีสมาธิในการท่องจำ ให้ความสนใจในรูปแบบตัวอักษรและโครงสร้างของตัวอักษร และอ่านออกเสียงออกมาดัง ๆ โดยฝึกออกเสียงให้ถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์ภาษาจีน วิธีการนี้เป็นพื้นฐานที่สำคัญที่จะช่วยในการท่องจำคำศัพท์ภาษาจีน 2. เทคนิคความสนุก

ผสมผสานกับการจดจำ การทำให้ความน่าเบื่อของการท่องจำ ภาษาจีนเปลี่ยนเป็นความสนุกสนาน ทำให้การเรียนภาษาจีนไม่น่าเบื่อช่วยให้การจดจำภาษาจีน ได้ผลมากยิ่งขึ้น จากผลการวิจัยสอดคล้องกับ ผลการวิจัยของ ฤทัย กองทอง (2558 : 88) ซึ่งพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนด้วยกิจกรรมเพลง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 และ ผลการวิจัยของ การ์ณย์ สายสุใจ (2557 : 70) ที่พบว่า ความสามารถในการฟัง - พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดบ้านไร่ อำเภอคำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี โดยใช้วิธีสอนด้วยกิจกรรมเพลงจากสื่อวีดิทัศน์และเกมหลังการทดลองสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้เพลง เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เท่ากับ 0.8033 แสดงว่า นักเรียน มีความรู้เพิ่มขึ้น เท่ากับ 0.8033 หรือคิดเป็นร้อยละ 80.33 เนื่องจาก แผนการจัดการเรียนรู้ได้ผ่านการ ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือจากผู้เชี่ยวชาญ รวมถึงการนำเครื่องมือไปทดลองกับนักเรียน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จึงทำให้แผนการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพสามารถพัฒนาทักษะการฟัง - พูด และความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีน ได้กระตุ้นความสนใจให้นักเรียนใฝ่เรียนรู้ได้ดีขึ้น เป็นไปตามแนวคิด ของ บุญชม ศรีสะอาด (2553 : 157 - 159) ที่กล่าวว่า วิธีการสอนหรือนวัตกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ส่งผลให้ผู้เรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนมากขึ้นเพียงใดนั้น จะต้องนำสื่อที่พัฒนาขึ้นนั้น ไป ทดลองกับผู้เรียนที่อยู่ในระดับที่เหมาะสมกับสื่อที่สร้างขึ้น แล้วนำผลจากการทดลองมาวิเคราะห์ หาค่าประสิทธิผล เพื่อทราบถึงความสามารถในการให้ผลอย่างชัดเจนและแม่นยำจากการใช้สื่อ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุภาวดี ชันบุญ (2556 : 109) ที่พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ กิจกรรมเพลงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.6036 คิดเป็น ร้อยละ 60.36 และผลการวิจัยของ เตือนนภา ทองมาก (2558 : 68) ที่พบว่า ความสามารถในการฟัง - พูด ภาษาอังกฤษและความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน บ้านพุกาย ด้วยวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เพลงและเกมหลังการทดลองสูงกว่าการทดลองอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยเพลง เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง ตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อยู่ในระดับมาก โดยมีค่า $\bar{X} = 4.23$ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การจัดการ

เรียนรู้โดยใช้เพลง เป็นการเรียนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มากขึ้น อีกทั้งยังเพิ่มความสนุกสนานลดความกดดันในการเรียน ทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเพื่อน เป็นบรรยากาศที่อิสระและผ่อนคลาย ได้ฝึกสนทนาออกเสียง ทำให้นักเรียนมีโอกาสได้ปฏิบัติจริง ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ที่แตกต่างไปจากการเรียนแบบเดิม คือ มีความสนใจและกระตือรือร้นในการเรียน สนุกกับการร่วมกิจกรรมการร้องเพลง มีความมั่นใจในการออกเสียงและพูดสนทนา เกิดบรรยากาศที่ทำลายต่อการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนรู้จักรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง สนุกสนาน และพึงพอใจต่อการทำกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดของ มาสโลว์ (Maslow, 1970 : 66 - 70) ได้เสนอทฤษฎีความต้องการตามลำดับ โดยกล่าวว่า มนุษย์มีความต้องการตลอดเวลาไม่มีที่สิ้นสุด และความต้องการของมนุษย์จะมีลักษณะเป็นลำดับขั้นจากต่ำไปหาสูง จากผลการวิจัย ทำให้ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนมีความมั่นใจในการออกเสียงคำศัพท์และสามารถฟัง - พูดภาษาจีนได้อย่างมั่นใจเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้เพลงยังทำให้ผู้เรียนมีความสุขสนุกสนาน ทำให้บรรยากาศในการเรียนภาษาจีนมีความสุขไม่สร้างบรรยากาศลบให้กับผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พิรุณรักษ์ พลหล้า (2558 : 105) ซึ่งพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษและความรู้ด้านคำศัพท์ โดยใช้กิจกรรมเพลง โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด $\bar{X} = 4.61$ และผลการวิจัยของ เหลียง (2017 : 45) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการใช้เพลงภาษาจีนช่วยในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ ที่พบว่า การเรียนรู้ตามทฤษฎีพุทปัญญาและทฤษฎีของการจูงใจ ซึ่งเป็นทฤษฎีเบื้องต้นที่เป็นพื้นฐาน ในการพัฒนาการฟังและการพูดในการเรียนภาษา และการใช้เพลงภาษาจีนช่วยในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน เป็นการดึงดูดความสนใจของนักเรียนในการเรียนภาษาจีน ที่เน้นความสนุกและง่ายตามความเหมาะสม และพบว่า เพลงสามารถดึงดูดความสนใจในการเรียนภาษาจีนของนักเรียนได้เพิ่มมากขึ้น อีกทั้งยังทำให้การเรียนภาษาจีนสนุกเพิ่มมากขึ้น ลดความกลัว และความกังวล ในส่วนของคุณครูนั้น ทำให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น สามารถนำไปใช้ได้จริง และความมีเทคนิคทำให้การเรียนการสอนง่ายขึ้น ในส่วนของห้องเรียนนั้น เพลงส่งผลให้บรรยากาศภายในห้องเรียนครึกครื้นมีบรรยากาศความเป็นกันเองและไม่กดดัน

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยเพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1. ในการดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยพบว่า เมื่อนักเรียนเริ่มเรียนเนื้อหาในบทเรียนที่ 1 นั้น นักเรียนมีความสนใจในการออกเสียงคำศัพท์ไปพร้อมกันกับเพลง แม้ว่าในแต่ละเพลงจะมีความยากง่ายของคำศัพท์แตกต่างกัน แต่สิ่งที่ทำให้นักเรียนสนใจต่อการเรียน คือ การร้องเพลงและมีท่าทางประกอบเพลง หรือมีอุปกรณ์ประกอบการร้องเพลง เช่น หน้ากาก หรือสัญลักษณ์แสดงสิ่งเหล่านั้น ผู้วิจัยเห็นว่าการให้นักเรียนได้มีกิจกรรมเคลื่อนไหวประกอบเพลงบ้างจะเพิ่มความสนุกสนานให้กับผู้เรียนได้มากขึ้น

2. ในการดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยได้มีการศึกษาและวางแผนในการคัดเลือกคำศัพท์มาออกแบบหน่วยการเรียนรู้ และเพลงประกอบการเรียนรู้ให้เรียงลำดับจากความง่ายไปหายาก ซึ่งจากการวิจัยทำให้ ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนสามารถเรียนรู้คำศัพท์และบทสนทนาได้ดีมากตั้งแต่บทเรียนที่ 1 - 4 ซึ่งเป็นบทเรียนที่มีคำศัพท์ที่ออกเสียงง่าย เป็นคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยเห็นว่าการเรียงลำดับบทเรียนจะทำให้นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์และบทเรียนจากง่ายไปยาก เพื่อจะทำให้นักเรียนเข้าใจในเนื้อหาได้เข้าใจมากยิ่งขึ้น

3. จากผลการวิจัยพบว่า เพลงประกอบการสอนและเนื้อหาในแผนการจัดการเรียนรู้ควรมีความน่าสนใจ ในการดำเนินการวิจัยพบว่า เพลงประกอบการสอนบางเพลงมีจังหวะที่ยากต่อการจดจำ ดังนั้น เพลงประกอบการสอนควรมีจังหวะของทำนองเพลงที่เป็นที่นิยม แล้วจัดกิจกรรมที่น่าสนใจกับวัยของผู้เรียนจะสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการจดจำคำศัพท์ได้มากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำการวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาการวิธีการสอนโดยใช้เพลงเพื่อทดสอบความคงทนของทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์เพิ่มขึ้น

2. ควรมีการศึกษาการวิธีการสอนโดยใช้เพลง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ ในทักษะด้านอื่น ๆ เช่น ทักษะการอ่านและเขียน
3. ควรมีการวิจัยลักษณะนี้กับนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ ต่อไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Buriram Rajabhat University

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Buriram Rajabhat University

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลจันทร์ ชื่นฤทธิ. (2550). การพัฒนาความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรม
ประกอบเพลงคุณธรรมตามพระราชดำริส. วิทยานิพนธ์ คศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2539). ชุดฝึกอบรมครูสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กรณีการ์ พวงเกษม. (2540). ปัญหาและกลวิธีการสอนภาษาในโรงเรียนประถมศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่
2). กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). การเรียนการสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.
_____. (2551ก). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ :
ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- _____. (2551ข). สาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตร
แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่ง
ประเทศไทย.
- _____. (2551ค). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษา
ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
คุรุสภา ลาดพร้าว.
- กฤษฎี อุทัยรัตน์. (2545). คัมภีร์ห้วบริหารยอดคนบริหาร. กรุงเทพฯ : สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี
(ไทย - ญี่ปุ่น).
- กันยารัตน์ เฟิงสา. (2553). การศึกษาความสามารถในการฟัง - พูดภาษาอังกฤษและเจตคติต่อ
การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านเบิกไพร
ด้วยวิธีการสอนโดยกิจกรรมเพลงและเกม. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะ
ภาษาต่างประเทศ). ราชบุรี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.

- การ์ณชัย สายสุตใจ. (2557). การศึกษาความสามารถในการฟัง - พูดภาษาอังกฤษและแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดบ้านไร่ อำเภอดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี โดยวิธีสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงจากสื่อวีดิทัศน์และเกม. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). ราชบุรี : มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- กุกษา แสงเดช. (2545). แบบฝึกคู่มือการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : แม็ค.
- เก็จวิรัต ตั้งศิริวัสถ์. (2560, มกราคม - เมษายน). “การเรียนรู้ภาษาจีนเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์ของนักศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.” มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ. 10(1) : 582.
- โกวิท ชันชศิริ. (2520). กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย : ดนตรีและการเคลื่อนไหว. กรุงเทพฯ : สารมวลชน.
- เจียน วันทนีย์ตระกูล. (2552). หลักการและวิธีการสอน. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา.
- จิตภา ปิยเฉลิมชัย. (2552). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการเรียนโดยบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียแบบรายบุคคลกับการเรียนบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียร่วมกับกระบวนการเรียนแบบร่วมมือ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา). นครราชสีมา : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- จิตติญา วัชรินทรางกูร. (2553). การพัฒนาบทเรียนสำเร็จรูป เรื่องชนิดและหน้าที่ของคำในภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). บุรีรัมย์ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- จินตนา นุตทัศน. (2541, กันยายน). “การสอนเพลง.” วารสารศาสตร์ศึกษาปริทัศน์. 16(2) : 4.
- จินตนา สุกจรรย์. (2554). การศึกษาตลอดชีวิตและการพัฒนาชุมชน. กรุงเทพฯ : ออเดียนสโตร์.

- จิราพรรณ สายสืบ. (2559). การพัฒนาทักษะการจำคำศัพท์และการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้การ์ดคำศัพท์ทบทวนด้วยตัวเองของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 ห้อง 201 คณะอุตสาหกรรมท่องเที่ยว. รายงานการวิจัยวิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพและบริหารธุรกิจ.
- ชวลิต ชูกำแพง. (2553). การวิจัยหลักสูตรและการสอน. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2540). ชุดการสอนระดับประถมศึกษา. (เอกสารประกอบการสอน). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยนครราชสีมา.
- _____. (2556). “การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน.” วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย. 5(1) : 10.
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. (2546). เทคโนโลยีการศึกษา : ทฤษฎีและการวิจัย. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ณัฐฉา มุสิกาวงศ์. (2551). การพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความ โดยใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาลบ้านคูหาสวรรค์ จังหวัดพัทลุง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). สงขลา : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา นครินทร์.
- ดวงมาลา จาริชนนท์. (2551). การพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านเพื่อฝึกการวิเคราะห์ด้วยแบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ คศ.ม. (การบริหารการศึกษา). มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เดือนนภา ทองมาก. (2558). การศึกษาความสามารถในการฟัง - พูดและเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดไผ่ล้อม ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบูรณาการ โดยใช้ธรรมชาติลักษณะของการเล่านิทาน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). ราชบุรี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- ธัญญารัตน์ มะลาศรี. (2560, กันยายน). “การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวไทย.” วารสารวิจัยราชภัฏกรุงเทพฯ. 4(3) : 80 - 81.

ชีมาพร สดุงสุข. (2555). การเปรียบเทียบความสามารถในการจำคำศัพท์และเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้เพลงประกอบกับเกม. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ). ลพบุรี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.

นรินทชัย สะภูริวัฒน์. (2555). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาจีนตามแนวคิดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ โดยใช้เทคนิคการจำอักษรจีนแบบเชื่อมโยง เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านของนักศึกษาปริญญาตรี. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นารีรัตน์ วัฒนเวฬุ. (2560, ม.ค. - เม.ย.). “การศึกษากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.” *สงขลานครินทร์ ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์*. 23 (1) : 97 - 98.

นิพนธ์ เสถียรวิริยะ. (2554). **ประโยชน์ของการฟังเพลง**. สืบค้นเมื่อ 16 กุมภาพันธ์ 2562 จาก <http://www.dtam.moph.go.th>.

บันลือ พฤกษ์วัน. (2522). **มิติใหม่ในการสอนอ่าน**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

บุญชม ศรีสะอาด. (2545). **การวิจัยเบื้องต้น**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

_____. (2553). **การวิจัยเบื้องต้น**. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย.

_____. (2553ก). **การวิจัยเบื้องต้น**. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

_____. (2556). **วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย เล่ม 1**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

บุรชัย ศิริมหาสาคร. (2547). **แผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : บริษัทบัณฑิตวิทยาลัย.

ประนอม สุรัสวดี. (2541). **ภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา สื่อการนำเสนอไปใช้**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ปัทม.

ประเวศน์ มหารัตน์สกุล. (2542). **การบริหารทรัพยากรมนุษย์แนวทางใหม่**. กรุงเทพฯ : สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย - ญี่ปุ่น).

- ประสพชัย พสุนนท์. (2558, มกราคม - ธันวาคม). “ความเที่ยงตรงของแบบสอบถามสำหรับงานวิจัยทางสังคมศาสตร์.” *สังคมศาสตร์*. 18(18) : 379.
- ประสิทธิ์ สุวรรณรักษ์. (2542). *ระเบียบวิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 2. บุรีรัมย์ : คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์.
- _____. (2555). *ระเบียบวิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. บุรีรัมย์ : ภาควิชาทดสอบและวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- ปิยะพงษ์ วงศ์ขุมเงิน. (2556). *การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้รูปแบบ 4 MAT*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (หลักสูตรและการสอน). ขอนแก่น : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- เพ็ญ กิจระการ. (2544, กรกฎาคม). “การวิเคราะห์ประสิทธิภาพสื่อและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา (E₁/E₂)” *วารสารการวัดผลการศึกษามหาวิทยาลัยมหาสารคาม*. 7(4) : 44 - 51.
- _____. (2546). *การวิจัยสำหรับเทคโนโลยีการศึกษา*. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พรทิพย์ ปรีวาทิต. (2558). *ผลของการใช้บทเรียน Augmented Reality Code เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาล 2 วัดตานีนรสโมสร*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา). สงขลา : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- พรรณนที โชติพงศ์. (2552). *การใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พรสวรรค์ ศรีป้อ. (2550). *สุดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษ นำไปสู่การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่*. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- พริ้งพงษ์ ไชยขาววงศ์. (2535). *การพัฒนาชุดสื่อประสมเพื่อฝึกทักษะฟัง - พูดภาษาอังกฤษ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ). เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). **วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พิรุณรักษ์ พลหล้า. (2558). **การพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษและความรู้ด้านคำศัพท์ โดยใช้กิจกรรมเพลง ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5**. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการเรียนการสอน). มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- พิศุทธา อารีราษฎร์. (2550). **การพัฒนาซอฟต์แวร์ทางการศึกษา**. มหาสารคาม : คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- มนชัย เทียนทอง. (2545). **การออกแบบและพัฒนาคอร์สแวร์ สำหรับบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน**. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- มนวิภา เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา. (2545). **การพัฒนาบทเรียนนิทานเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย**. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2540). **การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้**. (เอกสารประกอบการสอน). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- เมธา พงศ์ศาสตร์. (2549). **การสอนคณิตศาสตร์ ระดับมัธยมศึกษา**. มหาสารคาม : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- รัฐพร ศิริพันธุ์. (2561, มกราคม-มิถุนายน). “แนวทางการเตรียมความพร้อมและวิธีการเรียนสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาจีน.” วารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. 5(1) : 107.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542**. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คพับลิเคชันส์ จำกัด.
- _____. (2553). **พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) ฉบับราชบัณฑิตยสถาน**. กรุงเทพฯ : ราชบัณฑิตยสถาน.

- ราตรี รุ่งทิวชัย. (2539). “เพลงกับการสอนคณิตศาสตร์.” สารพัฒนาหลักสูตร. 15(24) : 61.
- รินดา รังดิษฐ์. (2560). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). บุรีรัมย์ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- รุ่งฤดี แผลงสร. (2560). ศาสตร์การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เรืองศักดิ์ อำไพพันธ์. (2542). **Teaching with Songs**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- ฤทัย กองทอง. (2558). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การสอนด้วยกิจกรรมเพลง. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วรรณิ โสมประยูร. (2539). การพัฒนาทักษะการเขียนระดับประถมศึกษา. (เอกสารประกอบการสอน). นนทบุรี : สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วันชัย เข้มจันทร์ฉาย. (2554). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้โครงงานกับการเรียนตามปกติ. นครสวรรค์ : สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 42.
- วาโร เพ็งสวัสดิ์. (2545). การวิจัยในชั้นเรียน. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- วิจิตรา เจือจันทร์. (2533). ผลของการใช้เพลงในการฝึกอ่านออกเสียงตัวพยัญชนะ ร ล สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- วิภาดา ประสารทรัพย์. (2542). พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2545). พัฒนาการเรียนการสอน. (เอกสารประกอบการสอนวิชา 0506703). มหาสารคาม : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- ศรีจันทร์ มีคม. (2560). การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เพลง สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สาขาวิชาภาษาอังกฤษ). บุรีรัมย์ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- ศรีวิไล พลมณี. (2545). พื้นฐานการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. เชียงใหม่ : ศูนย์ไทย
ศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศวิมล จันทะบาล. (2561). การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังและ
ด้านการพูดภาษาจีน โดยใช้สื่อเทคโนโลยีร่วมกับเทคนิคการเสริมแรง สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์. ศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). เชียงราย : คณะ
ครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- ศิริรัตน์ นาอุดม. (2553). การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ นักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโนนสมบุญประชาสรรค์. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม.
(หลักสูตรและการสอน). ขอนแก่น : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ศูนย์จีนศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2551). การเรียนการสอนภาษาจีนใน
ประเทศไทย : ระดับประถม - มัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : ศรีบุรณค้อมพิวเตอร์การพิมพ์.
- สนิท ฉิมเล็ก. (2540). พฤติกรรมการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. พิษณุโลก : สถาบันราชภัฏ
พิบูลสงคราม.
- สนิท ตั้งทวี. (2528). ความรู้และทักษะทางภาษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- สมถวิล ชนะโสภณ. (2523). “ข้อคิดบางประการในการสอนอังกฤษ.” ศึกษาสารปริทัศน์. 9(4) :
50 - 55.
- สมนึก ภัททิยชนี. (2546). การวัดผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กอปลินธุ์ : ประสานการพิมพ์.
- สำเนา ศรีประมงค์. (2547). การศึกษาผลการใช้เกมคำศัพท์ประกอบการสอนที่มีต่อความคงทนในการ
เรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญระยอง.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ลำดี รักสุทธิ. (2544). เทคนิควิธีการจัดการเรียนและเขียนแผนการสอน โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ.
กรุงเทพฯ : พัฒนาศึกษา.

- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภาวดี ชันบุญ. (2556). ผลการใช้กิจกรรมเพลงเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาอังกฤษ และความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). นุรีรัมย์ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- สุนา พานิช. (2531). การเตรียมความพร้อมของเด็ก. ราชบุรี : โรงเรียนชุมชนเมืองราชบุรี.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2539). แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- _____. (2540). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรชาติ บุรณศิริ. (2558). การศึกษาความสามารถในการฟัง - พูดภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดบางกระ โดยใช่วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). ราชบุรี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- สุวิทย์ มูลคำ และคณะ. (2549). การเขียนแผนการเรียนรู้ที่เน้นการคิด. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิมล มะลิวัลย์. (2553). การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตน์วิเทศบางบอน. วิทยานิพนธ์. ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อดิศา เบญจรัตน์นันท์ และสุชาดา แก้วประดม. (2552). “กิจกรรมและสื่อเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ.” วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. 5(2) : 79.
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2532). การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.

- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). เทคนิคการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษ สำหรับใช้วัดและประเมินผลการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2550). หลักการสอน (ฉบับปรับปรุง). พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ฮาฮี๊ะ ดีนามอ. (2553). การศึกษาความสามารถในการฟัง - พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามแนวคิดของ คีธ จอห์นสัน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). สงขลา : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- Byrne, D. (1987). **Teaching Listening and Speaking Skills**. London : Longman.
- Chae, Y. H. (2018). **Impact of Music Mnemonic Strategy on English Foreign Language Acquisition of Middle School Students in Korea** [Abstract]. Doctoral Dissertation, Indiana State University. p.170.
- Chinese Language Day. (2019). Retrieved 20 April 2020, from <http://www.unwto.org/asia/event/chinese-language-day.html>.
- Campbell, L., Campbell, B. & Dickinson, D. (1996). **Teaching and Learning through Multiple Intelligences**. 3rd ed. Massachusetts : Allyn & Bacon.
- Ding, M. S. (2014). **Chinese Song Teaching Practice in The TCFL Exploring (Chinese Tutoria) Song Teaching Mode**. M.A. Teaching Chinese to speakers of other language. Guangxi, Guangxi University.
- Drucker, P. F. (1979). **The Effective Executive**. New York: Harper and Row.
- Feng, B. B. (2554). **Problems and Recommendations of Chinese Language Teaching - Learning Management in Basic Education Schools in Thailand**. Master's Thesis. (Educational Administration). Chonburi : Burapha University.
- Finocchiaro, M. & Brumfit, C. (1983). **The Functional - national Approach : From Theory to Practice**. New York : Oxford University Press.
- Gardner, R. C. & Lambert, W. E. (1972). **Attitude and Motivation in Second Language Learning**. Rowley, Massachusetts : Newbury House.

Grabe, W. & Stoller, F. (1997). **Reading and Vocabulary Development in Second language.**

New York: Cambridge.

Griffiee, D.T. (1992). **Song in Action.** Herfordshire, English : Phoenix ELT.

Hamer, J. F. & Blance, M. H. A. (1989). **Bilinguality and Bilingualism.** Cambridge : Cambridge

University Press.

Hasan, A. (2000). "Learner's Perceptions of Listening Comprehension Problem." **Language,**

Culture and Curriculum. (13) : 137 - 153.

Hedisa, S. L. (2011). **The Effects of Music upon Second Language Vocabulary Acquisition.**

[Abstract]. Ph.D., California State University, Dominguez Hills. p.2.

Hunt, A. (1998). **The Language Teacher Laufer Seminar.** Retrieved 25 September 2018, from

https://jalt-publications.org/old_tlt/files/98/sep/lauffer.html.

Klein, W. (1990). **Second Language Acquisition.** London : Cambridge University Press.

Koman, A. K. (1977). "**Personal Attitude and Motivation.**" [Electronic Version]. **Annual Review**

of Psychology, 28 : 175 - 196. Retrieved 18 September 2020, from

<https://www.annualreviews.org/doi/pdf/10.1146/annurev.ps.28.020177.001135.html>.

Krashen, S. D. (1982). **Principles and Practice in Second Language Acquisition.** Oxford:

Pergamon Press.

Krashen, S. D. & Terrel, T. D. (1983). **The Natural Approach Language Acquisition in the**

Classroom. United Kingdom: Pergamon Press.

Kristiansen, I. (1994). **The Role of the First Language in Foreign Language Learning.**

Clevedon : Multilingual Matters.

Li, L., Zhang, J.X. & Jiang, T. (2011, 18 July). "Visual Working Memory Load - Related Changes in Neural Activity and Functional Connectivity." **PLoS ONE** 6(7): e22357. Retrieved 20

September 2020, from <https://doi.org/10.1371/journal.pone.0022357.html>.

- Liang, Q. Q. (2017). **Research on Chinese Songs Assisting in the Class of TCSOL** [Abstract]. M.A. Teaching Chinese to Speakers of other Language In Subject of TCSOL. School of Chinese Language and Literature, Beijing Foreign Study University. p.45.
- Liu, X. (2007). **Basic Theories of Teaching Chinese as Second Language**. Beijing : Beijing Language University Press.
- Lu, S. (2010). **A Development of Thai Language Pronouncing Instructional Model Using Phonetic Alphabet and Personal Interaction**. Doctoral Dissertation (Educational Technology). Chonburi : Burapha University.
- Maslow, A. H. (1970). **Motivation and Personality**. New York: Harper and Row Publisher.
- Meng, Q. (2555). **The Development of Instructional Packages on Beginning Chinese Learning for Prathomsuksa IV Students in Eastern of Thailand**. Master's Thesis. (Curriculum and Instruction). Chonburi : Burapha University.
- Michael, S. S. (1994). **Second Language Learning : Theoretical Foundation**. Longman: London and New York.
- Mori, N. (2011). **Effects of Singing on the Vocabulary Acquisition of University Japanese Foreign Language Students** [Abstract]. Doctoral Dissertation. University of Kansas, United States. p.121.
- Morrow, K. (1981). **Principles of Communicative Methodology**. In Johnson, K. and Morrow, K. (Eds.), **Communication in the Classroom: Application and Methods for a Communicative Approach**. Essex, England : Longman.
- Nation, I. S. P. (1990). **Teaching and Learning Vocabulary**. Boston : Heingle & Heingle.
- Neufeldt, V. & Guralnik. D. B. (1994). **Webster's New World Dictionary of American English**. 3rd ed. New York : Simon & Schuster.

- Neyen, N. T. T. (2003). **“Learning Vocabulary through Game: The Effective of Learning Vocabulary through Games.”** Retrieved September 2018, from <http://www.asain-efl-journal.com>.
- Qian, D. (1999). Assessing the Roles of Depth and Breadth of Vocabulary Knowledge in Reading Comprehension. **Canadian Modern Language Review**. 56 (2) : 107
- Saricoban, A. & Metin, E. (2000). **Song Verse and Games for Teaching**. Retrieved 23 September 2018, from <http://A://Saricoban-Songs.html>.
- Scott, R. (1981). **The Four Skills in Communicative Language Teaching : Speaking Communication in the Classroom**. London: Longman Group Ltd.
- Stevick, E. W. (1982). **Teaching and Learning Language**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Underwood, M. (2006). **Teaching Listening**. London : Longman.
- Wei, J. R. (2017, September). “Teaching Strategy for Develop in Thai Students’ Chinese Listening and Speaking Skills.” **ARU Research Journal**. 4(3) : 80 - 81.
- Whitehead, T. N. (1976). **Statistical Studies in Industrial Research : Second Progress Report**. Cambridge, M. A : Harvard Graduate School of Business Administration.
- Wolman, B. B. (1973). **Dictionary of Behavioral Science**. New York: Mcmillan.
- Widdowson, H. G. (1983). **Learning Purpose and Language Use**. Oxford: Oxford University Press.
- Wilcox, W.B. (1995). **Music Cues from Classroom Singing for Second Language Acquisition: Prosodic Memory for Pronunciation of Target Vocabulary by Adult Nonnative English Speakers** [Abstract]. Doctoral Dissertation, University of Kansas, United States. p.151.

- Yang, D. (2011). **Problem of Teaching - Learning Chinese Language in Primary Education of Piboonbumpen Demonstration School, Burapha University**. Master's Thesis. (Educational Administration). Chonburi : Burapha University.
- Yang, J. Z. (2551). **Chinese Language Textbook, Thai Translation**. 7th ed. Beijing : Beijing University Press.
- Yanus, N. A. (1985). **Preparing and Using Aids for English Language Teaching**. Kuala Lumpur: Oxford University Press.
- Zhan, N. (2015). **The Application of Chinese Songs in the Class of Teaching Chinese as a Foreign Language and Class Design** [Abstract]. Master Thesis. Teaching Chinese to Speakers of other Language. College of International Education, Soochow University.

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. นายสุรพงษ์ รัตนโคตร วุฒิ ปร.ค สาขาเอเชียศึกษา ศึกษา ตำแหน่ง ผู้อำนวยการโรงเรียน
ตากงวิทยา รัชมังคลาภิเษก อำเภอ สังขะ จังหวัด สุรินทร์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา
เขต 33
2. นายวัชรกร ชูเชิด วุฒิการศึกษา กษ.ม. สาขาหลักสูตรและการสอน ตำแหน่ง ครูชำนาญการ
พิเศษ โรงเรียนตากงวิทยา รัชมังคลาภิเษก อำเภอ สังขะ จังหวัด สุรินทร์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษ
มัธยมศึกษา เขต 33
3. นางสาวปิยธิดา หงษา วุฒิการศึกษา M.A.Teaching Chinese to Speakers of Other
Languages (TCSOL) ตำแหน่ง ครู ค.ศ.1 โรงเรียนเพ็ญพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษ
มัธยมศึกษา เขต 20
4. นางสาวสุดาทิพย์ อารินทร์ วุฒิการศึกษา ศศ.ม. (การสอนภาษาจีน) ตำแหน่ง ครู ค.ศ.1
โรงเรียนดำนมะขามเตี้ยวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 8
5. นายเกียรติศักดิ์ ศรีแพงแสน วุฒิการศึกษา ศศ.ม. (การสอนภาษาจีน) ตำแหน่ง มัลลเทศก์
อิสระ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
Buriram Rajabhat University

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
Buriram Rajabhat University

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
Buriram Rajabhat University

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
Buriram Rajabhat University

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
Buriram Rajabhat University

แบบทดสอบทักษะการฟัง - พุดภาษาจีน

ชื่อ - สกุล ชั้น เลขที่

คำชี้แจง ให้นักเรียนพุดสนทนาได้ตอบประโยคคำถามที่กำหนดให้ จำนวน 16 ข้อ

ตอนที่ 1 ข้อคำถามฟังภาษาจีนตอบภาษาจีน

ข้อที่	ข้อคำถาม	ถูก	ผิด
1.	ครู : 你好! ตัวอย่างคำตอบ : 你好!		
2.	ครู : 她漂亮吗? ตัวอย่างคำตอบ : 她很漂亮 / 她不漂亮		
3.	ครู : 你喜欢吃什么水果? ตัวอย่างคำตอบ : 我喜欢吃 + (ชื่อผลไม้)		
4.	ครู : 这是什么动物? ตัวอย่างคำตอบ : 这是狗。		
5.	ครู : 她的眼睛大吗? ตัวอย่างคำตอบ : 她的眼睛很大。		
6.	ครู : 你家有几口人? ตัวอย่างคำตอบ : 我家有 ...จำนวนคน... 口人。		
7.	ครู : 那是什么? ตัวอย่างคำตอบ : 那是笔。		
8.	ครู : 猫在前面吗? ตัวอย่างคำตอบ : 不是, 猫在上面		
	รวม		

ตอนที่ 2 ข้อคำถามฟังภาษาจีน ตอบภาษาไทย

ข้อที่	ข้อคำถาม	ถูก	ผิด
9.	ครู : 你好吗? ตัวอย่างคำตอบ : คุณสบายดีไหม		
10.	ครู : 你很聪明。 ตัวอย่างคำตอบ : คุณฉลาดมาก		
11.	ครู : 你喜欢吃榴莲吗? ตัวอย่างคำตอบ : คุณชอบกินทุเรียนไหม		
12.	ครู : 他喜欢熊猫。 ตัวอย่างคำตอบ : เขาชอบหมีแพนด้า		
13.	ครู : 这是肩膀。 ตัวอย่างคำตอบ : นี่คือไหล่		
14.	ครู : 你家有哥哥吗? ตัวอย่างคำตอบ : บ้านคุณมีพี่ชายไหม		
15.	ครู : 那是他的铅笔。 ตัวอย่างคำตอบ : นั่นคือดินสอของเธอ		
16.	ครู : 你的橡皮在哪儿? ตัวอย่างคำตอบ : ยางลบของคุณอยู่ที่ไหน		
	รวม		

เกณฑ์การพิจารณา จำนวน 5 รายการ ดังนี้

เกณฑ์การพิจารณาสำหรับตอนที่ 1 ฟัง แล้วพูดตอบคำถามเป็นภาษาจีน

5	หมายถึง	ฟังแล้วตอบคำถามหลังจากที่ฟังเป็นภาษาจีนได้ 5 ข้อ
4	หมายถึง	ฟังแล้วตอบคำถามหลังจากที่ฟังเป็นภาษาจีนได้ 4 ข้อ
3	หมายถึง	ฟังแล้วตอบคำถามหลังจากที่ฟังเป็นภาษาจีนได้ 2 - 3 ข้อ
2	หมายถึง	ฟังแล้วตอบคำถามหลังจากที่ฟังเป็นภาษาจีนได้ 1 ข้อ
1	หมายถึง	ฟังแล้วตอบคำถามหลังจากที่ฟังเป็นภาษาจีนไม่ได้

เกณฑ์การพิจารณาสำหรับตอนที่ 2 ฟัง แล้วพูดตอบคำถามเป็นภาษาไทย

5	หมายถึง	ฟังแล้วตอบคำถามหลังจากที่ฟังเป็นภาษาไทยได้ 5 ข้อ
4	หมายถึง	ฟังแล้วตอบคำถามหลังจากที่ฟังเป็นภาษาไทยได้ 4 ข้อ
3	หมายถึง	ฟังแล้วตอบคำถามหลังจากที่ฟังเป็นภาษาไทยได้ 2 - 3 ข้อ
2	หมายถึง	ฟังแล้วตอบคำถามหลังจากที่ฟังเป็นภาษาไทยได้ 1 ข้อ
1	หมายถึง	ฟังแล้วตอบคำถามหลังจากที่ฟังเป็นภาษาไทยไม่ได้

แบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์

说明：选择正确的答案。

คำชี้แจง：จงเลือกคำตอบที่ถูกต้องเหมาะสมที่สุดกับคำถาม

1. 在“告别”的时候该怎么说？

ตอน “บอกลา” ควรพูดเป็นภาษาจีนว่าอย่างไร

- a. 对不起 b. 没关系 c. 再见！ d. 你好！

2. 看图片然后选择最合适的答案。

เลือกคำตอบที่ถูกต้องเหมาะสมกับภาพ

- a. 对不起 b. 没关系 c. 再见！ d. 你好！

3. “他很酷” 下划线是什么意思？

คำที่ขีดเส้นใต้มีความหมายว่าอย่างไร

- a. หล่อ b. สวย c. เท่ d. มีเสน่ห์

4. 可爱吗？把句子翻译成泰语。

แปลประโยคต่อไปนี้เป็นภาษาไทย

- a. สวยไหม b. ฉลาดไหม c. ดีไหม d. น่ารักไหม

5. ^{chī yáng táo} 吃杨桃 ^{bǎ zhè jù huà fān yì chéng tài wén} 把这句话翻译成泰文。

แปลประโยคต่อไปนี้เป็นภาษาไทย

- a. กินมะละกอ b. กินมะเฟือง c. กินมะม่วง d. กินทุเรียน

6.

^{zhè shì shén me shuǐ guǒ}
这是什么水果?

นั่นคือผลไม้อะไร?

- a. ^{nà shì bō luó} 那是菠萝 b. ^{nà shì yáng táo} 那是杨桃 c. ^{nà shì píng guǒ} 那是苹果 d. ^{nà shì liú lián} 那是榴莲

7. “ฉันชอบเสือ” ^{hàn yǔ zěn me shuō} 汉语怎么说?

พูดเป็นภาษาจีนได้อย่างไร

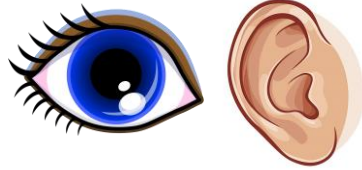
- a. ^{wǒ xǐ huan lǎo hǔ} 我喜欢老虎 b. ^{wǒ bù xǐ huan hǎi tún} 我不喜欢海豚
c. ^{wǒ yào mǎ} 我要马 d. ^{dà xiàng shì hēi sè} 大象是黑色

8. “猫” ^{māo} ^{zhè ge cí shì shén me yì si} 这个词是什么意思?

คำนี้มีความหมายว่าอย่างไร?

- a. สุนัข b. ม้า c. ช้าง d. แมว

9.

看图片然后选择正确的答案

ดูรูปภาพแล้วเลือกคำตอบที่เหมาะสมกับภาพ

- a. 嘴巴, 鼻子 b. 耳朵, 头发
 c. 肩膀, 手 d. 眼睛, 耳朵

10. 哪几个生词的意思是“มือ”

คำศัพท์ใดต่อไปนี่ที่มีความหมายแปลว่า

- a. 脚 b. 肩膀 c. 眼睛 d. 手

11. 选择哪个是“奶奶”的意思

เลือกคำศัพท์ที่มีความหมายตรงกับคำที่กำหนดให้

- a. คุณปู่ b. คุณพ่อ c. คุณย่า d. คุณแม่

12. “这是我的妈妈”把句子翻译成泰语。

แปลประโยคต่อไปนี้เป็นภาษาไทย

- a. นั่นคือคุณพ่อของฉัน b. นี่คือคุณแม่ของฉัน
 c. นั่นคือคุณย่าของเขา d. นี่คือคุณปู่ของคุณ

13. 选择哪个是“ ”的意思

เลือกคำศัพท์ที่มีความหมายตรงกับรูปภาพที่กำหนดให้

- a. 笔记本 b. 橡皮 c. 手机 d. 尺子

14. “นั่นคือปากกาของคุณใช่ไหม” bǎ zhè ge jù zì fān yì chéngzhōng wén把这个句子翻译成中文

แปลประโยคที่กำหนดให้เป็นภาษาจีน

a. zhè bú shì wǒ de bǐ这不是我的笔

b. nā shì nǐ de bǐ ma那是你的笔吗?

c. nà shì shuí de bǐ dài那是谁的笔带

d. zhè shì shuí de xiàng pí这是谁的橡皮

15. nǎ ge shēng cí de yì sī shì hòu mian哪个生词的意思是“后面”

คำศัพท์ใดต่อไปนี้มี ความหมาย แปลว่า

16. “วางลบอยู่บนหนังสือ” bǎ zhè ge jù zì fān yì chéngzhōng wén把这个句子翻译成中文

แปลประโยคที่กำหนดให้เป็นภาษาจีน

a. shǒu jī zài chǐ zǐ duì miàn手机在尺子对面

b. shū zài nǎ er书在哪儿?

c. qiān bǐ zài shū shàng mian铅笔在书上面

d. xiàng pí zài shū shàng mian橡皮在书上面

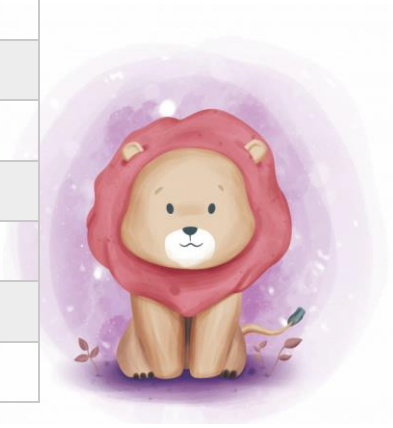
กระดาษคำตอบ

แบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาไทย

ชื่อ - สกุล ชั้น เลขที่

ข้อที่	a	b	c	d
1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				
11				
12				
13				
14				
15				
16				

คะแนนที่ได้

เฉลยแบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีน

ข้อที่	เฉลยคำตอบ	ข้อที่	เฉลยคำตอบ
1	zài jiàn c. 再见!	9	yǎn jīng ěr duo d. 眼睛, 耳朵
2	duì bu qǐ a. 对不起	10	shǒu d. 手
3	c. เเท้	11	c. คุณย่า
4	d. น่ารักไหม	12	b. นี่คือคุณแม่ของฉัน
5	b. กินมะเฟือง	13	bǐ jì běn a. 笔记本
6	nà shì bō luó a. 那是菠萝	14	nǎ shì nǐ de bǐ ma b. 那是你的笔吗?
7	wǒ xǐ huan lǎo hǔ a. 我喜欢老虎	15	c.
8	d. แมว	16	xiàng pí zài shū shàngmian d. 橡皮在书上面

**แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1
ที่มีต่อการใช้เพลงเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูด ภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์**

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบนี้สร้างขึ้นเพื่อสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้เพลงเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูด ภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์มีทั้งหมด 15 ข้อ ใช้เวลา 10 นาที
2. ให้นักเรียนอ่านข้อความในแต่ละข้อให้ละเอียดและพิจารณาอย่างรอบคอบแล้วเลือกข้อที่ตรงกับความรู้สึกของนักเรียนจริงๆ การตอบแบบสอบถามไม่มีคำตอบใดผิดหรือถูก เพราะว่าแต่ละคนมีความพึงพอใจแตกต่างกัน การเลือกคำตอบในแต่ละข้อจะไม่มีผลต่อคะแนนของนักเรียนแต่อย่างใด
3. วิธีตอบแบบสอบถาม ให้นักเรียนอ่านข้อความและพิจารณามีความรู้สึกพึงพอใจตรงกับคำตอบใด ก็ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง

ความหมายของระดับความพึงพอใจ

ระดับความพึงพอใจมากที่สุด	ให้คะแนน	5
ระดับความพึงพอใจมาก	ให้คะแนน	4
ระดับความพึงพอใจปานกลาง	ให้คะแนน	3
ระดับความพึงพอใจน้อย	ให้คะแนน	2
ระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1

ข้อความ	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
1. นักเรียนได้ทำกิจกรรมอย่างมีความสุข					
2. นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง					
3. นักเรียนเกิดความสนุกสนาน ไม่เคร่งเครียด					

ข้อความ	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
4. นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม					
5. กิจกรรมการเรียนการสอนในชั่วโมงเรียนสนุกสนานน่าสนใจ					
6. กิจกรรมในใบงาน มีความยากง่ายเหมาะสมกับเนื้อหาที่เรียน					
7. เวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสม					
8. นักเรียนพอใจในกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เพลง					
9. การจัดกิจกรรมมีสื่อประกอบเนื้อหาที่สอนทุกครั้ง					
10. สื่อประกอบการเรียนที่ครูนำมาใช้การจัดกิจกรรมทำให้นักเรียนเข้าใจและสนุกสนาน					
11. ตัวหนังสือและรูปภาพในใบงานและกิจกรรมชัดเจนเข้าใจง่าย					
12. นักเรียนได้รับทราบผลงานที่ตนเองปฏิบัติทุกครั้ง					
13. นักเรียนพอใจครูที่เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนแต่ละครั้ง					
14. ครูให้คำชมเชยนักเรียนเมื่อทำกิจกรรมสำเร็จตามที่มอบหมาย					
15. นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นกับผลงานกลุ่มของตนเองและของเพื่อน					
รวม					

ข้อเสนอแนะ

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

แบบประเมินเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูด ภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
สำหรับผู้เชี่ยวชาญประเมิน

คำชี้แจง

ขอให้ท่านพิจารณาความเหมาะสมของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะทางการฟัง - พูด ภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ดังต่อไปนี้

1. แผนจัดการเรียนรู้ เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะทางการฟัง - พูด ภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
จำนวน 8 แผน

2. แบบทดสอบทักษะการฟัง - พูด ภาษาจีน จำนวน 32 ข้อ

3. แบบทดสอบวัดความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีน จำนวน 32 ข้อ

4. แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เพลง จำนวน 20 ข้อ

แล้วกรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องแต่ละข้อความตามระดับความคิดเห็นของท่าน

โดยแต่ละข้อมีเกณฑ์การพิจารณาให้เลือกตอบ 5 ระดับ ดังนี้

5	หมายถึง	มีความเหมาะสมมากที่สุด
4	หมายถึง	มีความเหมาะสมมาก
3	หมายถึง	มีความเหมาะสมปานกลาง
2	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อย
1	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ขอขอบพระคุณท่านมา ณ โอกาสนี้

(นางสาวสุมิตรา สดทรงศิลป์)

แบบประเมินเครื่องมือสำหรับผู้เชี่ยวชาญ

ประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง
ตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

คำชี้แจง

โปรดพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ ว่าแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สองเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 8 แผน มีความสอดคล้องอยู่ในระดับใด โดยให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องตารางที่กำหนดไว้ในแต่ละข้อ พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมที่เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น โดยผู้วิจัยได้แนบแผนการจัดการจัดการเรียนรู้จำนวน 8 แผน เพื่อประกอบการพิจารณาความเหมาะสม โดยมีเกณฑ์ ดังนี้

รายการ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1.สาระสำคัญ					
1.1 มีความชัดเจนและเข้าใจง่าย					
1.2 มีความเหมาะสมกับวัยของนักเรียน					
2 ด้านเนื้อหา					
2.1 มีความเข้าใจง่ายเหมาะกับระดับชั้น					
2.2 มีความชัดเจน ไม่สับสนและน่าสนใจ					
2.3 เหมาะสมกับเวลาที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้					
3 กระบวนการจัดการเรียนรู้					
3.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
3.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					

รายการ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
3.3 เหมาะสมกับเวลาที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้					
3.4 นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม					
4 สื่อ / อุปกรณ์					
4.1 แบบฝึกทักษะเร้าความสนใจในการเรียนรู้					
4.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
5. การวัดและประเมินผล					
5.1 นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผล					
5.2 ครูมีความเป็นธรรมในการประเมินผล					
5.3 มีความสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
รวม					

ข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

แบบประเมินเครื่องมือสำหรับผู้เชี่ยวชาญ

ประเมินความสอดคล้อง (IOC) ของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง
ตามแนวการสอนภาษาที่สองเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นท่าน

รายการ	ค่าความสอดคล้อง			หมายเหตุ / ข้อเสนอแนะ
	-1	0	+1	
1.สาระสำคัญ				
1.1 มีความชัดเจนและเข้าใจง่าย				
1.2 มีความเหมาะสมกับวัยของนักเรียน				
2 ด้านเนื้อหา				
2.1 มีความเข้าใจง่ายเหมาะกับระดับชั้น				
2.2 มีความชัดเจน ไม่สับสนและน่าสนใจ				
2.3 เหมาะสมกับเวลาที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้				
3 กระบวนการจัดการเรียนรู้				
3.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้				
3.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้				
3.3 เหมาะสมกับเวลาที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้				
3.4 นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม				
4 สื่อ / อุปกรณ์				
4.1 แบบฝึกทักษะเร้าความสนใจในการเรียนรู้				
4.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้				

รายการ	ค่าความสอดคล้อง			หมายเหตุ / ข้อเสนอแนะ
	-1	0	+1	
5 การวัดและประเมินผล				
5.1 นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผล				
5.2 ครูมีความเป็นธรรมในการประเมินผล				
5.3 มีความสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้				
รวม				

แบบประเมินเครื่องมือสำหรับผู้เชี่ยวชาญ

แบบประเมินความเที่ยงตรงเชิงปรากฏ (FACE VALIDITY) ระหว่างจุดประสงค์กับเพลง
ประกอบแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง
เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

คำชี้แจง

ขอให้ท่านผู้เชี่ยวชาญได้พิจารณาความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้ต่อเพลงโดย
แสดงความคิดเห็นของท่าน

เพลงที่ 1 พบกันเราพูด nǐ hǎo 你好

เพลงที่ 2 เธอ zhēn hǎo 真好

เพลงที่ 3 shuǐ guǒ 水果 มากมาย

เพลงที่ 4 สारพ็ด dòng wù 动物

เพลงที่ 5 ^{shēn tǐ} 身体 ของเรา

.....

.....

.....

เพลงที่ 6 ^{wǒ de} 我的 ครอบครัว

.....

.....

.....

เพลงที่ 7 อุปกรณ์การเรียนของ ^{wǒ} 我

.....

.....

.....

เพลงที่ 8 ^{zài} ฉัน ใน ตรงนี้

.....

.....

.....

แบบประเมินเครื่องมือสำหรับผู้เชี่ยวชาญ

แบบประเมินความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างจุดประสงค์กับข้อสอบวัดความรู้

ด้านคำศัพท์ภาษาจีน เรื่องผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน
และความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

คำชี้แจง

ขอให้ท่านผู้เชี่ยวชาญได้พิจารณาความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้ต่อข้อสอบวัดความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนหรือไม่ โดย ✓ ลงในช่องความคิดเห็นที่ตรงกับความเห็นของท่าน โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณาความสอดคล้อง (IOC) ดังนี้

- +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบวัดตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบวัดตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบไม่วัดตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้

รายการประเมิน	ค่าความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
	-1	0	+1	
1. “你好吗？”这个句子是什么意思？ a. ฉันสบายดี b. คุณไม่สบายเธอ c. คุณสบายดีไหม d. ฉันไม่สบาย				
2. 在“告别”的时候 该怎么说？ a. 对不起 b. 没关系 c. 再见！ d. 你好！				
3. 看图片然后选择最合适的答案。 a. 对不起 b. 没关系 c. 再见！ d. 你好！				
4. 有人对你说“对不起”你该怎么回答？ a. 对不起 b. 没关系 c. 再见！ d. 你好！				

รายการประเมิน	ค่าความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
	-1	0	+1	
13. “吃杨桃” 把这句话翻译成泰文。 a. กินมะละกอ b. กินมะเฟือง c. กินมะม่วง d. กินทุเรียน				
14. “ฉันชอบเสือ” 汉语怎么说? a. 我喜欢老虎。 b. 我不喜欢海豚。 c. 我要马。 d. 大象是黑色。				
15. “一个木瓜” 这个句话是什么意思? a. มะม่วง 1 ลูก b. มะละกอ 1 ลูก c. มะเฟือง 1 ลูก d. ส้มโอ 1 ลูก				
16. 你喜欢 <u>狗</u> 吗? ” 下划线是什么意思? a. สุนัข b. แมว c. โลมา d. หมูโคอาล่า				
17. 看图片然后回答问题。 她喜欢猫吗? a. 她不喜欢猫 b. 她喜欢熊猫 c. 她喜欢猫 d. 她喜欢大象				
18. “猫” 这个词是什么意思? a. สุนัข b. ม้า c. ช้าง d. เสือ				
19. 这是什么动物? a. 这是马 b. 那是马 c. 这是狗 d. 那是考拉				

รายการประเมิน	ค่าความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
	-1	0	+1	
20. “她的眼睛很大” 把句子翻译成泰语。 a. ตาของเธอโตมาก b. ผมของเธอยาวมาก c. จมูกของเธอสั้นมาก d. ปากของเธอเล็กมาก				
21. “长 <u>头发</u> ” 下划线是什么意思? a. ผม b. ตา c. จมูก d. เท้า				
22. 看图片然后选择正确的答案 a. 嘴巴, 鼻子 b. 耳朵, 头发 c. 肩膀, 手 d. 眼睛, 耳朵				
23. 哪儿个生词的意思是 “มือ” a. 脚 b. 肩膀 c. 眼睛 d. 手				
24. 选择哪个是 “ <u>奶奶</u> ” 的意思 a. คุณปู่ b. คุณพ่อ c. คุณย่า d. คุณแม่				
25. “这是我的妈妈” 把句子翻译成泰语 a. นั่นคือคุณพ่อของฉัน b. นี่คือคุณแม่ของฉัน c. นั่นคือคุณย่าของเขา d. นี่คือคุณปู่ของคุณ				
26. “那是他的 <u>手机</u> ” 下划线是什么意思? a. ดินสอ b. ปากกา c. ขางลบ d. โทรศัพท์มือถือ				

รายการประเมิน	ค่าความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
	-1	0	+1	
27. “นั่นคือปากกาของคุณใช่ไหม” 翻译成中文 a. 这不是我的笔 b. 那是你的笔吗? c. 那是谁的笔带 d. 这是谁的橡皮				
28. “วางอยู่บนหนังสือ” 把这个句子翻译成中文 a. 手机在尺子对面 b. 书在哪儿? c. 铅笔在书上面 d. 橡皮在书上面				
29. 选择哪个是 “ ” 的意思 a. 笔袋 b. 橡皮 c. 手机 d. 尺子				
30. 选择哪个是 “手” 的意思 a. b. c. d. 				
31. “这是我的妈妈” 把句子翻译成泰语。 a. นั่นคือคุณพ่อของฉัน b. นี่คือคุณแม่ของฉัน c. นั่นคือคุณย่าของเขา d. นี่คือคุณปู่ของคุณ				
32. 哪个生词的意思是 “后面” a. b. c. d. 				

แบบประเมินเครื่องมือสำหรับผู้เชี่ยวชาญ

แบบทดสอบความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง

แบบทดสอบความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเพลง

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้สร้างขึ้นเพื่อสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเพลงมีทั้งหมด 15 ข้อ ใช้เวลา 20 นาที
2. ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อให้ละเอียดและพิจารณาอย่างรอบคอบแล้วเลือกข้อที่ตรงกับความรู้สึกของนักเรียนจริง ๆ การตอบแบบสอบถามไม่มีคำตอบใดผิดหรือถูก เพราะว่าแต่ละคนมีความพึงพอใจแตกต่างกัน การเลือกคำตอบในแต่ละข้อจะไม่มีผลต่อคะแนนของนักเรียนแต่อย่างใด
3. วิธีตอบแบบสอบถาม ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วพิจารณาว่ามีความรู้สึกพึงพอใจ ตรงกับคำตอบใด ก็ให้ทำเครื่องหมาย / ลงในช่องว่าง

ความหมายของระดับความพึงพอใจ

ระดับความพึงพอใจมากที่สุด	ให้คะแนน 5
ระดับความพึงพอใจมาก	ให้คะแนน 4
ระดับความพึงพอใจปานกลาง	ให้คะแนน 3
ระดับความพึงพอใจน้อย	ให้คะแนน 2
ระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด	ให้คะแนน 1

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
1. กิจกรรมการเรียนภาษาจีน โดยใช้เพลงเป็นการเรียน ที่ทำให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมอย่างมีความสุข					
2. กิจกรรมการเรียนภาษาจีน โดยใช้เพลงเป็นการเรียน ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถของตนเองมากที่สุด					
3. กิจกรรมการเรียนภาษาจีน โดยใช้เพลงเป็นการเรียน ที่ทำให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง					
4. กิจกรรมการเรียนภาษาจีน โดยใช้กิจกรรมเพลง เป็นการเรียนที่ทำให้นักเรียนเกิดความสุขสนุกสนานไม่เคร่งเครียด					
5. ความรู้ที่นักเรียนได้รับจากการเรียนสามารถนำไปใช้ในกิจกรรมประจำวันได้					
6. นักเรียนเข้าใจเนื้อหาที่เรียนเป็นอย่างดี					
7. นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทุกขั้นตอน					
8. กิจกรรมการเรียนการสอนในชั่วโมงสนุกและน่าสนใจ					
9. กิจกรรมในใบงาน ที่นำมาปฏิบัติในขณะที่เรียน มีความยากง่ายเหมาะสมกับเนื้อหาที่เรียน					
10. นักเรียนสามารถทำกิจกรรมและสรุปเนื้อหาที่เรียนได้					
11. เวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้นี้เหมาะสม					
12. นักเรียนพอใจกิจกรรมการเรียนรู้นี้					

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
13. การจัดกิจกรรมมีสื่อประกอบเนื้อหาที่สอนทุกครั้ง					
14. สื่อการเรียนที่ครูนำมาใช้การจัดกิจกรรมการเรียน ทำให้นักเรียนเข้าใจและสนุกสนาน					
15. ตัวหนังสือและรูปภาพในใบงานและกิจกรรมชัดเจน เข้าใจง่าย					
16. นักเรียนได้ทราบผลงานที่ตนปฏิบัติทุกครั้ง					
17. นักเรียนพอใจคะแนนที่ได้จากการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ในแบบฝึกทักษะ					
18. นักเรียนพอใจที่ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วม ในกิจกรรมการเรียนแต่ละครั้ง					
19. ครูให้คำชมเชยนักเรียนเมื่อทำกิจกรรมเข้าใจตาม ที่มอบหมาย					
20. นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นกับผลงานกลุ่ม ของตนเองและของเพื่อน					
รวม					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

ลงชื่อ

(.....)

ผู้เชี่ยวชาญ

ขอบคุณท่านผู้เชี่ยวชาญที่ประเมินเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้
โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน
และความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

นางสาวสมิตรา สดทรงศิลป์

นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

ตาราง จ.1 ค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีน และความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ข้อ ที่	ข้อความ	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{X}	S.D.	แปล ผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
สาระสำคัญ									
1	มีความชัดเจนและเข้าใจง่าย	5	4	5	4	4	4.40	0.55	มาก
2	มีความเหมาะสมกับวัยของ นักเรียน	5	4	5	4	5	4.60	0.55	มาก ที่สุด
เนื้อหา									
3	มีความเข้าใจง่ายเหมาะกับ ระดับชั้น	5	5	4	4	4	4.40	0.55	มาก
4	มีความชัดเจน ไม่สับสน และน่าสนใจ	4	4	4	4	4	4.00	0.00	มาก
5	เหมาะสมกับเวลาที่จัด กิจกรรมการเรียนรู้	5	4	4	4	4	4.20	0.45	มาก
กระบวนการจัดการเรียนรู้									
6	สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	5	4	5	4	5	4.60	0.55	มาก ที่สุด
7	สอดคล้องกับสาระการ เรียนรู้	5	4	5	4	5	4.60	0.55	มาก ที่สุด
8	เหมาะสมกับเวลาที่จัด กิจกรรมการเรียนรู้	5	5	4	4	4	4.40	0.55	มาก
9	นักเรียนมีส่วนร่วมใน กิจกรรม	4	5	4	5	4	4.40	0.55	มาก

ตาราง จ.1 (ต่อ)

ข้อ ที่	ข้อความ	คะแนนความเห็นของผู้ใช้วิชาญ					\bar{X}	S.D.	แปล ผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
สื่อ / อุปกรณ์									
10	แบบฝึกทักษะเร้าความ สนใจในการเรียนรู้	5	5	4	4	4	4.40	0.55	มาก
11	สอดคล้องกับสาระการ เรียนรู้	5	5	4	5	4	4.60	0.55	มาก ที่สุด
การวัดและประเมินผล									
12	นักเรียนมีส่วนร่วมในการ ประเมินผล	4	5	4	4	5	4.40	0.55	มาก
13	ครูมีความเป็นธรรมในการ ประเมินผล	5	5	4	4	5	4.60	0.55	มาก ที่สุด
14	มีความสอดคล้องกับสาระ การเรียนรู้	5	5	4	5	5	4.80	0.55	มาก ที่สุด
รวม							4.46	0.15	มาก

ตาราง จ.2 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง
ตามแนวการสอนภาษาที่สองเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้
ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ข้อความ	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่า IOC	แปล ผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
สาระสำคัญ								
มีความชัดเจนและเข้าใจง่าย	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
มีความเหมาะสมกับวัยของ นักเรียน	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
เนื้อหา								
มีความเข้าใจง่ายเหมาะกับ ระดับชั้น	1	0	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
มีความชัดเจน ไม่สับสน และน่าสนใจ	1	1	0	1	1	4	0.80	ใช้ได้
เหมาะสมกับเวลาที่จัดกิจกรรม การเรียนรู้	1	1	0	0	1	3	0.60	ใช้ได้
กระบวนการจัดการเรียนรู้								
สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
สอดคล้องกับสาระ การเรียนรู้	1	1	1	0	1	4	0.80	ใช้ได้
เหมาะสมกับเวลาที่จัดกิจกรรม การเรียนรู้	1	1	0	0	1	3	0.60	ใช้ได้

ตาราง จ.2 (ต่อ)

ข้อความ	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่า IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
นักเรียนมีส่วนร่วม ในกิจกรรม	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
สื่อ / อุปกรณ์								
แบบฝึกทักษะเร้าความสนใจ ในการเรียนรู้	1	1	0	1	1	4	0.80	ใช้ได้
สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	1	1	1	1	0	4	0.80	ใช้ได้
การวัดและประเมินผล								
นักเรียนมีส่วนร่วมในการ ประเมินผล	1	1	1	1	0	4	0.80	ใช้ได้
ครูมีความเป็นธรรมในการ ประเมินผล	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
มีความสอดคล้องกับสาระ การเรียนรู้	1	1	0	0	1	3	0.60	ใช้ได้
รวม	14	13	9	10	12	58	11.60	ใช้ได้
ค่าเฉลี่ย	1.00	0.93	0.64	0.71	0.86	4.14	0.83	

ตาราง จ.3 ค่าประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

เลขที่	คะแนนผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เพลง (แผนการจัดการเรียนรู้)																รวม	หลังเรียน
	แผนที่ 1		แผนที่ 2		แผนที่ 3		แผนที่ 4		แผนที่ 5		แผนที่ 6		แผนที่ 7		แผนที่ 8			
	32	8	32	8	32	8	32	8	32	8	32	8	32	8	32	8	320	32
1	32	8	32	8	32	8	28	8	25	8	27	6	31	8	23	6	290	28
2	31	6	29	6	31	6	26	8	30	6	28	8	19	8	21	8	271	24
3	29	8	28	8	26	8	30	6	27	8	26	6	26	8	23	8	275	26
4	29	6	26	8	31	8	25	6	27	8	28	6	22	8	22	8	268	28
5	28	8	26	8	32	6	31	8	28	8	26	8	22	8	20	8	275	30
6	29	8	28	6	28	8	31	6	27	8	27	8	21	8	22	6	271	27
7	28	8	25	8	29	8	26	8	27	8	29	6	27	6	21	8	272	29
8	29	8	29	6	30	8	29	6	29	8	28	8	26	6	23	6	279	32
9	28	8	24	8	27	8	26	8	28	8	28	8	20	8	23	8	268	31
10	29	8	32	6	30	8	29	6	28	8	29	8	24	6	22	8	281	28
11	29	8	29	8	29	8	31	8	32	6	29	6	21	8	25	6	283	25
12	27	8	27	8	26	8	28	6	29	8	28	6	23	8	27	6	273	26
13	32	6	29	8	31	6	31	8	31	8	29	8	21	6	24	6	284	25
14	26	8	27	8	30	8	31	6	29	8	30	6	20	8	19	6	270	26
15	27	8	27	8	28	8	32	6	28	8	30	8	21	8	20	8	275	31
16	32	6	31	6	28	8	29	8	33	6	32	6	18	8	23	8	282	28
17	28	8	26	8	27	8	30	8	33	6	28	8	18	8	20	8	272	27

ตาราง น.3 (ต่อ)

เลขที่	คะแนนผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เพลง (แผนการจัดการเรียนรู้)																รวม	หลังเรียน
	แผนที่ 1		แผนที่ 2		แผนที่ 3		แผนที่ 4		แผนที่ 5		แผนที่ 6		แผนที่ 7		แผนที่ 8			
	32	8	32	8	32	8	32	8	32	8	32	8	32	8	32	8	320	32
18	27	8	30	6	26	8	25	8	30	8	31	8	20	8	22	8	273	28
19	32	6	28	8	26	8	25	8	32	6	31	8	26	8	22	8	282	29
20	29	8	28	8	32	6	29	6	29	8	29	8	17	8	21	8	274	30
21	33	6	31	8	26	8	28	8	32	6	31	6	23	8	22	8	284	21
22	27	8	31	6	28	6	29	8	30	8	28	8	22	8	21	8	276	20
23	29	8	28	6	25	8	27	8	26	8	27	8	20	8	18	8	262	24
24	33	6	28	8	31	8	33	6	33	6	31	6	22	8	24	8	291	26
25	33	6	30	8	32	8	33	6	30	8	32	6	21	8	22	8	291	25
26	28	8	28	6	34	6	26	8	30	6	30	8	24	8	21	8	279	30
27	30	8	29	8	32	8	34	6	24	8	29	8	27	6	21	8	286	24
28	30	6	31	8	34	6	33	6	32	8	30	8	25	6	25	8	296	26
29	34	6	28	8	31	8	32	8	29	8	30	8	25	8	26	6	295	26
30	28	8	32	6	30	6	30	6	31	6	27	8	24	8	22	8	280	27
31	28	8	30	6	31	6	25	8	27	8	27	8	20	8	24	6	270	28
32	28	8	26	8	31	8	30	8	28	8	26	8	21	6	20	8	272	28
33	27	8	31	8	26	8	32	8	29	6	26	8	22	8	22	8	277	28
34	32	6	28	8	28	6	27	6	30	8	33	6	26	8	22	8	282	27
35	29	8	30	8	26	8	29	8	30	6	28	8	20	8	21	8	275	27
36	32	6	34	6	34	6	30	6	30	8	28	8	21	8	25	6	288	27

ตาราง น.3 (ต่อ)

เลขที่	คะแนนผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เพลง (แผนการจัดการเรียนรู้)																รวม	หลังเรียน
	แผนที่ 1		แผนที่ 2		แผนที่ 3		แผนที่ 4		แผนที่ 5		แผนที่ 6		แผนที่ 7		แผนที่ 8			
	32	8	32	8	32	8	32	8	32	8	32	8	32	8	32	8	320	32
37	30	6	28	8	27	8	26	8	30	6	28	8	20	8	21	6	268	26
38	27	8	28	8	27	8	28	6	26	8	26	6	22	6	26	8	268	25
39	27	8	27	8	30	8	28	8	29	8	28	8	21	8	18	8	272	27
40	33	6	30	8	34	6	33	6	32	6	31	8	23	6	22	8	292	28
ผลรวม	1471		1445		1472		1449		1464		1443		1194		1184		11122	1078
ค่าเฉลี่ย	36.85		36.22		36.88		36.32		36.68		36.17		30.10		29.854		279.1	27.07
S.D.	1.57		1.98		2.29		2.41		1.81		1.92		3.14		2.46		10.57	2.55
ร้อยละ	92.13		90.55		92.20		90.79		91.71		90.43		75.24		74.634		87.21	84.60

ตาราง จ.4 ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟัง - พุคภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการเรียน โดยใช้เพลง

เลขที่	คะแนนทักษะการฟัง - พุคภาษาจีนก่อนและหลังเรียน	
	คะแนนทดสอบก่อนเรียน (16 คะแนน)	คะแนนทดสอบหลังเรียน (16 คะแนน)
	16	16
1	2	13
2	2	12
3	3	12
4	3	15
5	3	16
6	2	13
7	1	13
8	1	16
9	0	15
10	0	13
11	1	13
12	5	15
13	1	12
14	2	14
15	2	15
16	2	15
17	1	14
18	2	16
19	1	16

ตาราง จ.4 (ต่อ)

เลขที่	คะแนนทักษะการฟัง - พูดยาษาจีนก่อนและหลังเรียน	
	คะแนนทดสอบก่อนเรียน (16 คะแนน)	คะแนนทดสอบหลังเรียน (16 คะแนน)
	16	16
20	3	15
21	4	10
22	4	10
23	3	13
24	3	12
25	2	12
26	2	14
27	3	13
28	3	13
29	4	14
30	3	14
31	4	13
32	2	13
33	3	12
34	2	12
35	2	11
36	3	11
37	4	10
38	1	10

ตาราง จ.4 (ต่อ)

เลขที่	คะแนนทักษะการฟัง - พูดยาษาจีนก่อนและหลังเรียน	
	คะแนนทดสอบก่อนเรียน (16 คะแนน)	คะแนนทดสอบหลังเรียน (16 คะแนน)
	16	16
39	3	12
40	2	12
รวม	94	524
\bar{X}	12.80	24.43
S.D.	1.51	1.26

ตาราง จ.5 ผลการเปรียบเทียบความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
ก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้เพลง

เลขที่	คะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ก่อนและหลังเรียน	
	คะแนนทดสอบก่อนเรียน	คะแนนทดสอบหลังเรียน
	16	16
1	4	15
2	7	12
3	4	14
4	5	13
5	4	14
6	5	14
7	6	16
8	5	16
9	5	16
10	6	15
11	4	12
12	7	11
13	3	13
14	2	12
15	1	16
16	1	13
17	4	13
18	5	12
19	7	13

ตาราง จ.5 (ต่อ)

เลขที่	คะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ก่อนและหลังเรียน	
	คะแนนทดสอบก่อนเรียน	คะแนนทดสอบหลังเรียน
		16
20	4	15
21	6	11
22	5	10
23	4	11
24	5	14
25	1	13
26	1	16
27	1	11
28	2	13
29	2	12
30	4	13
31	3	15
32	2	15
33	4	16
34	5	15
35	1	16
36	2	16
37	5	16
38	6	15

ตาราง จ.5 (ต่อ)

เลขที่	คะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ก่อนและหลังเรียน	
	คะแนนทดสอบก่อนเรียน	คะแนนทดสอบหลังเรียน
	16	16
39	5	15
40	6	16
รวม	159	554
\bar{X}	3.98	13.85
S.D.	1.85	1.81

ตาราง จ.6 ผลการหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในการทดลองภาคสนาม (1 : 100)

คนที่	คะแนนรวมการจัดการจัดกิจกรรม	คะแนนทดสอบหลังเรียน
	320	32
1	310	24
2	262	26
3	241	25
4	312	23
5	270	24
6	265	21
7	285	25
8	245	25
9	274	24
10	262	23
11	300	26
12	261	25
13	248	27
14	256	22
15	230	29
16	234	25
17	253	24
18	221	27
19	246	27
20	250	23

ตาราง จ.6 (ต่อ)

คนที่	คะแนนรวมการจัดการจัดกิจกรรม	คะแนนทดสอบหลังเรียน
	320	32
21	282	24
22	250	27
23	282	26
24	240	23
25	234	24
26	245	26
27	276	31
28	267	26
29	248	23
30	269	30
31	235	26
32	290	28
33	292	27
34	253	23
35	274	26
36	285	24
37	216	28
38	227	28
39	258	25
40	259	29

ตาราง จ.6 (ต่อ)

คนที่	คะแนนรวมการจัดการจัดกิจกรรม	คะแนนทดสอบหลังเรียน
	320	32
รวม	10727	1051
\bar{X}	261.63	25.63
S.D.	24.89	2.43
ร้อยละ	81.76	80.11

ตาราง จ.7 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้
ของแบบทดสอบวัดทักษะการฟัง - พูดยาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ข้อที่	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่า IOC	ผลการวิเคราะห์
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
2	1	0	1	1	1	4	0.8	ใช้ได้
3	1	1	0	0	0	2	0.4	ใช้ไม่ได้
4	1	1	1	0	1	4	0.8	ใช้ได้
5	0	0	1	1	1	3	0.6	ใช้ได้
6	1	1	0	1	1	4	0.8	ใช้ได้
7	1	1	0	0	0	2	0.4	ใช้ไม่ได้
8	1	1	1	0	0	3	0.6	ใช้ได้
9	1	1	0	1	1	4	0.8	ใช้ได้
10	1	1	1	0	1	4	0.8	ใช้ได้
11	1	1	0	1	1	4	0.8	ใช้ได้
12	1	1	1	0	1	4	0.8	ใช้ได้
13	1	1	1	0	1	4	0.8	ใช้ได้
14	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
15	1	1	1	0	1	4	0.8	ใช้ได้
16	1	1	1	0	1	4	0.8	ใช้ได้
17	1	0	1	0	0	2	0.4	ใช้ไม่ได้
18	1	1	0	1	1	4	0.8	ใช้ได้
19	1	0	0	0	1	2	0.4	ใช้ไม่ได้
20	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
21	1	1	1	0	1	4	0.8	ใช้ได้

ตาราง จ.7 (ต่อ)

ข้อที่	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่า IOC	ผลการวิเคราะห์
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
22	0	1	0	0	0	1	0.2	ใช้ไม่ได้
23	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
24	1	0	1	1	0	3	0.6	ใช้ได้
25	1	1	1	0	1	4	0.8	ใช้ได้
26	1	0	1	0	0	2	0.4	ใช้ไม่ได้
27	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
28	0	1	0	0	0	1	0.2	ใช้ไม่ได้
29	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
30	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
31	0	1	0	0	0	1	0.2	ใช้ไม่ได้
32	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
รวม	28	26	22	15	23	114	22.80	ใช้ได้
ค่าเฉลี่ย	0.88	0.81	0.69	0.47	0.72	3.56	0.71	

ตาราง จ.8 ค่าความยากรายข้อ (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของโลเวท
ของแบบทดสอบวัดทักษะการฟัง - พูศภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ข้อที่	p	r	การแปลผล	ข้อที่	p	r	การแปลผล
1	0.73	0.83	ใช้ได้	17	0.80	0.10	ตัดทิ้ง
2	0.67	0.57	ใช้ได้	18	0.67	0.91	ใช้ได้
3	0.70	0.10	ตัดทิ้ง	19	0.63	0.16	ตัดทิ้ง
4	0.73	0.32	ใช้ได้	20	0.67	0.91	ใช้ได้
5	0.67	0.74	ใช้ได้	21	0.70	0.95	ใช้ได้
6	0.77	0.53	ใช้ได้	22	0.57	0.09	ตัดทิ้ง
7	0.60	0.14	ตัดทิ้ง	23	0.67	0.91	ใช้ได้
8	0.57	0.43	ใช้ได้	24	0.63	0.86	ใช้ได้
9	0.77	0.36	ใช้ได้	25	0.70	0.78	ใช้ได้
10	0.77	0.70	ใช้ได้	26	0.77	0.15	ตัดทิ้ง
11	0.70	0.27	ใช้ได้	27	0.70	0.95	ใช้ได้
12	0.70	0.44	ใช้ได้	28	0.63	0.16	ตัดทิ้ง
13	0.70	0.61	ใช้ได้	29	0.70	0.95	ใช้ได้
14	0.73	0.83	ใช้ได้	30	0.70	0.95	ใช้ได้
15	0.73	0.49	ใช้ได้	31	0.73	0.36	ตัดทิ้ง
16	0.70	0.61	ใช้ได้	32	0.70	0.78	ใช้ได้

ค่าความเชื่อมั่นของ โลเวท (Lovett Reliability) = 0.92

ตาราง จ.9 ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้
ของแบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ข้อที่	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่า IOC	ผลการวิเคราะห์
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	1	1	0	0	0	2	0.4	ใช้ไม่ได้
2	1	0	1	0	1	3	0.6	ใช้ได้
3	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
4	0	0	0	1	1	2	0.4	ใช้ไม่ได้
5	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
6	1	1	1	0	1	4	0.8	ใช้ได้
7	1	1	1	0	1	4	0.8	ใช้ได้
8	1	1	0	1	1	4	0.8	ใช้ได้
9	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
10	1	1	1	0	1	4	0.8	ใช้ได้
11	1	1	1	0	1	4	0.8	ใช้ได้
12	1	1	0	1	1	4	0.8	ใช้ได้
13	1	1	1	0	1	4	0.8	ใช้ได้
14	1	1	1	0	1	4	0.8	ใช้ได้
15	1	0	1	0	0	2	0.4	ใช้ไม่ได้
16	1	1	1	0	1	4	0.8	ใช้ได้
17	0	1	0	0	0	1	0.2	ใช้ไม่ได้
18	1	1	0	1	1	4	0.8	ใช้ได้
19	1	0	1	0	0	2	0.4	ใช้ไม่ได้
20	0	1	0	0	0	1	0.4	ใช้ไม่ได้
21	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้

ตาราง น.9 (ต่อ)

ข้อที่	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่า IOC	ผลการวิเคราะห์
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
22	0	1	0	0	0	1	0.2	ใช้ไม่ได้
23	1	1	1	0	1	4	0.8	ใช้ได้
24	1	0	1	0	0	2	0.4	ใช้ไม่ได้
25	1	0	1	0	0	2	0.4	ใช้ไม่ได้
26	1	1	1	0	1	4	0.8	ใช้ได้
27	1	0	1	0	1	3	0.6	ใช้ได้
28	1	1	1	1	0	4	0.8	ใช้ได้
29	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
30	0	1	0	0	0	1	0.2	ใช้ไม่ได้
31	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
32	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
รวม							0.7	ใช้ได้

ตาราง จ.10 ค่าความยากรายข้อ (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของโลเวท
ของแบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ข้อที่	p	r	การแปลผล	ข้อที่	p	r	การแปลผล
1	0.40	0.40	ตัดทิ้ง	17	0.40	0.53	ใช้ได้
2	0.43	0.47	ตัดทิ้ง	18	0.43	0.47	ตัดทิ้ง
3	0.40	0.40	ตัดทิ้ง	19	0.40	0.53	ใช้ได้
4	0.40	0.53	ใช้ได้	20	0.37	0.60	ใช้ได้
5	0.40	0.53	ใช้ได้	21	0.43	0.73	ใช้ได้
6	0.53	0.40	ตัดทิ้ง	22	0.43	0.47	ตัดทิ้ง
7	0.60	0.53	ใช้ได้	23	0.33	0.53	ใช้ได้
8	0.47	0.67	ใช้ได้	24	0.37	0.60	ใช้ได้
9	0.40	0.40	ตัดทิ้ง	25	0.77	0.70	ใช้ได้
10	0.53	0.53	ใช้ได้	26	0.73	0.83	ใช้ได้
11	0.60	0.53	ใช้ได้	27	0.30	0.47	ตัดทิ้ง
12	0.43	0.47	ตัดทิ้ง	28	0.40	0.40	ตัดทิ้ง
13	0.27	0.40	ตัดทิ้ง	29	0.50	0.47	ตัดทิ้ง
14	0.40	0.40	ตัดทิ้ง	30	0.70	0.61	ใช้ได้
15	0.50	0.73	ใช้ได้	31	0.40	0.40	ตัดทิ้ง
16	0.30	0.47	ตัดทิ้ง	32	0.30	0.47	ตัดทิ้ง

ค่าความเชื่อมั่นของ โลเวท (Lovett Reliability) = 0.90

ตาราง จ.11 ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินความพึงพอใจ เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาที่สอง เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง - พูดภาษาจีนและความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ข้อความ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่า IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1. กิจกรรมการเรียนภาษาจีนโดยใช้เพลงเป็นการเรียนที่ให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมอย่างมีความสุข	1	0	1	0	1	3	0.60	ใช้ได้
2. กิจกรรมการเรียนภาษาจีนโดยใช้เพลงเป็นการเรียนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถของตนเองมากที่สุด	1	1	0	1	1	4	0.80	ใช้ได้
3. กิจกรรมการเรียนภาษาจีนโดยใช้เพลงเป็นการเรียนที่ทำให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
4. กิจกรรมการเรียนภาษาจีนโดยใช้เพลงเป็นการเรียนที่ทำให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานไม่เคร่งเครียด	1	1	0	1	1	4	0.80	ใช้ได้
5. ความรู้ที่นักเรียนได้รับจากการเรียนสามารถนำไปใช้ในกิจกรรมประจำวันได้	0	1	1	1	0	3	0.60	ใช้ได้

ตาราง จ.11 (ต่อ)

ข้อความ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่า IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
6. นักเรียนเข้าใจเนื้อหาที่เรียนเป็นอย่างดี	1	0	1	1	0	3	0.60	ใช้ได้
7. ทุกชั้นตอนนักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทุกชั้นตอน	1	1	0	1	1	4	0.80	ใช้ได้
8. กิจกรรมการเรียนการสอนในชั่วโมงสนุกและน่าสนใจ	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
9. กิจกรรมในใบงาน ที่นำมาปฏิบัติในขณะเรียนมีความยากง่ายเหมาะสมกับเนื้อหาที่เรียน	1	0	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
10. นักเรียนสามารถทำกิจกรรมและสรุปเนื้อหาที่เรียนได้	1	1	0	1	1	4	0.80	ใช้ได้
11. เวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสม	1	0	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
12. นักเรียนพอใจกิจกรรมการเรียนรู้	1	1	0	1	1	4	0.80	ใช้ได้
13. การจัดกิจกรรมมีสื่อประกอบเนื้อหาที่สอนทุกครั้ง	1	0	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
14. สื่อการเรียนที่ครูนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนทำให้นักเรียนเข้าใจและสนุกสนาน	1	1	0	1	1	4	0.80	ใช้ได้

ตาราง จ.11 (ต่อ)

ข้อความ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่า IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
15. ตัวหนังสือและรูปภาพ ในใบงานและกิจกรรมชัดเจน เข้าใจง่าย	1	0	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
16. นักเรียนได้ทราบผลงาน ที่ ตนปฏิบัติทุกครั้ง	1	1	1	0	1	4	0.80	ใช้ได้
17. นักเรียนพอใจคะแนนที่ได้ จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ในแบบฝึกทักษะ	1	1	0	1	1	4	0.80	ใช้ได้
18. นักเรียนพอใจที่ครูเปิด โอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วม ในกิจกรรมการเรียนรู้แต่ละครั้ง	1	0	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
19. ครูให้คำชมเชยนักเรียน เมื่อทำกิจกรรมเข้าใจ ตามที่มอบหมาย	1	1	0	1	1	4	0.80	ใช้ได้
20. นักเรียนได้แสดง ความคิดเห็นกับผลงานกลุ่ม ของตนเองและของเพื่อน	1	0	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
รวม							0.78	ใช้ได้

ตาราง จ.12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียน
โดยใช้เพลง

ที่	รายการประเมิน	ระดับ ความพึงพอใจ		ระดับ
		\bar{X}	S.D.	
1	กิจกรรมการเรียนภาษาจีนโดยใช้เพลงเป็นการเรียน ที่ให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมอย่างมีความสุข	4.62	0.49	พึงพอใจ มากที่สุด
2	กิจกรรมการเรียนภาษาจีนโดยใช้เพลงเป็นการเรียน ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถ ของตนเองมากที่สุด	4.05	0.78	พึงพอใจมาก
3	กิจกรรมการเรียนภาษาจีนโดยใช้เพลงเป็นการเรียน ที่ทำให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง	4.40	0.63	พึงพอใจมาก
4	กิจกรรมการเรียนภาษาจีนโดยใช้เพลงเป็นการเรียน ที่ทำให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานไม่เคร่งเครียด	3.97	0.65	พึงพอใจมาก
5	ความรู้ที่นักเรียนได้รับจากการเรียนสามารถ นำไปใช้ในกิจกรรมประจำวันได้	4.25	0.70	พึงพอใจมาก
6	นักเรียนเข้าใจเนื้อหาที่เรียนเป็นอย่างดี	4.30	0.75	พึงพอใจมาก
7	ทุกชั้นตอนนักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนทุกชั้นตอน	4.00	0.78	พึงพอใจมาก
8	กิจกรรมการเรียนการสอนในชั่วโมงสนุก และน่าสนใจ	4.40	0.63	พึงพอใจมาก
9	กิจกรรมในใบงาน ที่นำมาปฏิบัติในขณะที่เรียน มีความยากง่ายเหมาะสมกับเนื้อหาที่เรียน	4.37	0.74	พึงพอใจมาก

ตาราง จ.12 (ต่อ)

ที่	รายการประเมิน	ระดับ ความพึงพอใจ		แปล ความหมาย
		\bar{X}	S.D.	
10	นักเรียนสามารถทำกิจกรรมและสรุปเนื้อหา ที่เรียนได้	4.00	0.78	พึงพอใจมาก
11	เวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสม	4.30	0.72	พึงพอใจมาก
12	นักเรียนพอใจกิจกรรมการเรียนรู้	3.97	0.83	พึงพอใจมาก
13	การจัดกิจกรรมมีสื่อประกอบเนื้อหาที่สอนทุกครั้ง	4.03	0.80	พึงพอใจมาก
14	สื่อการเรียนที่ครูนำมาใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนเข้าใจและสนุกสนาน	4.47	0.55	พึงพอใจมาก
15	ตัวหนังสือและรูปภาพในใบงานและกิจกรรมชัดเจน เข้าใจง่าย	4.25	0.66	พึงพอใจมาก
	รวมเฉลี่ย	4.23	0.70	พึงพอใจมาก

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นางสาวสุมิตรา สดทรงศิลป์
วันเดือนปีเกิด	27 มีนาคม 2533
สถานที่เกิด	76 หมู่ 2 ตำบลจันดุม อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์
ที่อยู่ปัจจุบัน	56/5 ถนนทุ่งโพธิ์ ตำบลในเมือง อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์
ตำแหน่ง	ครู
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนวิวัฒน์โยธิน ตำบลนอกเมือง อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2540 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเขวาสินรินทร์ กิ่งอำเภอเขวาสินรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ พ.ศ. 2549 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวิวัฒน์โยธิน อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ พ.ศ. 2552 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ ศรีสะเกษ อำเภอเมืองศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ พ.ศ. 2556 ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขา ภาษาจีน มหาวิทยาลัยชนชาติยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน พ.ศ. 2557 การศึกษามัธยมศึกษา (กศ.บ.) สาขา การสอนภาษาต่างประเทศ เอกภาษาจีน มหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี พ.ศ. 2564 ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขา วิชาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์